

C A R L N I E L S E N

VÆ R K E R
W O R K S

D E T
K G L

B I B
L I O
T E K

C A R L N I E L S E N

1 8 6 5 - 1 9 3 1

V Æ R K E R
W O R K S

Udgivet af Carl Nielsen Udgiven
Det Kongelige Bibliotek
Hovedredaktør Niels Krabbe

Serie III. Vokalmusik. Bind 5

Published by The Carl Nielsen Edition
The Royal Library
Editor in chief Niels Krabbe

Series III. Vocal Music. Volume 5

Edition Wilhelm Hansen
Copenhagen 2009

D E T
K G L

B I B
L I O
T E K

C A R L N I E L S E N

S A N G E 2

N R . 1 4 5 - 2 9 2

S O N G S 2

N O S . 1 4 5 - 2 9 2

Udgivet af

Edited by

Niels Bo Foltmann

Peter Hauge

Elly Bruunshuus Petersen

Kirsten Flensborg Petersen

Edition Wilhelm Hansen
Copenhagen 2009

Graphic design Kontrapunkt A/S, Copenhagen
Music set in SCORE by New Notations, London
Text set in Swift
Printed by Quickly Tryk A/S, Copenhagen

CN 00049
ISBN 978-87-598-1821-3
ISMN M-66134-209-0

Sponsored by A.P. Møller og Hustru Chastine Mc-Kinney Møllers Fond
til almene Formaal
Translation of song texts sponsored by Fyns Amt

Distribution Edition Wilhelm Hansen A/S, Bornholmsgade 1,
DK-1266 Copenhagen K

Translation David Fanning (Preface), Holger Scheibel (song texts)
with Stuart Henney (consultant)

© 2009 Carl Nielsen Udgiven,
Det Kongelige Bibliotek, København
All rights reserved 2009

The publisher has made every efforts to obtain permission from any rightsholders to the lyrics of this edition. Should we however not have succeeded in contacting the correct rightsholder this is unintentional. Possible claims will be honored as if permission were obtained in advance.

S A N G E

I bind 1-3 henvises til sangnumre, i bind 4 til sidetal.

S O N G S

In volumes 1-3, numbers refer to songs
while in volume 4 they refer to pages.

SONGS 1 (Nos. 1-144)	SANGE 1 (Nr. 1-144)
SONGS WITH PIANO	SANG OG KLAVER
Collections 1-144	Samlinger

SONGS 2 (Nos. 145-292)	SANGE 2 (Nr. 145-292)
SONGS WITH PIANO	SANG OG KLAVER
Collections 145-213	Samlinger
Separate Songs 214-286	Enkeltsange

RECITATION AND PIANO 287	RECITATION OG KLAVER
CHOIR AND PIANO 288-289	KOR OG KLAVER

VOICE AND INSTRUMENTAL ENSEMBLE 290-292 SANG OG INSTRUMENTALENSEMBLE

SONGS 3 (Nos. 293-431)	SANGE 3 (Nr. 293-431)
A CAPPELLA CHOIR	KOR A CAPPELLA
MIXED CHOIR	BLANDET KOR
Collections 293-299	Samlinger
Separate Songs 300-314	Enkeltsange

MALE CHOIR 315-332 MANDSKOR

EQUAL VOICES	LIGE STEMME
Collections 333-382	Samlinger
Separate Songs 383-400	Enkeltsange

UNISON SONGS	SANG UDEN LEDSAEGLSE
Collections 401-416	Samlinger
Separate Songs 417-423	Enkeltsange

APPENDIX 424-431 APPENDIKS

SONGS (Editorial Texts)	SANGE (Kommentarer)
-------------------------	---------------------

I N D H O L D

Henvisning til sangnummer.

C O N T E N T S

Numbers refer to songs.

SANG OG KLAVER

SAMLINGER (fortsat)

BIDRAG TIL 'FOLKEHØJSKOLENS MELODIBOG'

- 145 Den store mester kommer!
- 146 Påskeblomst! En dråbe stærk
- 147 Udrundne er de gamle dage
- 148 Betragt mit svage spind (melodi a)
- 149 Jord, i hvis favn
- 150 Jeg så kun tilbage
- 151 Derfor kan vort øje glædes
- 152 Naturens ædle dyrker
- 153 Når somrens sang er sunget
- 154 Dér, hvor vi stred og sang
- 155 Vi fik ej under tidernes tryk
- 156 På det jævne, på det jævne!
- 157 Frihed er det bedste guld
- 158 Når nat udvælder fra sorten sky
- 159 Der sad en fisker så tankefuld
- 160 De snækker mødtes i kvæld på hav
- 161 Hedelærken, den liden fugl
- 162 Morgendug, der sagte bæver
- 163 Underlige aftenluft!
- 164 Rosen blusser alt i Danas have
- 165 Tunge, mørke natteskyer
- 166 Jeg bærer med smil min byrde
- 167 Du danske mand! af al din magt
- 168 Vender sig lykken fra dig
- 169 Som dybest brønd gi'r altid klare vand
- 170 Nu er dagen fuld af sang
- 171 Nu springer våren fra sin seng

- 172 Nu lyser løv i lunde
- 173 De reftsnæsdrenge, de samsøpiger
- 174 Farvel, min velsignede fødeby!
- 175 Se dig ud en sommerdag
- 176 I skyggen vi vanke
- 177 Som en rejselysten flåde

FIRE FOLKELIGE MELODIER

- 178 Lær mig, nattens stjærne
- 179 Sangen har lysning
- 180 Hvad synger du om så højt i det blå?
- 181 Nu skal det åbenbares

TI DANSKE SMAASANGE

- 182 Jeg ved en Lærkerede
- 183 Solen er saa rød, Mor
- 184 Tyst som Aa i Engen rinder
- 185 Spurven sidder stum bag Kvist
- 186 Den Spillemand spiller paa Streng
- 187 Naar Smaabørn klynker ved Aftentide
- 188 Grøn er Vaarens Hæk
- 189 Jeg lægger mig saa trygt til Ro
- 190 O, hvor jeg er glad i Dag!
- 191 Den danske Sang er en ung, blond Pige

FIRE JYDSKE SANGE TIL TEKSTER AF ANTON BERNTSEN

- 192 *Jens Madsen å An-Sofi*
- 193 *Wo Dætter*
- 194 *Den jenn å den anden*
- 195 *Æ Lastræ*

BIDRAG TIL 'TILLÆG TIL FOLKEHØJSKOLENS
MELODIBOG'

- 196 Lær mig, nattens stjerne
197 Sangen har lysning
198 Hvad synger du om så højt i det blå?
199 Danevang med grønne bred
200 Nu skal det åbenbares
201 Hvem sidder der bag skærmen
202 Vi nævner et navn
203 Havet omkring Danmark
204 Vi sletternes sønner har drømme i sind
205 Der dukker af disen min fædrene jord
206 Kan I mærke, det lysner af solskin i sindet
207 Frydeligt med jubelkor
208 Vinden er så føjelig
209 Mit hjem, hvor mine fædres fjed
210 Der er en gammel rønne
211 Om strømmen mod dig bruser
212 Ud går du nu på livets vej
213 I solen går jeg bag min plov

ENKELTSANGE

- 214 Til mit Hjertes Dronning
215 Serenade (See! Luften er stille)
216 Tag jer iagt for Anna!
217 Min Sjæl er mørk
218 Vejviseren synger
219a Den gamle Skovvei huer mig vel (melodi a)
219b Den gamle Skovvei huer mig vel (melodi b)
220 Alle de voksende Skygger
221 Angst
222 I Drømmenes Land
223 Aldrig hans Ord kan jeg glemme!
224 Fædrelandssang
225 Jeg synes om din lette Gang
226 Afholdssangen
227 De unges Sang
228 Halloges Sang
229 Paaske-Liljen

- 230 Børnehjælpsdagens Sang
231 Katholsk Ungdomssang
232 Alt paa den vilde Hede
233 Fredlys din Jord, Du danske Mand!
234 Est du modfalden, kære Ven
235 Som Dug paa slagne Enge
236 Barnets Sang
237 Ariels Sang
238 Studie efter Naturen
239 Og jeg vil drage fra Sydens Blommer
240 Blomstervise
241 Christianshavn
242 Danmark
243 Gry
244 Det danske Brød paa Sletten gror
245 Sof sött, du lilla Sonja!
246 Sang for Dansk Arbejde
247 Du frie, danske Tunge
248 Julesang (Kom, Jul, til Jord, kom høje Gæst)
249 Julesang (Himlen mørkner stor og stum)
250 Hjemlige Jul, straalere Du nu!
251 Balladen om Bjørnen, op. 47
252 Lad en og anden have Ret
253 Danmark
254 Kær est du, Fødeland, sødt er dit Navn
255 O, hvor jeg er glad i Dag!
256 Tyst som Aa i Engen rinder
257 Byg paa Sletten, ej paa Tinden
258 Vældige Riger rives om Jorden
259 Solen er saa rød, Mor
260 Naar Smaaabørn klynker ved Aftentide
261 Det vi véd, at siden slangens gift
262 Der er et yndigt Land
263 Jeg kører frem gennem Straalefryd
264 Den gamle Husmand staar ved Gavl
265 Hver har sit, du har dit
266 I kølende Skygger
267 Vocalise-Étude
268 Dansk Vejr
269 Den trænger ud til hvert et sted

270 Jeg gik i marken og vogtede får
271 Apostlene sad i Jerusalem
272 *Guldfloeden*
273 Nu ruger paa Reden i Fjer og Straa
274 *Vi Jyder*
275 Tanker skal tændes og skride
276 *Hjemstavn*
277 Der går et stille tog
278 Fremtidens Land!
279 Morgenhanen atter gol
280 Ind under Jul, hvor er det trist
281 I kølende Skygger
282 Dannebrog, vift med din Vinge
283 Har I nu Tænder i Riven sat
284 Det är höst
285 Danmark, nu blunder den lyse Nat
286 *Gensyn*

RECITATION OG KLAVER

287 *Island*

KOR OG KLAVER

TO SANGE FRA ADAM OEHLENSCHLÄGERS
'SANCT HANSAFTENSPIEL'

288 I Skyggen vi vanke | SSAA, klaver

289 I Maaneskin titter | børnekor, SSATTBB, klaver

SANG OG INSTRUMENTALENSEMBLE

290 Sænk kun dit Hoved, du Blomst | sang og orkester

291 Der er et yndigt Land | sang og orkester

292 Den Spillemand spiller paa Strengene | sang og tre
violinere

BIDRAG TIL
'FOLKEHØJSKOLENS MELODIBOG'

145

Den sto - re me - ster kom - mer! fuld kær - lig er hans id: han

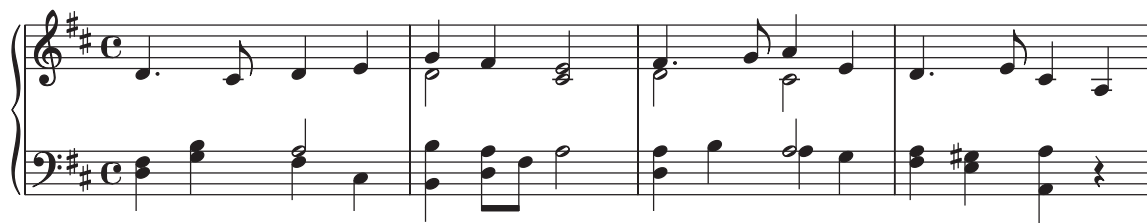
5 sid - der ved smel - te - dig - len og lut - rer søl - vet med flid.

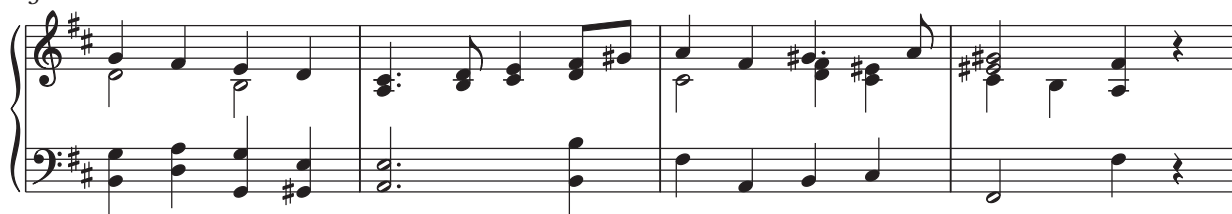
1. Den store mester kommer!
fuld kærlig er hans id:
han sidder ved smeltediglen
og lutrer sølvet med flid.
2. Det øjeblik han venter
og agter kærlig på,
når klarlig hans eget billed
vil dybt i sølvspejlet stå.
3. Den store mester kommer,
som smelter sjæl og sind,
han sidder ved hjærtégruben,
han ser i sjælene ind.
4. Og har i hjærtedybet
sit billed klart han set,
da glædes den høje mester,
så er hans gerning alt sket!

B.S. Ingemann

På - ske-blomst! En drå - be stærk drak jeg af dit gu - le bæ - ger,

5 og som ved et un - der-værk den mig hæ - ver, ve - der - kvæ - ger:

9 Sva - ne-vin - ge, sva - ne - sang, sy - nes mig, af den ud - sprang;

13 våg-nen-de jeg ser de dø - de i en på - ske - mor - gen - rø - de.

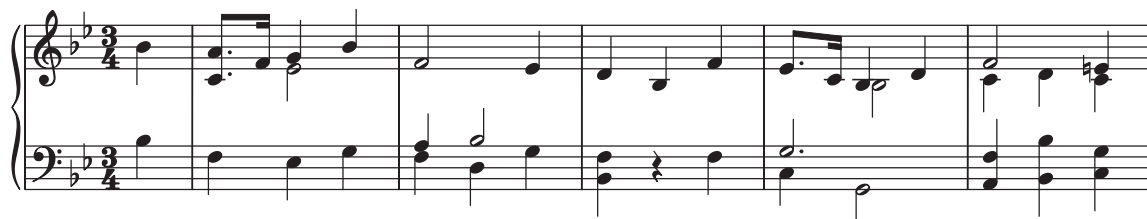

1. Påskeblomst! En dråbe stærk
drak jeg af dit gule bager,
og som ved et underværk
den mig hæver, vederkvæger:
Svanevinge, svanesang,
synes mig, af den udsprang;
vågnende jeg ser de døde
i en påskemorgenrøde.
2. Lever op i sind og hu,
stander op af eders grave,
barnedage! følger nu
med mig ud i faders have!
Lad mig under påkesang,
kirkeklokkens højtidsklang,
blomsten til mit hjerte trykke,
bryst og hoved med den smykke!

3. Vinterblomst! du melder vår,
fold dig ud i stille kammer!
Ved Guds værk og egne kår
sig kun verdens dåre skammer.
Spottes end din ringe dragt
uden glans og farvepragt,
selv jeg dog på sorten tilje
ligned helst en påskelilje.
4. Ej i liflig sommerluft
spired du på blomsterstade,
ej så fik du rosens duft,
ikke liljens sølverblade;
under vinterstorm og regn
sprang du frem i golde egn;
ved dit syn kun den sig fryder,
som har kær, hvad du betyder.
5. Bondeblomst! men er det sandt:
Har du noget at betyde?
Er din prædiken ej tant?
Kan de døde graven bryde?
Stod han op, som ordet går?
Mon hans ord igen opstår?
Springer klart af gule lagen
livet frem med påskedagen?
6. O, hvor est du mig dog kær,
bondeblomst fra landsbyhave!
Mer end rosen est du værd,
påskeblomst på fædres grave!
Sandt dit budskab er om vår,
om et helligt jubelår,
som hver ædel blomst af døde
skal forklaret igenføde!
7. Ja, jeg véd, du siger sandt:
Frelseren stod op af døde!
Det er hver langfredags pant
på en påskemorgenrøde:
Hvad er segl og sværd og skjold
mod den herre kæk og bold?
Avner kun, når han vil ånde,
han, som svor os bod for vande.
8. Når det sker, da ses det grant,
liljenavn du bær med rette;
hver, som krans af roser bandt,
liljen gul skal da indflette;
glad man skal i urtegård
se den blomst, som melder vår,
minder om den morgenrøde,
mennesket stod op af døde.

N.F.S. Grundtvig

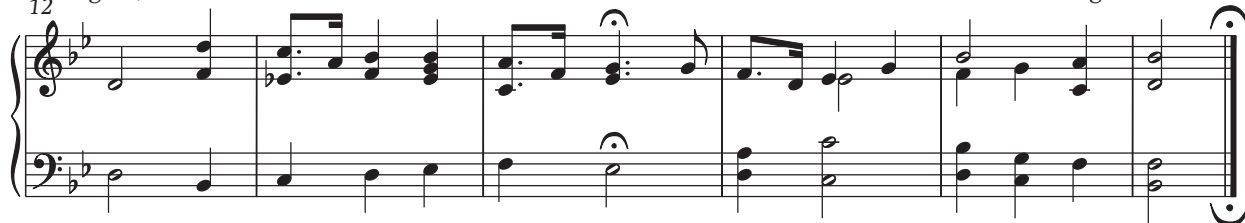
Ud - rund-ne er de gam - le da - ge som flo-der i det sto - re

6 hav, og hvor sig hvi - ler nu den sva - ge, dér fandt den stær - ke og sin

12 grav; men lo - vet væ - re Him-lens Gud! de æd - les æt dør al - drig ud!

1. Udrundne er de gamle dage
som floder i det store hav,
og hvor sig hviler nu den svage,
dér fandt den stærke og sin grav;
men lovet være Himlens Gud!
de ædles æt dør aldrig ud!
2. Mens graven kastes, vuggen gynger,
og liv udsletter dødens spor;
så immer sig igen forynger
hver ædel slægt i syd og nord,
og mindet, som Guds miskundhed,
forplanter sig i tusind led.
3. Så lad derpå os syn da fæste,
hvad ædle kaldte livets lyst!
Ja, lad os kappes med de bedste
og vove kækt med død en dyst!
at byde den og graven trods
kan med Guds hjælp og lykkes os.

N.F.S. Grundtvig

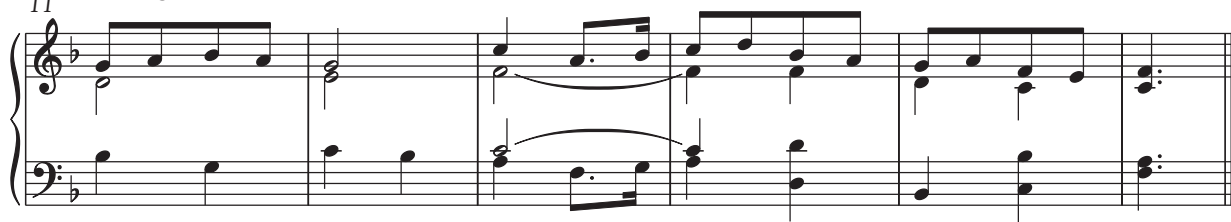
Be - tragt mit sva - ge spind, hvor trå - de - ne sig flet - te! den al - ler-mind-ste

6 vind kan alt i hast ud - slet - te: et rin - ge bil - led kun på

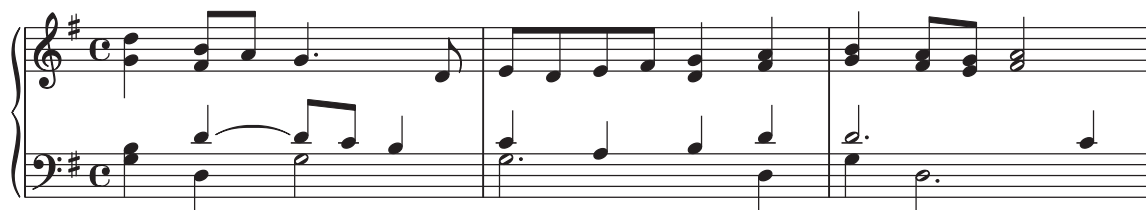
11 al-magts væl - de stor. Hør i din bit - re stund mit stil - le trø-stens ord!

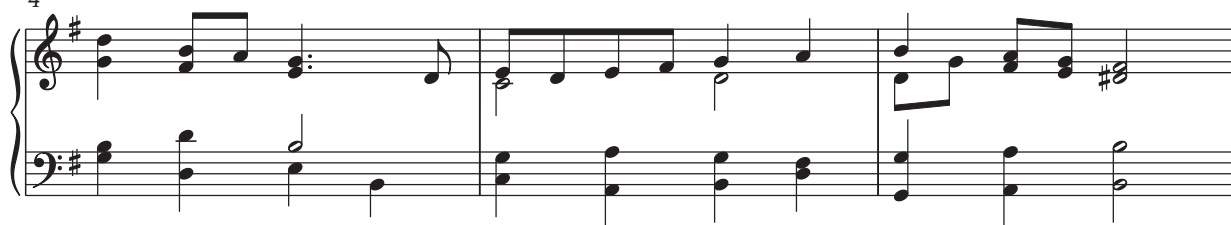
1. Betragt mit svage spind,
hvor trådene sig flette!
den allermindste vind
kan alt i hast udslette:
et ringe billed kun
på almagts vælde stor.
Hør i din bitre stund
mit stille trøstens ord!
2. Giv på min gærning agt!
Så sidder hist den høje
i centret af sin magt
med et opmærksomt øje!
Han drager, som han vil,
snart tråden ud, snart ind;
han lægger mærke til
det allermindste spind.

Adam Oehlenschläger

Jord, i hvis favn der ha-des og de myr-des, slægt ef-ter slægt,

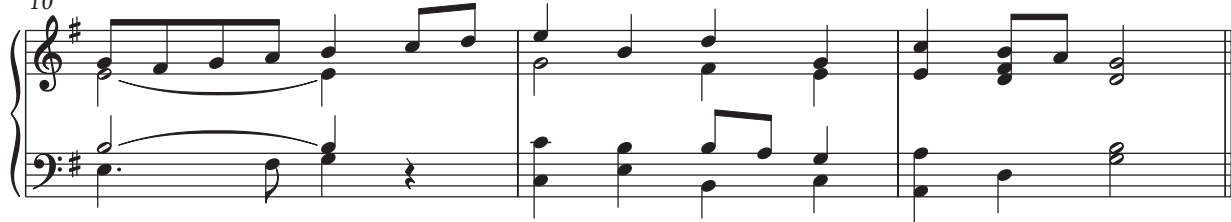
4 blo-di-ge jord med al din syn-de-byr-des vok-sen-de vægt!

7 hvor kan så let din him-mel-vej du føl-ge rundt om den sol, der

10 sku-er di-ne sår, og så lys-grønt bøl-ge vår ef-ter vår.

1. Jord, i hvis favn der hades og der myrdes,
slægt efter slægt,
blodige jord med al din syndebyrdes
voksende vægt!
hvor kan så let din himmelvej du følge
rundt om den sol, der skuer dine sår,
og så lysgrønt bølge
vår efter vår.

2. Jo, ti den samme, som har bundet jorden
lovenes bånd,
som gav sit folk i ørkenfjældets torden
loven i hånd,
han la'r sin sol hvert fattigt strå forgylde,
han er den Gud, som hører støvets bøn,
som i tidens fylde
gav os sin søn.

3. Derfor, om al vor lykke skulde falme,
brat stå for fald,
altid fra jord en evig takkesalme
løfte sig skal;
derfor, hvor mægtigt mørkets ånder virke,
aldrig vor bøn skal synke til et suk,
aldrig Herrens kirke
rokket et fnug.

4. Lær os da, jord, på åndens ørnevinge,
trofast som du,
os om vort høje himmellys at svinge
trøstigt i hu,
hente fra ham alt lys, som vi begære,
hente fra ham livsvarmen i vort bryst,
grønnes Gud til ære,
gyldnes til høst.

Christian Richardt

Jeg så kun til - ba - ge. Mig li - vets lyst bort - klang; da to - ned mig i

6 sjæ - len så trø - ste - lig en sang: Se frem, men ej til - ba - ge! - Hvad

11 hjær - tet at - trår, må - ske dog en - gang un - der so - len du når.

1. Jeg så kun tilbage. Mig livets lyst bortklang;
da toned mig i sjælen så trøstelig en sang:
Se frem, men ej tilbage! – Hvad hjærtet attrår,
måske dog engang under solen du når.
2. Lad bølger bortrulle, lad løvet flagre hen:
rask bruser dog strømmen, frisk skoven står igen.
Lad solen formørkes, og månen tage af,
dog sol og måne stiger fuld karsk over hav.
3. Lad rulle det svundne i tidernes elv!
det liv, der ej bortfarer, er sjælen dog selv.
Har sjælens liv ej ende, så er der ingen død,
og vi er dog så godt som i Paradiset fød.
4. Der springer en kilde ved livstræets rod,
i verdenshavet strømmer udødeligheds flod;
og havet ej ældes, og jordens grønne ø
hver sommer står forynget i livsgrønne sø.
5. En dråbe kun af kilden, hvor først den udsprang,
en blomst kun af grenen, hvor livets æbler hang,
og håret aldrig gråner, og sindet bli'r ej tungt,
men hjærtet gløder evig lyksaligt og ungt.
6. Hvor livskilden springer, did hen står min hu!
hvor livstræet blomstred, der blomstrer det endnu!
Se frem, men ej tilbage! – Hvad sjælen attrår,
måske dog engang under solen du når.
7. Men når under solen ej sjælen, hvad den vil, –
så er der andre sole og andre stjærner til.
Og slukkes alle sole og stjærner en gang, –
dog livets kilde springer, hvor evig den sprang!

B.S. Ingemann

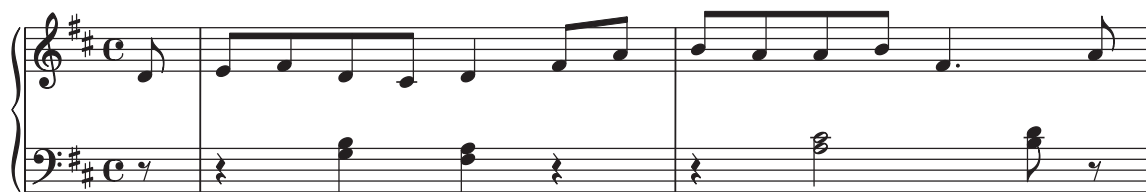
Der-for kan vort ø - je glæ - des ved et bil - leds far - ve -

4 pragt; ti det lys, hvor-i det klæ - des, er na - tu-rens e - gen dragt;

1. Derfor kan vort øje glædes
ved et billeds farvepragt;
ti det lys, hvori det klædes,
er naturens egen dragt;
2. og den sten, hvis skønhed strålte,
formet af en mesters hånd,
den blev skøn, fordi han målte
med vor skabers målebånd.
3. Derfor rørted vi og vaktet
ved en digters favre ord;
ti de druer, som os raketes,
var fra livets rige bord.
4. Derfor vugged os i drømme
tonedybets havfrusang;
ti af hjærtets kildestrømme
svulmed jo dets bølgegang.
5. Alt, som ejer livets lue,
rosens blus og havets blå,
skovens hvælv og brynets bue,
læbens fine folder små,
6. tankens hemmeligste susen,
elskovsblikkets tavse sprog,
lærkens sang og bækkens brusen, -
alt er kunstens lærebog!

Christian Richardt

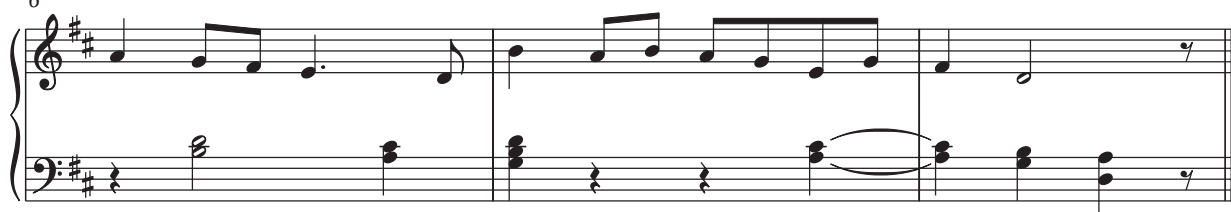
Na - tu - rens æd - le dyr - ker be - gæ - rer ej den krans, der

3 fal - mer i ti - der - nes van - de; han ag - ter kun og øn - sker og

6 sø - ger den glans, der ly - ser fra e - vig - he - dens stran - de.

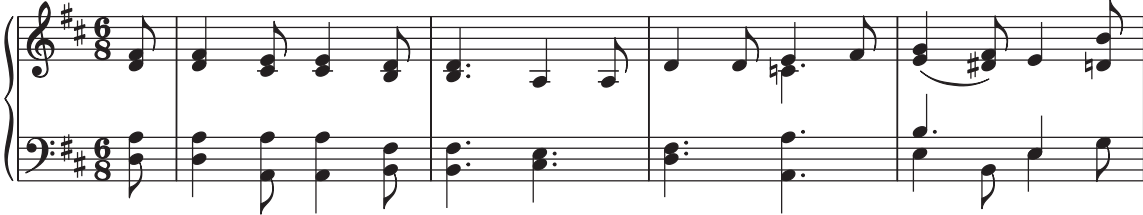

1. Naturens ædle dyrker begærer ej den krans,
der falmer i tidernes vande;
han agter kun og ønsker og søger den glans,
der lyser fra evighedens strande.
2. Og ørkenens veje, de standser ej hans fod,
ej vindenes dræbende skare,
og ispolens ånde, den kuer ej hans mod,
han ænser ej savn eller fare.
3. De mægtige skikkelser i verdens ældste grav,
de rædsler, som bølgedybet gemmer,
de blinkende verdner i mælkevejens hav
og afgrundens vældige stemmer;
4. og rosernes rødmen og nattergalens sang,
mens skovduen reder sit leje,
og døgnfluens flagren og himmellysets gang, -
de viser ham den eviges veje.
5. Og stjernedybets gåder, dem grunder han ud,
ej tidernes lænke ham fanger,
og lynet han tvinger at worde tankens bud,
og dampen er hans dristige ganger.
6. De rigeste skatte han finder under muld,
hans ånd gennem afgrunden vanker,
han skænker dem til verden, han lønnes ej med guld,
hans løn er de evige tanker.
7. De tanker, der flyve som svaner over sø
til under for de fjærneste lande,
og aldrig kan ældes, og aldrig kan dø,
ej sænkes i glemselens vande.

Carsten Hauch

Versene er i denne sang noget uregelmæssige, hvorfor det tilrådes først at lære melodien godt, så man uvilkaarlig finder tilpasningen mellem vers og toner.

Når som - rens sang er sun - gen, og kul - den knu - ger stø - vet, og

5 to - nen dør på tun - gen af stor - men o - ver - dø - vet; mit hjem, du ri - ge,

10 var - me, i di - ne mo - der - ar - me jeg le - ver op på ny.

1. Når somrens sang er sunget,
og kulden knuger støvet,
og tonen dør på tungen
af stormen overdøvet;
mit hjem, du rige, varme,
i dine moderarme
jeg lever op på ny.
2. Og alt, hvad blæsten skræmmed,
hvad frostens magt mon kue,
det skærmes huldt i hjemmet
og tøv'r ved arnens lue;
hvert lysglimt bli'r til glæde,
hvert suk la'r ud sig græde,
hvert håb får luft i sang.

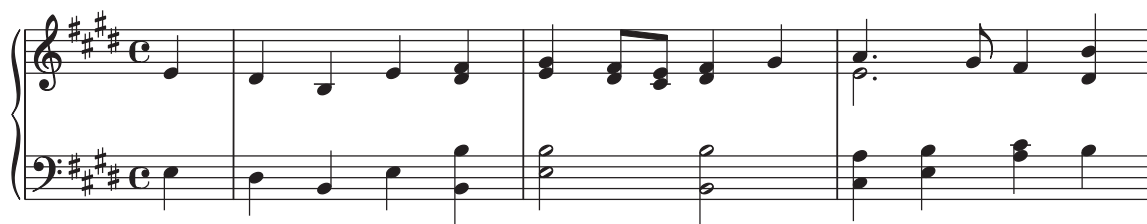
Jens Christian Hostrup

Dér, hvor vi stred og sang, dér, hvor vort ord har klang, hvor vi hver dog
 fik sit lil - le ri - - ge, her i vort e - get hjem træn - ger sig
 ind og frem snart et folk, hvem vi må plad - sen vi - - ge.

1. Dér, hvor vi stred og sang,
 dér, hvor vort ord har klang,
 hvor vi hver dog fik sit lille rige,
 her i vort eget hjem
 trænger sig ind og frem
 snart et folk, hvem vi må pladsen vige.
2. Det er det unge blod,
 det er det friske mod,
 snart det ta'r os tømme ud af hænder,
 planter sig ved vort bord,
 fører det store ord,
 dristig op og ned på huset vender.
3. Tænk, om de trampet ned
 frugten af al vor sved,
 sæden, vi vor bedste pleje skænkte!
 Blev det en Hunner-flok!
 ja, det var bittert nok,
 om de vore tempelbuer sprængte.
4. Men, med det bedste frelst,
 følges vi allerhelst
 af en slægt, der selv har ild og kræfter,
 ej én, der, tam og tom,
 blot i sin svaghed from,
 kun kan tralle vore viser efter.
5. Se deres tid er nær,
 snart har de magten her;
 end på jorden er der folkevandring.
 Skoler, I store, små!
 dertil I hjælpe må,
 at det bli'r til gavn med den forandring.
6. Tag Goten under tugt,
 retled hans frie flugt,
 hold igen på kraften, den rebelske!
 ku ej det stærke mod,
 køl ej det varme blod,
 lær ham blot, hvad der er værd at elske.
7. Øv ham i våbenfærd,
 men hjælp ham til især,
 hvad der os er helligt, selv at hædre!
 kæmpe for det med lyst,
 bøde på vore brøst,
 og: hvad vi gør godt - at gøre bedre!

Jens Christian Hostrup

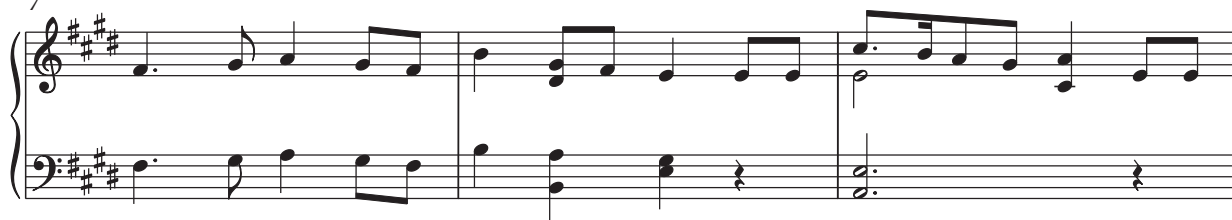
Vi fik ej un - der ti - der-nes tryk et bø - jet mod, en

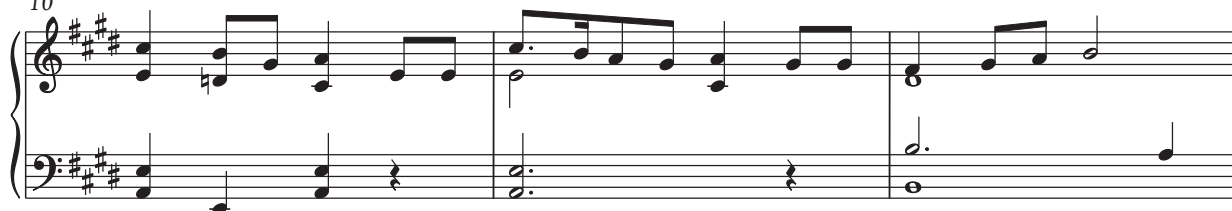
4 lu - den - de ryg; vor kamp, vort kald, hvad bæ - re vi kan, end

7 lig - ger gemt un - der syns - kre-sens rand. End vor røst er u - den magt og vor

10 dåd u - den hjem, og om os er al - ting sagt med de ord: Vi vil frem!

13 Frem-ad ef-ter li - vets kran - se! tid har vi ej til at stand - se.

1. Vi fik ej under tidernes tryk
et bøjet mod, en ludende ryg;
vor kamp, vort kald, hvad bære vi kan,
end ligger gemt under synskresens rand.
End vor røst er uden magt
og vor dåd uden hjem,
og om os er alting sagt
med de ord: Vi vil frem!
Fremad efter livets kranse!
tid har vi ej til at standse.

2. Vi véd, der end må fares i mag,
vi går som mod en gryende dag,
men famler ej i mulmet omkring
og skal ej hildes i tågernes ring.
Har vi langt endnu til havn,
der er vind i vort sejl,
der er lysning for vor stavn,
at vi ej løber fejl.
Trøstig fremad! tændt er fyret,
vej kender han, som har styret.
3. Kun fod for fod vi se, hvor vi gå,
men véd dog godt, hvorhen vi skal nå:
til dybt i barm at ha' vort kompas
og ej blot finde, men fylde vor plads.
Ja, vor gang må blive fast, –
vi er fribårnæs æt, –
og vor higen må få hast,
og vor fod blive let,
øjet opladt, hånden øvet,
tanken på flugt over støvet.
4. Vi hører, hvor det kalder os frem,
vort gamle, sunkne fædrenehjem,
det tappert bød årtusinder trods,
men har nu hele sit håb sat til os.
Vi skal rense det for støv,
vogte tro, hvad som du'r,
vi skal slynge vårens løv
om dets vejrs slagne mur.
Danmark, uden læ af bjærge,
vi vil dig styrke og værge!
5. En ensom vandring ej står os an,
vi flokkes fluks, hvor mødes vi kan;
vort mod til farten da bliver frit,
og det går frem, når vi kønt holder trit.
Ja, da traver vi med sang
over sten, over stok, –
vejen bliver aldrig lang
for den sluttede flok.
Slut da sammen! kort er glæden;
snart skal vi spredt ud i kæden.
6. Ja, snart det sker, at vi skal af sted,
og alle våben må vi ha' med;
de slibes alt og skærpes så småt,
og vi vil lære at føre dem godt,
lære ret at gøre lyst,
hvor vi sætter vor fod,
og igennem livets dyst
bære ungdommens mod:
dagens møje, kampens lue
aldrig i os skal det kue!

Jens Christian Hostrup

På det jæv - ne, på det jæv - ne! - ik - ke i det him - mel -

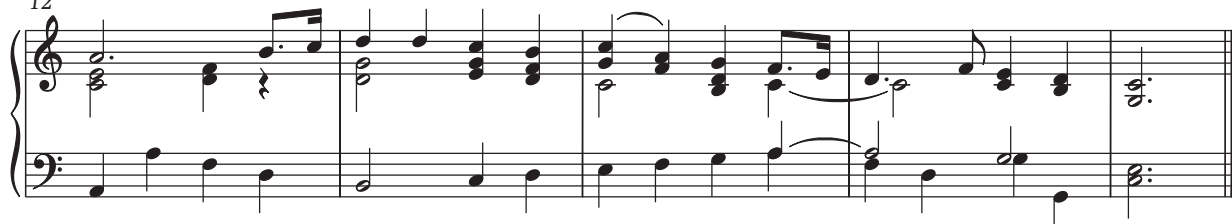
4 blå - dér har li - vet sat dig stæv - ne, dér skal du din prø - ve

8 stå! Alt, hvad her - ligt du kan næv - ne, alt, hvad højt din sjæl kan

12 nå, skal her - ne - de på det jæv - ne fast sin rod i li - vet slå.

1. På det jævne, på det jævne!
- ikke i det himmelblå -
dér har livet sat dig stævne,
dér skal du din prøve stå!
Alt, hvad herligt du kan nævne,
alt, hvad højt din sjæl kan nå,
skal hernede på det jævne
fast sin rod i livet slå.
2. Komme ned, - se, det er tingen! -
dale glad som fugl fra sky,
når med sang den sænker vingen,
- ikke falde tung som bly!
komme ned og slutte ringen:
være glad i kvæld og gry,
elske verden, hade ingen,
føle sig som født på ny.
3. I det høje! i det høje!
lyder det dig mere smukt?
funkler sværmerisk dit øje?
finder verden stolt din flugt?
Vil du ej dit hoved bøje
under livets strenge tugt?
Vil du ikke marken pløje,
før du høster markens frugt?
4. Ak, den kunst er tung at lære,
dyrkes kun af såre få,
den uendelige svære,
den: på jorden fast at stå,
den: sin himmel med at bære
overalt i hjærtets vrå,
den: sin skaber glad at ære
i det store, i det små.

5. På det jævne skal du bygge,
 på det jævne skal du bo,
 ej som krøbling, ej på krykke,
 ej med dyrets dorske ro!
 Med dit savn og med din lykke,
 med dit håb og med din tro
 skal du på det jævne bygge
 op til stjærnerne en bro.

6. På det jævne! på det jævne!
 altid i min sjæl det klang,
 når med fantasiens evne
 kækt jeg mig fra jorden svang. –
 Alt det andet vil sig hævn,
 er kun splid og undergang.
 – På det jævne! på det jævne!
 det er livets sejrssang!

H.V. Kaalund

157

Fri - hed er det bed - ste guld, som sol be - strå - ler o - ver muld, lad

5 den dit smyk - ke væ - re! Ja, der - som du dig selv har kær, da

9 hold den mer end li - vet værd! ti fri - hed føl - ger æ - re.

1. Frihed er det bedste guld,
 som sol bestråler over muld,
 lad den dit smykke være!
 Ja, dersom du dig selv har kær,
 da hold den mer end livet værd!
 ti frihed følger ære.

3. Frihed er en stad så skøn,
 hvor enigheden bor i løn,
 og nabo smukt sig følger;
 hvor så man skatter egen arv,
 at alle ser på næstens tarv,
 og ingen retten bøjer.

2. Frihed er en borgemur,
 hvor modet støder højt i lur
 mod alle fjender gramme;
 sig du dem kækt ved porten: "Stop!"
 kun fejghed lukker porten op
 og lister bort med skamme.

4. Frihed er det gyldne skjold
 mod avind, list og overvold,
 hvor retsind fører sværdet;
 bag den kan fredens ranker gro,
 men hvor den ej kan fæste bo,
 må freden fly forfærdet.

5. Frihed er som fugl i hånd
med moders røst og fædres ånd;
hold fast om fuglens vinge!
kun galgenfugl dig bilder ind,
at, når den fløj for vejr og vind,
kan han igen den bringe.

6. Frihed er en kongehøg,
der stak i sky, når bort den fløj,
forgæves du den lokker;
din fred og glæde følger med,
alt som den flyver langt af led,
mens ørnene sig flokker.

7. Frihed er en dejlig brud,
som vil dig følge ind og ud,
elsk hende højt med ære!
når hende du til hustru får,
da ages herligt læs i gård,
ti alt hun vil dig være.

8. Frihed er en sikker havn,
vend altid kun mod den din stavn,
da er du frelst af fare;
for kongeskib og mindste båd
har den mod storm og bølge råd,
den alle vil bevare.

Thomas af Strängnäs

158

Når nat ud - væl - der fra sor - ten sky, og må - nen kvæl - der til

mor - gen - gry, mens go - de blun - de, har travlt de on - de, for ly - set sky!

1. Når nat udvælger fra sorten sky,
og månen kvælder til morgengry,
mens gode blunde, har travlt de onde,
for lyset sky!

2. Gud så fra Himlen med lynildsblik
på kæmpevimlen med Kains skik:
Trods jordens herre, fra ondt til værre
de fremad gik!

3. Og han deroppe, hvis skamler stå
på bjærgetoppe og skyer grå,
han høres sværge: Brat over bjærge
skal bølgen gå!

4. Dog, hør, du gæve, min Enoks søn!
vil højt du svæve med mig i løn,
byg lavt ved bølge til dig med følge,
mens bøg er grøn!

5. De kæmper trygge med spodske smil
så' Noa bygge sin ark med il,
blandt færredssnekker en sær tredækker
i kæmpestil.

6. Ser I, hist oppe nu sejler han
på fjeldetoppe, den fromme mand!
Da ruller torden, da revner jorden
med brag på stand!

7. Nu himlens sluser oplades brat,
og havet bruser i bælgmørk nat,
og roser blegne, og kæmper segne
med suk fuldmat!

8. Dog under dække en verden tryg
bar Noas snække på bølgers ryg,
med kæmpeange og bedre sange
end surr af myg!

9. Og Gud forglemmer på bølgen blå
ej lærkestemmer, ej spurven grå,
endsige muldet, hvor himmelguldet
i grube lå!

10. Sig bølgen kaster og segner mat,
stovragets master nu dages brat,
og arken strander, og verden lander
på Ararat!

11. Sin glug oplader med stille sind
den folkefader på fjeldetind,
vil sandhed vide, slet ikke lide
på hjernespind!

12. Med aftensvalen, i solbjærgslag,
til bølgesalen med gofertag
kom dog fra lunde med nyt i munde
den lange dag!

13. "Luk op foroven! her er et brev,
som Gud i skoven om våren skrev,
af kæmpebogen til ham i kågen
et blad jeg rev!"

14. Olivenbladet fra grønne lund,
i åndebadet af duemund,
på spejlklar skive! hvem kan beskrive
den aftenstund!

N.F.S. Grundtvig

159

Der sad en fi - sker så tan - ke - fuld og hør - te på Her - rens

ta - - le; så klang i ø - ret ej sølv og guld, ej

san - gen i hav - fru - sa - le; på fi - sker-kva - sen Vor - her - re sad, og

folk i mæng - de som blomst og blad, de lyt - ted i land til or - det.

1. Der sad en fisker så tankefuld
og hørte på Herrens tale;
så klang i øret ej sølv og guld,
ej sangen i havfrusale;
på fiskerkvasen Vorherre sad,
og folk i mængde som blomst og blad,
de lytted i land til ordet.
2. "Nu, Simon!" sagde Gud Faders ord,
da prædiken hans var ude, –
"læg alle årer nu fluks om bord,
dem lystre jo vel din skude:
far ud på dybet og drag en dræt!
det er på tiden, om jeg ser ret;
mig lyster med dig at følge!" –
3. "Ja, læremester!" han svared brat,
"det kunde vi godt behøve,
vi sled forgæves den hele nat,
dit ord er og værd en prøve!" –
For tvivl var Simon slet ikke fri,
men spejl, du tvivler, dig smukt deri:
han gjorde, som Herren sagde.
4. Sin dont han passed, og vådd han trak,
men fandt, det var over magten;
hans skude nikked, og våddet sprak,
så overhånds stor var dragten;
da vinked Simon ad venner tro,
og fiskeladning fik skuder to,
så færdig de var at synke.
5. Der Simon fisker det jærtegn så,
da Jesus han faldt til fode
og sagde: "Herre! du fra mig gå!
jeg er ikke af de gode;
o, lå jeg rolig kun under muld!
Gud bedre mig! jeg er syndefuld,
nu falder det mig på hjærte."
6. Vorherre så' til den synder mildt
og sagde: "Vær kun ej bange!
jeg vil dig lære herefter snildt
lyslevende folk at fange." –
"Hvad vil du, Herre! det er et ord!"
så råbte Simon og sprang fra bord,
fra alt, hvad end sit han kaldte.
7. Så fulgte Simon Vorherres kald,
hos ordet gik han i skole,
og folk han fanged i tusindtal,
de skinner nu klart som sole;
og end er ikke på jord forbi
det store menneskefiskeri,
som Herren og Simon grunded.

N.F.S. Grundtvig

De snæk-ker mød-tes i kvæld på hav, og luf-ten be-gynd-te at glø-de;
de le-ged alt o-ver den åb-ne grav, og bøl-ger-ne gjor-des så rø-de.

(4) Her er jeg sat til en bav-ta-sten, at vid-ne for slæg-ter i Nor-den: Dan-ske de va-re, hvis

10 mø-re ben un-der mig smul-dre i jor-den, dan-ske af tun-ge, af æt og af id,

15 ti skal de næv-nes i lø-ben-de tid, fæd-re-nes vær-di-ge søn-ner.

De snækker mødtes i kvæld på hav,
og luften begyndte at gløde;
de leged alt over den åbne grav,
og bølgerne gjordes så røde.
Her er jeg sat til en bavgasten,
at vidne for slægter i Norden:
Danske de vare, hvis møre ben
under mig smuldre i jorden,
danske af tunge, af æt og af id,
ti skal de nævnes i løbende tid,
fædrenes værdige sønner.

N.F.S. Grundtvig

He - de - lær - ken, den li - den fugl, byg - ged bag lyng på tu - e,

5 svang sig dog fra sit la - ve skjul højt mod him - me - lens bu - e, lys - ne - de om

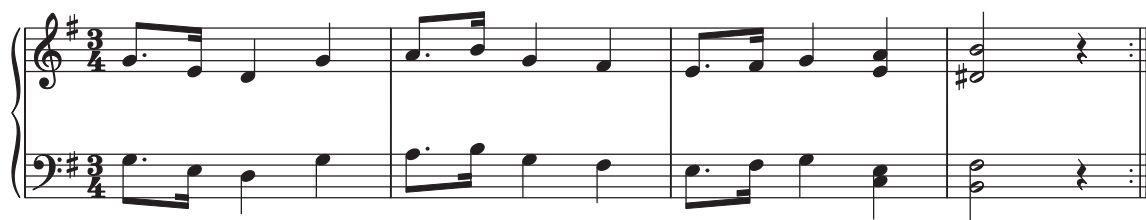
10 Jyl - lands strand, tin - dre - de for folk og land som en nord - lys lu - e.

1. Hedelærken, den liden fugl,
bygged bag lyng på tue,
svang sig dog fra sit lave skjul
højt mod Himmelens bue,
lysnede om Jyllands strand,
tindrede for folk og land
som en nordlys lue.
2. Hedelærken, den fattig fugl,
ejed knap klæder egne,
hented sig dog af lykkens hjul
guld, som aldrig kan blegne:
drømmehavens rosenflor,
tankehavets perlesnor,
sangens trylleævn.
3. Hedelærken, den flygtig fugl,
havde så klart et øje,
så', hvad der rørte sig i skjul
under en vadmeststrøje;
tegned i sin dunkle krog
folkelivets billedbog,
bindestuens saga.
4. Hedelærken, den stakkels fugl,
rugged på egen smerte,
magted at tænde glædens jul
dog i så mangt et hjerte,
kvad med stemme høj og ren
drapa over bavgasten,
vakte folkeånden.
5. Hedelærken, et hædersnavn
blev blandt Dannemarks fugle;
livet bandt det til sorg og savn,
døden det ej kan skjule.
Lysnende om Jyllands strand,
tindrende for folk og land
står dets nordlys lue.

Carl Ploug

Mor - gen - dug, der sag - te bæ - ver i den lu - ne vind,
 blom - ster - duft, der lang - somt svæ - ver fra den gam - le lind,

5 al - fe - leg bag sko - vens sa - le, fug - le - sang i for - års - da - le,

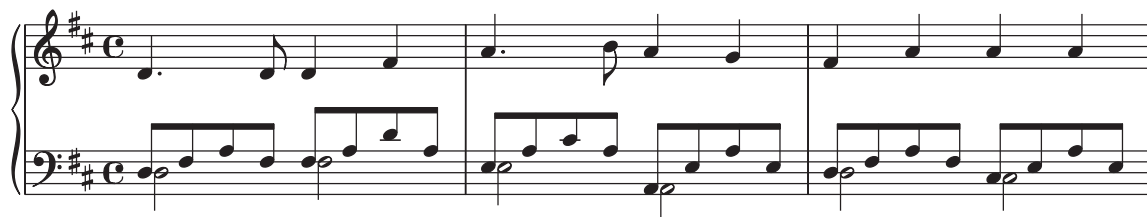
9 må - nens lys på bøl - gens strøm - me, - det er Dan - marks drøm - me.

1. Morgendug, der sagte bæver i den lune vind,
 blomsterduft, der langsomt svæver fra den gamle lind,
 alfeleg bag skovens sale,
 fuglesang i forårsdale,
 månens lys på bølgens strømme, –
 det er Danmarks drømme.
2. Heltedåd, der aldrig glemmes, selv i tidens høst,
 store sagn, der evig gemmes skal ved sagas bryst,
 hjerter, der af troskab lue,
 mod, som døden ej kan kue,
 ydmygt sind i glans og lykke, –
 det er Danmarks smykke.
3. Slige drømme, slige smykker, hvo kan glemme dem?
 vilde nogen her vel bytte gamle Danmarks hjem,
 hvor i læ bag egens skygger
 skovens fugl med frihed bygger, –
 mod det land, hvor vestens slaver
 malm af jord opgraver?
4. Nej, vi vil vort hjem ej bytte bort for nogen pris;
 her vi virke vil og leve på de danskes vis:
 stærke, som vor oldtids minder,
 fuld af kraft mod Danmarks fjender,
 tro som guld mod drot og rige,
 dem vi aldrig svige!

Carsten Hauch

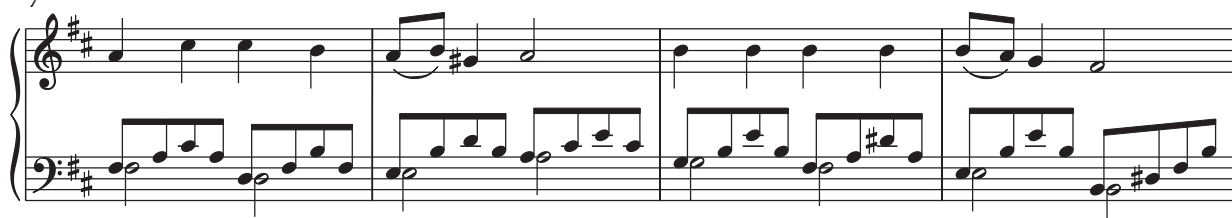
Un - der - li - ge af - ten-luf - te! hvor - hen vin - ker

4 I min hu? mil - de, lu - ne blom - ster-duf - te!

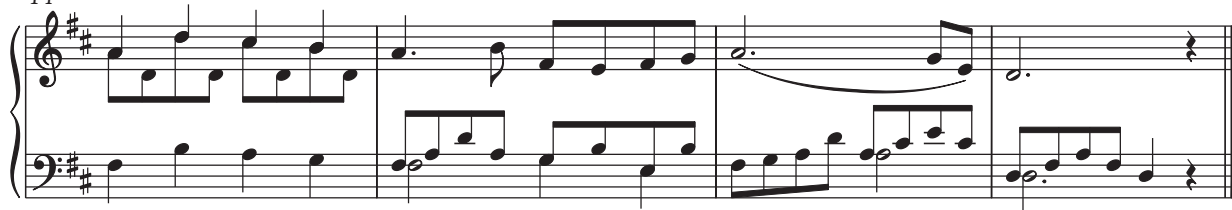
7 sig, hvor-hen I bøl - ger nu. Går I o - ver hvi - den strand

11 til mit elsk - te fø - de - land? vil I dér med

14 e - ders bøl - ger tol - ke, hvad mit hjær-te døl - - ger?

1. Underlige aftenluft!
 hvorhen vinker I min hu?
 milde, lune blomsterdufte!
 sig, hvorhen I bølgør nu.
 Går I over hviden strand
 til mit elskte fødeland?
 vil I dér med eders bølger
 tolke, hvad mit hjærte dølger?
2. Matte sol, bag bjærgets stene
 luerød du daler ned;
 og nu sidder jeg alene
 i min dunkle ensomhed.
 Hjemme var der intet fjæld;
 ak, så er jeg ude vel,
 skal i nat ej barnligt blunde
 i min Herthas grønne lunde.
3. Norges søn! jeg vel kan mindes,
 du har sagt med smeltet bryst,
 at i hjemmet ene findes
 rolighedens stille lyst.
 Schweizer, som på klippen bor!
 du har talt de samme ord.
 Sælsom længsel drev med vælde
 eder til de vante fjælde.
4. Tror I da, kun klippen ene
 præger sig i hjerter ind?
 ak, fra disse nøgne stene
 vender sig mit bange sind.
 Synger granens, fyrrens lov!
 hvor er Danmarks bøgeskov?
 Gustne flod, som mat sig krummer,
 dysser ej min sjæl i slummer.
5. Hjemme rinder ingen floder
 i en sid og leret grav;
 livets kilde, glædens moder
 breder sig, det sølvblå hav,
 slynger sig med venlig arm
 om sin datters fulde barm,
 og ved blomsten sig forlyster
 på Sjølundas unge bryster.
6. Stille, stille, hisset gynger
 båden mellem siv og krat;
 sødt en mø ved cithren synger
 i den tavse, lune nat.
 Hvilke toner, milde lyst,
 hvor du strømmer i mit bryst!
 Men hvad savner jeg og græder,
 mens hun dog så venligt kvæder?
7. Det er ej den danske tunge,
 det er ej de vante ord,
 ikke dem, jeg hørte sjunge,
 hvor ved hytten træet gror.
 Bedre er de vel måske,
 ak, men det er ikke de!
 bedre tror jeg vist, hun kvæder;
 men – tilgiver, at jeg græder!
8. Tager ej min sang for andet
 end et ufrivilligt suk!
 længselsfuldt heniler vandet,
 aftenen er så blid og smuk.
 Mangen sådan aftenstund
 sad jeg i min kære lund;
 mindet vender nu tilbage,
 det var årsag i min klage.
9. Tidlig misted jeg min moder,
 o, det gjorde mig så vé!
 Danmark er min anden moder,
 skal jeg mer min moder se?
 Livet er så svagt og kort,
 skæbnen vinker længer bort,
 skal jeg med den sidste varme
 trykke mig i hendes arme.

Adam Oehlenschläger

Ro - sen blus - ser alt i Da - nas ha - ve, lif - ligt fløj - ter vist den sor - te

4 stær, bi - er de - res bru - ne nek - tar la - ve, hing - sten

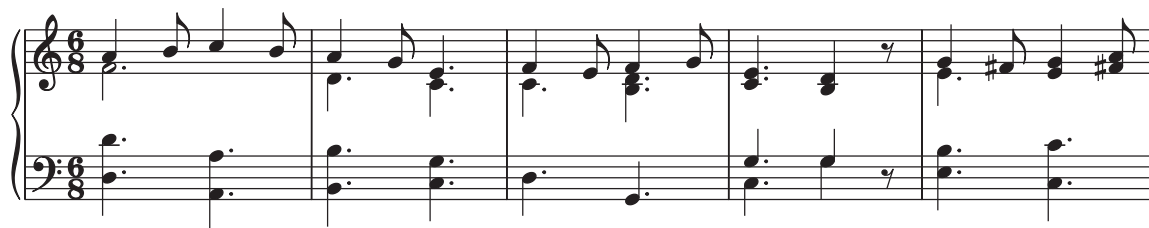
7 græs - ser stolt på fæd - res gra - ve, dren - gen pluk - ker af de rø - de bær.

1. Rosen blusser alt i Danas have,
lifligt fløjter vist den sorte stær,
bier deres brune nektar lave,
hingsten græsser stolt på fædres grave,
drenge plukker af de røde bær.
2. Udi øst og vest, og hvor jeg vanker,
drømmer jeg om jer ved Danmarks sund!
selv iblandt Constantias fulde ranker
mindes jeg med længselsfulde tanker
løvet i Charlottes bøgelund.
3. Klerken råber i Manillas rønner:
"Danmark er et lidet, fattigt land!"
Det forsikrer Javas rige sønner,
selv Batavias skrantne kræmmer stønner:
"Danmark er et lidet, fattigt land!"
4. Kunde du, ved guld og sølv at love,
købe dig en nordisk kvindes tro,
købe dig et pust fra søens vove,
købe dig et ly af Tules skove
og en kløvermark til middagsro?
5. Fattig mand, som pløjer danske lande,
ryster æbler af sit eget træ,
har en kraftig arm, en kløgtig pande,
korn på marken, mælk i sine spande;
kvien står i græsset over knæ.
6. Ja, vor danske jord er sommerfrodig,
der er kræfter ved det danske brød;
derfor er den danske mand så modig,
derfor var normannens kniv så blodig,
derfor er den danske kind så rød.
7. Under lyse bøg den danske bejler
med sin herligt-voksne pige går;
over deres hoved månen sejler,
svanen i det klare vand sig spejler,
nattergalen højt i busken slår.
8. Dersom sligt for fattigdom du tyder,
Østens atlaskklædte, rige mand!
glad mit sorte, danske brød jeg bryder,
takker Gud, mens fra min læbe lyder:
"Danmark er et lidet, fattigt land!"

Poul Martin Møller

Tun - ge, mør - ke nat - te - skyer op ad him - len dra - ger, hjem til skovs af

6 mar - ken fly'er hist de sor - te kra - ger. Skum - rin - gen sig bre - der ud, det er mørkt om -

12 si - der, - vær os nær, du kæ - re Gud, me - dens nat - ten li - - der.

1. Tunge, mørke natteskyer
op ad himlen drager,
hjem til skovs af marken fly'er
hist de sorte krager.
Skumringen sig breder ud,
det er mørkt omsider, -
vær os nær, du kære Gud,
medens natten lider.

2. Vær mig nær, ti uden dig
ensomhed mig truer,
vær mig nær, ti uden dig,
jeg for mørket gruer;
hold mig med din faderhånd,
så jeg dig fornemmer,
fri mig ud af mørkets bånd,
så min frygt jeg glemmer.

3. Lad mig føle, hver gang når
livet bli'r mig øde,
at du, fader, med mig står
og i sådan møde;
og når natten i mit bryst
hjertet vil omlejre, -
o, da skænk mig livsens trøst,
vind mig lysets sejr!

4. Tung og mørk den tavse nat
over jorden spænder,
hist kun bag et vindve mat
vågelys der brænder. -
Du, som lindrer sorg og nød,
al vor synd forlader,
lyser op den mørke død,
tak! du livets fader!

Jakob Knudsen

Jeg bæ - rer med smil min byr - de, jeg dra - ger med sang mit læs; jeg

er som den vil - de hyr - de, der gen - ner sit kvæg på græs.

1. Jeg bærer med smil min byrde,
jeg drager med sang mit læs;
jeg er som den vilde hyrde,
der genner sit kvæg på græs.

3. Jeg ser over tindrende marker
og langt mod den blånende fjord,
jeg stirrer på sejlene arker,
men finder ej tolkende ord.

2. Se, duggen driver fra norden
hen over det bøjede korn,
mens solen stiger af jorden
imellem oksernes horn.

4. Jeg slænger skalmeyen for munden,
jeg trækker så lang dens lyd,
at kilderne klukker i lunden
og bukkene bræger af fryd.

5. Hvor kan I dog gruble og græde,
så længe Guds himmel er blå!
Mit hjerte skælver af glæde,
blot duggen dynker et strå!

Jeppe Aakjær

Du dan - ske mand! af al din magt syng ud om vor gam - le mor! En krans af hav og

fjord blev lagt om hu - set, hvor hun bor. Mod grøn - ne, si - de stran - de går stær - ke, stri - de

12 van - de, og o - ver kor-nets guld - glans står vi-kin-ge-ste-nen vagt, står vi-kin-ge-ste-nen vagt.

1. Du danske mand! af al din magt
syng ud om vor gamle mor!
En krans af hav og fjord blev lagt
om huset, hvor hun bor.
Mod grønne, side strande
går stærke, stride vande,
og over kornets guldglass
står vikingestenen vagt,
står vikingestenen vagt.

2. Syng ud! – og sorg fra fortids nat
bli'r smil på hver glædesdag;
vor himmel skifter farve brat,
men aldrig folkets flag.
Som Danmarks blide kvinder
har røde-hvide kinder,
så lyser livets friskhed
fra frihedens dyre skat,
fra frihedens dyre skat.

3. Vort gamle land! af al vor magt
vi øger din rigdoms ring,
går fremad sejt og uforsagt,
om ej i store spring.
Og furer ploven landet,
så skurer kølen vandet;
støt står den danske sømand
på havet sin viking-vagt,
på havet sin viking-vagt.

Holger Drachmann

168

Ven-der sig lyk - ken fra dig, bli'r du i stø - vet

4 trådt, og bli'r af fjen - der spot - tet, af ven - ner selv for - rådt, –

1. Vender sig lykken fra dig,
bli'r du i støvet trådt,
og bli'r af fjender spottet,
af venner selv forrådt, –

2. du skal det lidet agte,
når du dig selv ej sveg,
vi sendtes hid til arbej'd
og ej til lyst og leg.

3. Men hist, hvor ånder svømme
 på mælkevejens hav,
 hvor livets hvide svaner
 opstå af tid og grav –

4. dér skal det åbenbares,
 hvad du har tænkt så tit,
 at den skal højest glædes,
 som allermest har lidt.

5. Ti smerten er kun vrangen
 af salighedens dragt;
 i dybets dunkle kilder
 sig spejler lysets pragt.

Carsten Hauch

169

Som dy - best brønd gi'r al - tid kla - rest vand, og lif - ligst drik fra
 så styr - kes slæg - tens marv hos barn og mand ved fol - kets arv af

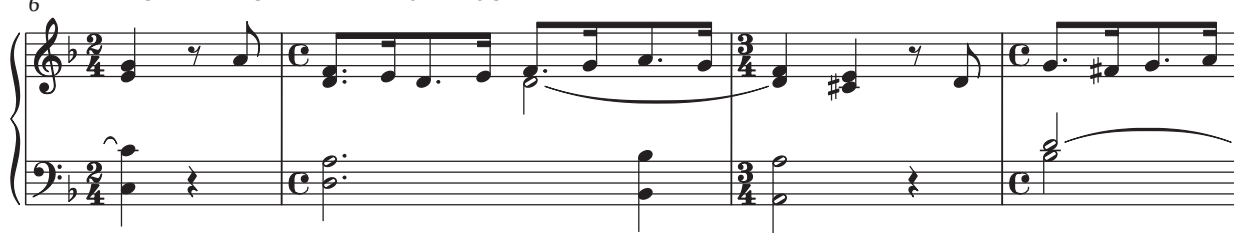

dunk - le væld ud - rin - der,
 dy - be, stær - ke min - der.

Din e - gen dag er kort, men slæg - tens

6 lang; læg ø - ret yd - mygt til dens rod for - ne - den: år - tu - sind to - ner

(9) op i gråd og sang, mens top - pen su - ser i - mod e - vig - he - den!

1. Som dybest brønd gi'r altid klare vand,
og lifligst drik fra dunkle væld udrinder,
så styrkes slægtens marv hos barn og mand
ved folkets arv af dybe, stærke minder.
Din egen dag er kort, men slægtens lang;
læg øret ydmygt til dens rod forneden:
årtusind toner op i gråd og sang,
mens toppen suser imod evigheden!
2. Vi søger slægtens spor i stort og småt,
i flinteøksen efter harvens tænder,
i mosefundets smykke, plumpt og råt,
i kirkens kvadre, lagt af brede hænder.
Hvert skimlet skrift, hver skjoldet alterbog
har gemt et gran af slægtens ve og våde;
nu skal de røbe mig, hvad vej jeg drog,
og løfte mig en flig af livets gåde.
3. Endnu en stund, så drær den danske rug,
mens lærken triler, og grågøge kukke.
Du pusling-land, som hygger dig i smug,
mens hele verden brænder om din vugge,
mod dig vort håb og manddomsdrømmen går,
når landsbyklokken signer dine strande,
når aftenrøden højt i skyen står
og sænker fredens korstegn på din pande.
4. Lad mig kun flagre hen som blad i høst,
når du mit land, min stamme, frit må leve,
og skønne sange på den danske røst
må frie, stærke sjæle gennembæve.
Da står en ny tids bonde på sin toft
og lytter ud mod andre lærkesange,
mens himlen maler blåt sit sommerloft,
og rugen gulnes tæt om vig og vange.

Jeppé Aakjær

170

Nu er da - gen fuld af sang, og nu er vi - ben kom - men,

5 bek-ka-si - nen nat-ten lang hånd-te - rer el-skovs-trom-men. Pluk - ke, pluk - ke

10 dug-get strå, pluk - ke, pluk - ke siv ved å, pluk-ke, pluk-ke blom - ster.

1. Nu er dagen fuld af sang,
og nu er viben kommen,
bekkasinen natten lang
håndterer elskovstrommen.
Plukke, plukke dugget strå,
plukke, plukke siv ved å,
plukke, plukke blomster.
2. Engen er nu gyldengul
af tunge kabbelejer,
søndenvinde byder op,
og dueurten nejer.
Plukke, plukke dugget strå,
plukke, plukke siv ved å,
plukke, plukke blomster.

3. Dammen ligger dagen ud
med brudelys i hænde,
rækker højt de ranke skud,
at solen må dem tænde.
Plukke, plukke dugget strå,
plukke, plukke siv ved å,
plukke, plukke blomster.

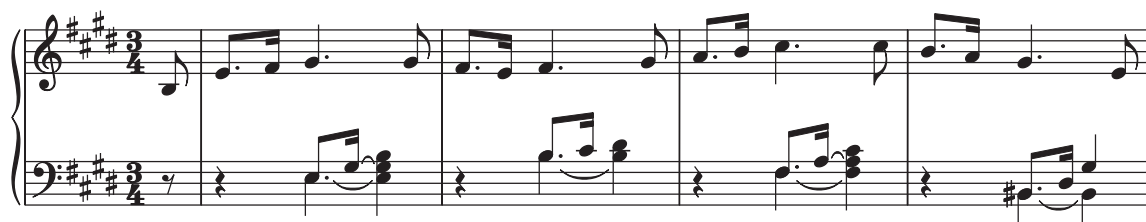
4. Nu vil mø med silkestik
på brudelinet sømme;
den, som ingen bejler fik,
hun ta'r sig en i drømme.
Plukke, plukke dugget strå,
plukke, plukke siv ved å,
plukke, plukke blomster.

5. Ræk mig en forglemmigej
og sidst en krusemynte,
sådan slutter vi vor leg
så glad, som den begyndte.
Plukke, plukke dugget strå,
plukke, plukke siv ved å,
plukke, plukke blomster.

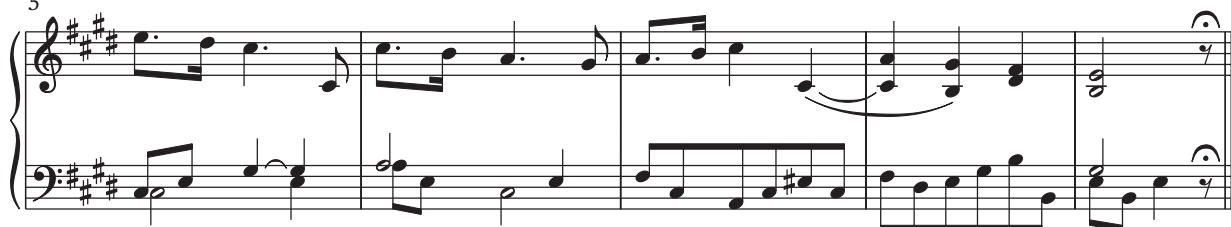
Jeppe Aakjær

171

Nu sprin-ger vå - ren fra sin seng, slår ud sit gyld - ne sol-skins-hår, nu

5 drøm - mer jor - den mor - gen - drøm, som klok - ker de små kil - der går.

1. Nu springer våren fra sin seng,
slår ud sit gyldne solskinshår,
nu drømmer jorden morgendrøm,
som klokker de små kilder går.

3. Der synger under himlens blå
en lærkehær, et jubelkor;
der strømmer fra den store stad
en skare ud, hvor solskin bor.

2. Nu springer livets porte op,
de porte på den store stad,
og den, som sad i armest kår,
går ud at le sig rig og glad.

4. Den kommer fra de lumre rum,
hvor hjul og rem for lærke sang,
hvor mødigt slid og kunstigt lys
fik gjort den skumle dag så lang.

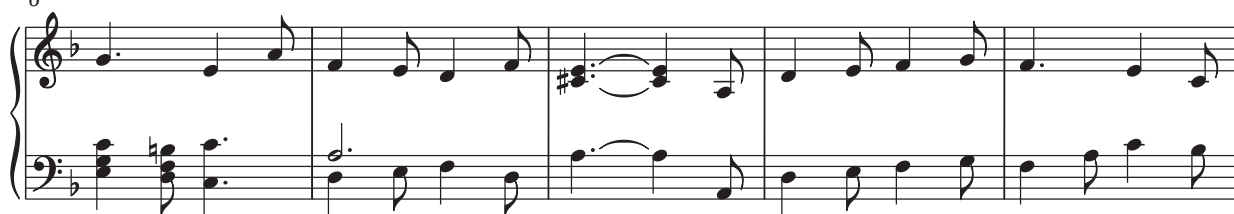
5. Og over stadens skorstensskov,
hvor tusinde maskiner sang,
dér lyder for en enkelt dag
de frie markers fugleslag.

Viggo Stuckenberg

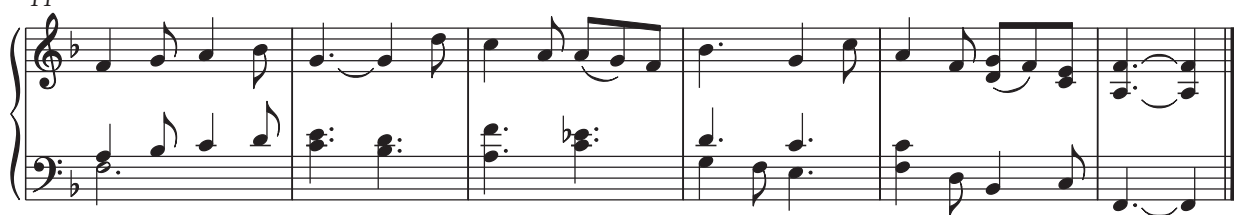
Nu ly - ser løv i lun - de, nu grøn-nes Dan-marks land i - mel-lem blan - ke

6 sun - de, et skjold med søl - ver - rand. Frugt-blom-sters hvi - de plet - ter det

11 ri - ge, grøn-ne felt, og højt de ly - se næt - ter slår ud sit som-mer - telt.

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

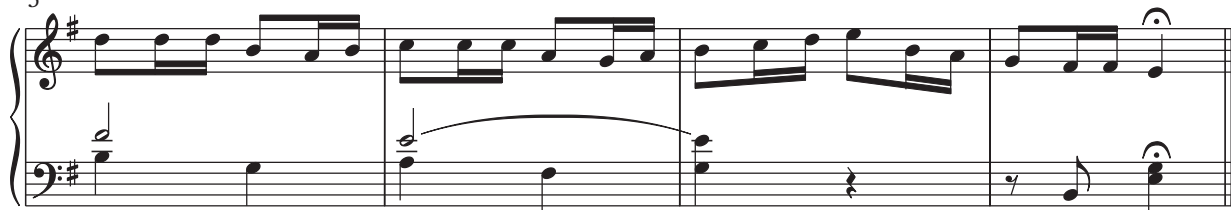
1. Nu lyser løv i lunde,
nu grønnes Danmarks land
imellem blanke sunde,
et skjold med sølverrand.
Frugtblomsters hvide pletter
det rige, grønne felt,
og højt de lyse nætter
slår ud sit sommertelt.
2. Nu løses fugletunger
af vinterdødens ban,
et solskinskor de sjunger
i skovens frie land; -
de kalder os, de stemmer,
ud fra vort hverdagsbur,
fjernt fra dets fangetremmer
at finde dig, natur!
3. Du frihed, som vi savner
bag byens mur og tag,
på åben mark vi favner
nu solglad junidag;
så skære er dens kinder
som æbleblomstens blad,
og om dens hår sig vinder
dugdråbers perlerad.
4. Du lyse, friske sommer,
vor friheds unge brud,
fra støv og støj vi kommer
at kære dig til gud.
Vort liv og lyst du vende
på dagens solskinsfelt,
og over os du spænde
de lyse nætters telt!

Johannes Jørgensen

De refs-næs-dren-ge, de sam-sø - pi-ger, de fø - rer tit op en for - un-der-lig dans, når

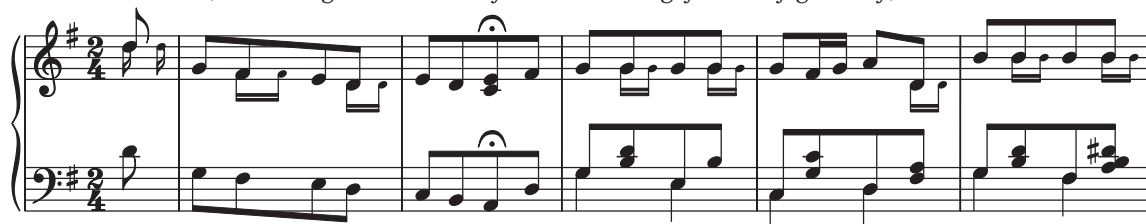
5 stor - men den sti - ger, og so - len den vi - ger, og sø - man-den øn - sker sig hel - ler til-lands.

1. De refsnæsdrenge, de samsøpiger,
de fører tit op en forunderlig dans,
når stormen den stiger,
og solen den viger,
og sømanden ønsker sig heller tillands.
2. Kom, hver, som haver god lyst til at ride
på bølgenes rygge i strygende fart.
De rejser sig hvide
som klipper af kride
med dale imellem, er det ikke rart?
3. Der blæsten den tuder, og bræksøen bruser:
til dansen på søen en herlig musik!
Men sommetid knuser
en bølge, som buser
på dækket; da nytter ej noget bestik.
4. Frisk op, mine gutter, og prøver, hvor længe
I kunne med havfruer træde den dans!
Jer piger og drenge
i favn de vil slænge,
I slynge dem væk og beholde jer kans.

Steen Steensen Blicher

Far - vel, min vel-sig-ne-de fø-de-by! Min mo-ders gry-de ry-ger i sky, min fa-ders kvi - e

6 gum-ler i stald, min sø-sters ha - ne so-ver på hald. Jeg vil lø - be min vej.

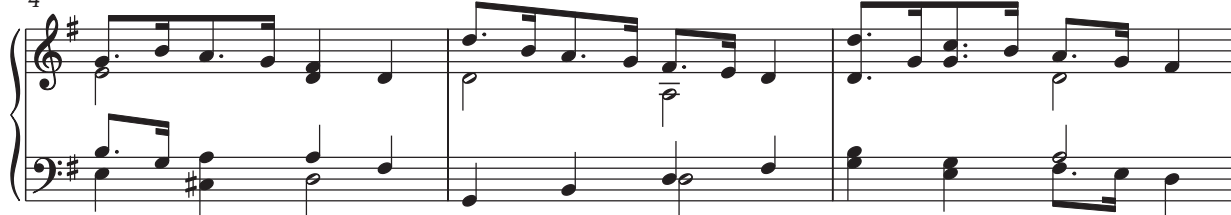
1. Farvel, min velsignede fødeby!
Min moders gryde ryger i sky,
min faders kvie gumler i stald,
min søsters hane sover på hald.
Jeg vil løbe min vej.
2. Farvel, du min farfaders gamle hus!
Hav tak for øl af vort gildekrus,
for dørtæret, hvor jeg med ranglen sad,
for moders mælk og for tyggemad
og springom i vor lo.
3. Lerstampede gulv, hvor med skjorte på
jeg lærte krybe, jeg lærte gå!
Nu kedes jeg plat ved så stakket gang,
og stuen bliver mig altfor trang.
Jeg må løbe min vej!
4. Lad oxen bindes ved husmands plov,
jeg priser den vildene hjort i skov!
Når anden rokker i rendesten,
er den snehvide måge dog vel så ren
mellem himmel og hav.
5. Jeg vandrer og sejler foruden ro,
jeg slider vel hundrede såler af sko;
al verdens kringel og snurrige bold,
både hvor den er varm, og hvor den er kold,
vil jeg rigtig bese:
6. Appelsiner og druer og granens tap
frøkener, fruer og ridder og knap.
Jeg vil glide på skier ved nørrepol
og gå nøgen for Otaheitis sol
med en krans af koral.
7. Sin skæbne frister den friske mand.
Kanske jeg som ridder fra fremmed land,
med snehvide heste for gyldenarm,
kommer hjem med en kongemø i min arm
til min moder igen.
8. For det første den rygende grød jeg flyer
og synger op ud i vildene skyer:
Hurra, blåtrøjede danske knøs!
hejs pjalten i vejret og skuden øs!
snart vi flyver af sted!

Poul Martin Møller

Se dig ud en som-mer-dag, når de bøn - der trom - ler: land æ-for og by æ-bag,

4 lær - ke-sang og hum - ler, byg i skred og bær i bløst, bar - ne-leg om frøn - net post,

7 ru - gens dræ med duft af most i drift om bre - de går - - de.

1. Se dig ud en sommerdag,
når de bønder tromler:
land æfor og by æbag,
lærkesang og humler,
byg i skred og bær i bløst,
barneleg om frønnet post,
rugens dræ med duft af most
i drift om brede gårde.
2. Danmark er et lidet land,
strakt fra nord til sønder,
har dog brød til alle mand,
købstædfolk som bønder.
Rugen med det svulne knæ
vokser langt i bakkens læ;
humlekok og pæretræ
får sol mod hvide gavle.
3. Færgen med det brede bryst,
klædt i stål og plade,
pløjer vej fra kyst til kyst
over bælters flade.
Kobberspir og tag af tegl
ser sig selv i havets spejl;
langvejs ude hvide sejl
mod grønne øer bovner.
4. Toget stønner tungt af sted,
højt sig røgen løfter;
plagen står ved vangeled,
slår sig løs og snøfter.
Hyrden kobler sine køer;
aftensuk i siv og rør;
fra den åbne smededor
går lange skumrings-gnister.
5. Slider byen, danske mand,
altfor stærkt din trøje,
tag et mål af Danmarks land
fra dets egne høje:
Synet, fjærnt af banker lukt,
bliver frit mod bælt og bugt
stemningsfyldt som hejreflugt
om kvæld, når sol går under.

Jeppe Aakjær

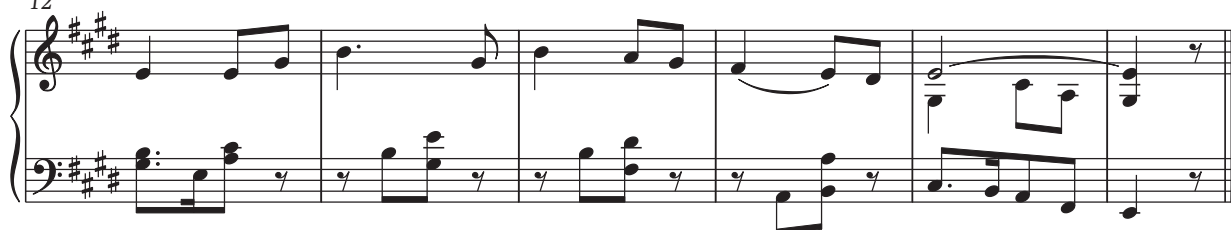
I skyg - gen vi van - ke blandt lys - grøn-ne strå; Sankt - Hans - urt vi

6 san - ke, hvor blom - ster-ne stå. Pæ - ne lil - le urt står så rent og

12 purt, står så frisk og grøn, u - for - mærkt i løn.

1. I skyggen vi vanke
blandt lysgrønne strå;
Sankt-Hans-urt vi sanke,
hvor blomsterne stå.
Pæne lille urt
står så rent og purt,
står så frisk og grøn,
uformærkt i løn.

3. Da ikke vi kommer
så glade, så fro,
her følgende sommer,
når blomsterne gro.
Hist, hvor korset står,
hist på kirkegård
blege ligge vi.
Da er det forbi!

2. Bag køkkenets række
vi hensætte den,
fra trælistens sprække
den snor sig da hen.
Hvis den fæster rod,
blier vor skæbne god;
dør den på sit sted,
ak, da dø vi med.

4. Sankt-Hans-urt vi sanke,
hvor blomsterne stå,
blandt stammer så ranke,
blandt lysgrønne strå.
Pæne lille urt
står så rent og purt,
står så frisk og grøn,
uformærkt i løn.

Adam Oehlenschläger

Som en rej - se - ly - sten flå - de an - kret op ved Jyl - lands bro
un - der vejrs og vin - des nå - de lig - ger lan - det dybt i

1.

2.

4 II ro.

Hårdt går hav mod bro og stavn, mø - der Dan - marks stil - le

8 navn. Hør, hvor blidt det klin - ger! Hvor vi stod, og hvor vi gik,

13 kom dit navn, som sød mu - sik, blødt på hvi - de vin - - - ger.

1. Som en rejselysten flåde
ankret op ved Jyllands bro
under vejrs og vindes nåde
ligger landet dybt i ro.
Hårdt går hav mod bro og stavn,
møder Danmarks stille navn.
Hør, hvor blidt det klinger!
Hvor vi stod, og hvor vi gik,
kom dit navn, som sød musik,
blødt på hvide vinger.

2. Havombruset yngler landet.
Tusind øer gik af havn,
lod sig bære bort af vandet
for at bære Danmarks navn.
Muntert frem til livets dyst
gennem mulm og strålelyst.
Hil Jer vore skibe!
Flaget blaffer rødt og hvidt.
Her er Danmark, dit og mit,
med sin kølvandsstribе.
3. Hav og muld skal Dansken pløje.
Venner! Hvad vi fik for muld!
Bølgelandets runde høje
tavlet ud i grønt og guld.
Lærken klatrer fra sin seng
i den morgenvåde eng
ad sin jakobstige.
Men de lyse nætters skær
over stille bøgetrær
åbner himmerige.
4. Hør det! Husk det, alle Danske!
Klar og frodig er vor ånd.
Sproget slutter som en handske
om en fast og venlig hånd.
Værn med vid, hvad hélt er vort.
Sig kun sandhed, jævn og kort,
gladest ved det milde.
Danskens lov i strid og fred
være ret og billighed,
som kong Volmer vilde.
5. Vinterklart og sommerbroget,
morgenmuntert, skumringssvøbt,
ligefremt og latterkroget,
smilbestrålet, tåredøbt.
Det er Danmarks frie sprog,
uden tryk af fremmed åg
frejdigt Freja taler.
Eget brød til egen dug,
Danmarks hvede, Danmarks rug
Dybbøl mølle maler.
6. Om din frihed vil vi værne,
holde skjoldvagt om din fred,
ofre dig en moden kærne,
fra din jord i tusind led.
Indånd Nordens frie luft,
stilhed sød af blomsterduft,
blæst, som søen salter,
medens vi med trofast sind
sætter al vor gærning ind,
Danmark, på dit alter!

Helge Rode

FIRE FOLKELIGE MELODIER

178

I

Lær mig, nat - tens stjer - ne, at ly - de fast og

gær - ne, ej at vi - ge fra den vej, Him - lens gud til - mål - te

mig! Lær mig, nat - tens stjer - - - ne.

1. Lær mig, nattens stjerne,
at lyde fast og gærne,
ej at vige fra den vej,
Himlens gud tilmålte mig!
Læg mig, nattens stjerne.

2. Lær mig, markens blomster,
at bide på min sommer,
midt i verdens dybe vé
at spire under vintersne!
Lær mig, markens blomster.

3. Lær mig, gølge hede,
du brune lærkerede,
nøjet med en fattig høst
at huse sangen ved mit bryst!
Lær mig, gølge hede!

4. Havets bølgehære,
lær mig mit åg at bære,
og som I, når sol går ned,
at spejle lidt af himlens fred!
Lær mig, bølgehære!

5. Lær mig, grønne lunde,
at skygge, om jeg kunde,
hver, som kommer mig forbi,
ven og fjende på min sti!
Lær mig, grønne lunde!

6. Sol i aftensvale!
lær mig den kunst at dale,
kun mod nattens dyb at gå
for nyfødt atter at opstå!
Lær mig, sol, at dale!

Christian Richardt

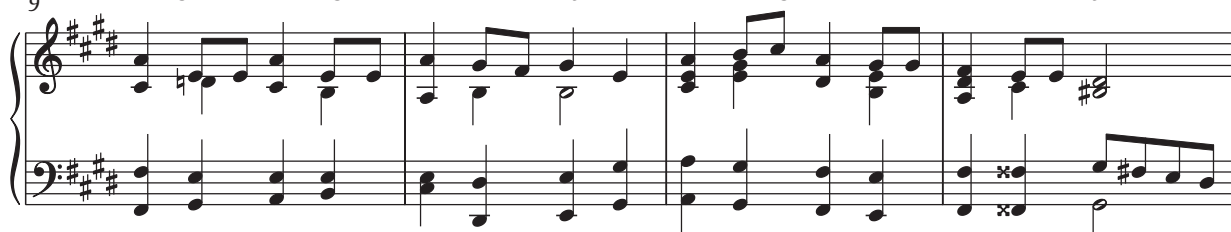
San-gen har lys-ning, og der-for den gy-der o-ver dit ar-bejd for - kla-rel-sens skin.

5 San-gen har var-me, og der-for den bry-der stiv-hed og frost, så det tør i dit sind.

9 San-gen har e-vig-hed, der-for den sky-der for-tid og frem-tid i hob for dit syn,

13 ån-der u-en-de-lig at-trå og fly-der bort i et lys-hav af længs-ler og lyn.

1. Sangen har lysning, og derfor den gyder
over dit arbejde forklarelsens skin.
Sangen har varme, og derfor den bryder
stivhed og frost, så det tør i dit sind.
Sangen har evighed, derfor den skyder
fortid og fremtid i hob for dit syn,
ånder uendelig attrå og flyder
bort i et lyshav af længsler og lyn.

2. Sangen forener, idet den fortøner
mislyd og tvivl på sin strålende gang;
sangen forener, idet den forsoner
kamplystne kræfter i samstemmig trang:
trangen til skønhed, til dåd, til det rene!
nogle kan gå på den lyslange bro
højere, højere, frem til det ene,
som ikke åbnes for andet end tro.

3. Fortidens længsler i fortidens sange
kaster vemodig en aftenrød glans;
samtidens længsler i toner vi fange
ind for en eftertids sjæfulde sans;
slægternes ungdom i sangen har møde,
tumler en stund i de tonende ord,
– fler end vi aner, ja, ånder af døde
vugges i kvæld i vort festlige kor.

Bjørnstjerne Bjørnson

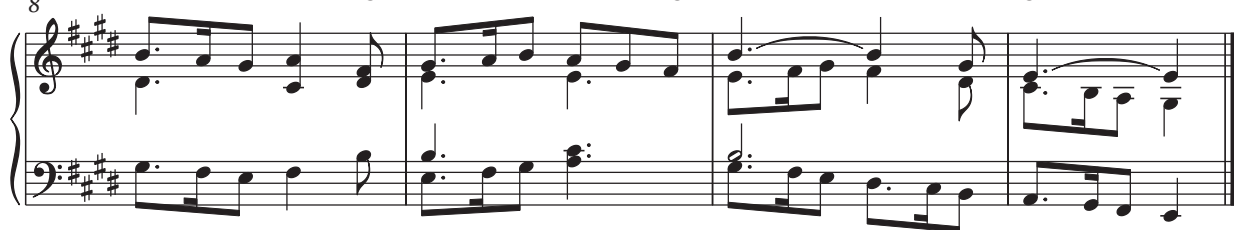
Hvad syn - ger du om så højt i det blå? hvem gæl - der din vi - se? vil

4 sne - en du pri - se og vis - ne strå? har so - len dig kal-det? den

8 skin - ner så kold, og sko - ven er skal-det, og mar - - ken gold.

1. Hvad synger du om
så højt i det blå?
hvem gælder din vise?
vil sneen du prise
og visne strå?
har solen dig kaldet?
den skinner så kold,
og skoven er skaldet,
og marken gold.

2. – “Jeg stiger så højt,
jeg skuer så vidt,
jeg ser, at den kommer,
den liflige sommer,
med snare skridt.
Alt hører jeg vågne
den rislende bæk;
det døde og dovne
da flyr med skræk.”

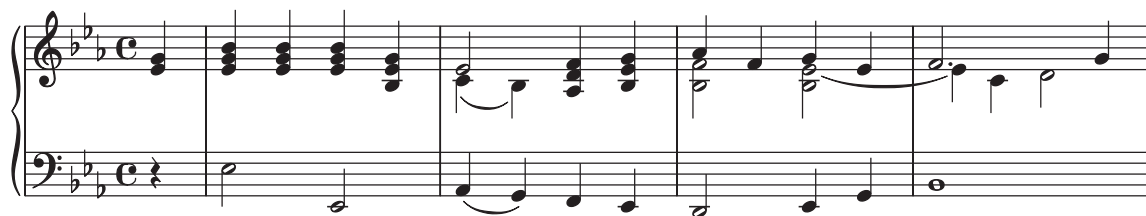
3. Hvad drømmer du om
så højt i det blå?
mon glæden kan trives,
hvor ørnene rives
om fugle små?
kan marken os trøste
og bugnende træ'r,
når fjenden skal høste
det guld, de bær?”

4. “Jeg stiger så højt,
jeg skuer med lyst,
at fædrenes minde
sit tempel kan finde
i barnets bryst,
at sagnet i hytte
får vinger igen,
så drenge, der lytte,
gå ud som mænd.”

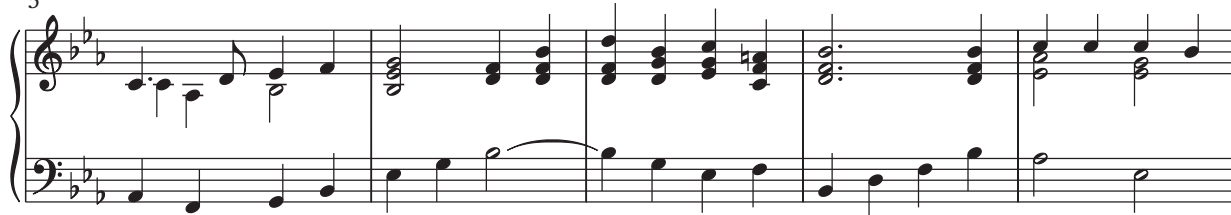
5. “Jeg skuer så langt,
jeg synger så fro
om vælden, der glipper,
om duen, der slipper
af ørnens klo,
om freden, der kommer
med stordåd og sang,
om sol og skærsommer
i Danevang!”

Jens Christian Hostrup

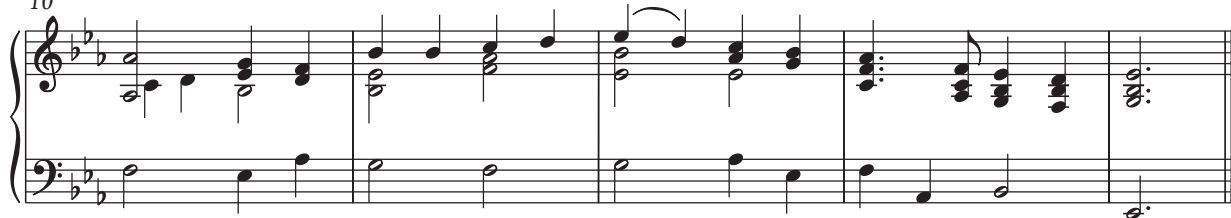
Nu skal det å - ben - ba - res, at gam - mel kær - lig - hed i

5 hver en skærs-ild kla - res og er for rust i fred; for le - ven - de og

10 dø - de kan da - ners hjær - ter blø - de, men is - ne kan de ej.

1. Nu skal det åbenbares,
at gammel kærlighed
i hver en skærsild klares
og er for rust i fred;
for levende og døde
kan daners hjerter bløde,
men isne kan de ej.
2. End lever kærligheden,
som aldrig skal forgå,
men klare sig her neden
til livet at forstå,
til klart ham at begribe,
der evig er i live
som kærligheden selv.
3. Så er da ikke brustet
"fuldkommenhedens bånd;"
vor kæde er ej rustet,
den bryder ingen hånd;
men af hvert led udspringer
en blomst med fuglevinger
til gyldenårets krans.
4. Man længe nok må sige,
at kærlighed er blind:
det bli'r dog lysets rige,
hvor ret den strømmer ind;
og han har aldrig levet,
som klog på det er blevet,
han først ej havde kær!
5. Fra Arilds tid her inde
vi elsked "liv og fred,"
og hos vor danekvinde
vi elsked kærlighed;
så er den livets gåde,
den sikkert bedst vil råde
fuldvoksne danemænd!

N.F.S. Grundtvig

TI DANSKE SMAASANGE

182

I

Livligt

Jeg ved en Lær - ke - re - - de. Jeg

si - ger ik - ke mer. Den fin - des paa en

He - - de, et Sted, som in - gen ser.

Tekst: Med tilladelse af Harald Bergstedts Fond.

1. Jeg ved en Lærkerede.
Jeg siger ikke mer.
Den findes paa en Hede,
et Sted, som ingen ser.	2. I Reden er der Unger,
og Ungerne har Dun.
De pipper, de har Tunger
og Reden er saa lun.	3. Og de to gamle Lærker,
de flyver tæt omkring.
Jeg tænkte nok, de mærker,
jeg gør dem ingenting.
4. Jeg lurar bag en Slaaen.
Der staar jeg ganske nær.
Jeg rækker mig paa Taaen
og holder paa mit Vejr.	5. For Ræven han vil bide,
og Drengen samle Bær.
Men ingen skal faa vide,
hvor Lærkereden er.	

Harald Bergstedt

Jævn skridende

Tekst: Harald Bergstedt

1. So - len er saa rød, Mor, og Sko - ven bli'r saa
 2. Him - len er saa stor, Mor, med kla - re Stjer - ner
 3. Hvor - for bli'r det Nat, Mor, og kold og bit - ter

5

sort. Nu er So - len død, Mor, og Da - gen gaa - en
 paa. Hvem mons-tro der bor, Mor, paa Stjer - nen i det
 Vind? Hør den lil - le Kat, Mor, den mja - ver og vil

9

bort. Ræ - ven gaar der - u - de, Mor, vi laa - ser vo - res
 Blaa? Tror du, der er Dren - ge, Mor, der kig - ger ned til
 ind. Maa - ger - ne og Ter - ner - ne har in - gen Sted at

13

Gang. Kom sæt dig ved min Pu - de, Mor, og syng en lil - le Sang.
 mig? Og tror du, de har Sen - ge, Mor, og so - ver li' - som jeg?
 bo. Aa hør, nu syn - ger Stjer - ner-ne, de syn - ger mig til Ro.

Tekst: Med tilladelse af Harald Bergstedts Fond.

Jævnt glidende

1. Tyst som Aa i En - gen rin - der, spej - ler
 2. U - den Brov - ten, blom - ster - bro - get som en
 3. Var - met ved vort Hjer - tes Var - me gror dets

2
 Him - mel, Sky og Jord; bæ - rer Spro - get vo - re Min - der, hvad der
 Eng i Som - mer-flor, glim - ter, ly - ser duf - ter Spro - get af vor
 Rig - dom, naar vi gror. Mo - ders - maal har aab - ne Ar - me, fav - ner,

4
 var og hvad der gror. Tyst som Aa i En - gen rin - der, rent og
 e - gen mil - de Jord. Tyst som Aa - en, blom - ster - bro - get, klart og
 løf - ter som en Mor. Var - met ved vort Hjer - tes Var - me vok - se

6
 stil - le er vort Ord, rent og stil - le er vort Ord.
 fro - digt er vort Ord, klart og fro - digt er vort Ord.
 skal det dan - ske Ord, vok - se skal det dan - ske Ord.

Stille, men ikke for langsomt

Tekst: Jeppe Aakjær

1. Spur - ven sid - der stum bag Kvist; saa - mænd om ej det fy - ger,
 2. Mor kan næp - pe se sit Spind og næp - pe Traa - den ma - ge;
 3. Far tar ned saa tung en Bog, med Gud han hvi - sker sam - men,
 4. Her ved Mo - ders gam - le Rok hun lær - te mig at sta - ve,

5
 Kaal - gaard - pi - len pi - ber trist for Nor - den - blæ - stens By - ger.
 hej, da bæ - res Ly - set ind og stil - les i sin Sta - ge.
 fam - ler lidt ved Spæn - dets Krog og luk - ker med et: A - men,
 syn - ge om "den hvi - de Flok" og "al hans Naa - de - ga - ve."

9
 Lul - lul, Rok - ken gaar støt i Mo - ders Stu - - e,
 Lul - lul, Rok - ken gaar Te - nens rap - pe Vin - - ge
 Lul - lul, Rok - ken gaar En - som - he - den syn - - ger,
 Lul - lul, Rok - ken staar; men dens Nyn og San - - ge

13
 og jo me - re Vin - den slaar, des - mer faar Ar - nen Lu - e.
 o - ver Fyr - re - bjæl - ken saar en Skok af Skyg - ge - rin - ge.
 Mul - met tæt om Ta - get staar, og Sne - en gaar i Dyn - ger.
 ve - mods - fuldt mod Hjer - tet gaar, naar Kvæl - de - ne blir lan - ge.

pp *rall.*

Meget livfuldt

Tekst: Mads Damm

1. Den Spil - le - mand spil - ler paa Stren - - ge, saa
 2. Den Spil - le - mand spil - ler paa Stren - - ge, saa
 3. Den Spil - le - mand spil - ler paa Stren - - ge, med

mp staccato

3
 rapt hans Bu - e kan gaa! da flok - kes de Pi - ger og
 rapt hans Fing - re kan gaa: ja vel I Pi - ger og
 Fo - den han Tak - ten mon slaa. Der dan - ser de Pi - ger og

6
 Dren - ge, om - kring ham sto - re og smaa.
 Dren - ge, en rig - tig Dans skal I faa.
 Dren - ge, saa rapt de - res Ben kan gaa.

f

(♩ = 76)
 9

ff

Jævnt glidende

Tekst: Christian Dabelsteen

1. Naar Smaa - børn klyn - ker ved Af - ten - ti - de, vil
 2. Og naar du læg - ger din Kind paa Pu - den, mens
 3. Men væk - ker Mor dig med Kys paa Mun - den, er
 4. Der ov - re so - ver nu Folk om Da - gen, og

3

ik - ke le - ge, vil ik - ke ri - de paa He - sten, som hed - der
 Maa - nen tit - ter i - gen - nem Ru - den, saa hvi - sker sag - te den
 O - le li - ge med et for - svun - den. Og vil du vi - de, hvor
 O - le hjæl - per dem, det er Sa - gen; men naar vi at - ter faar

6

poco rall.
 A - bild - graa, saa er det O - le, som ban - ker paa.
 lil - le Mand: "Nu vil vi ri - de til Drøm - me - land."
 han blev a', jeg tror han løb til A - me - ri - ka.
 Lam - pen tændt, er O - le hjem - me, og Rej - sen endt.
poco rall.

Ungdommelig bevæget

Grøn er Vaa - rens Hæk, Kaa - ben ka - stes

væk, Jom - fru - er sig alt paa Vol - den

so - - - le; Luf - ten er saa

smuk, de - res Læng - sels - suk

The musical score is written in 2/4 time and consists of four systems. Each system has a vocal staff (treble clef) and a piano accompaniment (grand staff). The lyrics are in Danish. The piano accompaniment includes various dynamics like *mf* and *mfz*, and includes slurs and ties. The score is divided into four systems, each with a vocal staff and a piano staff.

1. Grøn er Vaarens Hæk,
Kaaben kastes væk,
Jomfruer sig alt paa Volden sole;
Luften er saa smuk,
deres Længselssuk
kendes let paa deres Silkekjole.
2. Nu har Viben Æg,
Pilen dygtig Skæg,
og Violen smaat paa Volden pipper;
Gaasen sine smaa
lærer flittig gaa,
Skaden vindig med sin Hale vipper.
3. Svenden med sin Brud
gaar i Haven ud,
paa de grønne Sko hun synes danse;
ak, hvor er hun let,
Foden er saa net.
Pogen sælger til dem grønne Kranse.
4. Storken er saa travl
højt paa Bondens Gavl,
og de røde Fødder Næbet slibe;
Høkren med sin Viv
gaar for Tidsfordriv
med sin sølvbeslagne Merskumspibe.
5. Hulde Piger smaa,
røde, hvide, blaa,
sende deres Blikke rundt som Pile,
og som Krigerflag
i det kælne Slag
Silkebaand fra Liljenakken ile.
6. Aftenen driver paa,
mens de skønne gaa,
bare de dem ikke skal forkøle.
Hvilken yndig Strøm,
Barmen blir saa øm,
man mit Hjerte kan paa Vesten føle.
7. I den tavse Nat
som en stor Dukat
Maanen stænker Guld paa alle Grene.
Ak, de skønne svandt
jo fra hver en Kant.
Det er tungt, man skal gaa hjem alene.

Poul Martin Møller

Stille

Tekst: Christian Winther

1. Jeg læg - ger mig saa trygt til Ro, som
Tak for Da - gen lys og klar, for
i din Va - re - tægt, o Gud! mig

pp

4

Fug - len hist i Sko - ve, thi du min Gud, du vaa - ger jo for
hver dens Lyst og Glæ - de! Hjælp al - le dem, som Smer - ter har, trøst
selv og mi - ne kæ - re og styrk mig, saa jeg di - ne Bud kan

8

1.2. *poco rall.* 3. *poco rall.*

mig naar jeg vil so - ve! 2. Hav
al - le dem, som græ - de! 3. Hold
tro og ly - dig væ - re.

poco rall. *poco rall.* *dim.*

Meget livligt

Tekst: Michael Rosing

1. O, hvor jeg er glad i Dag! Bø - gen hej - set har sit Flag
 2. Sko - ven er det bed - ste Slot: slip - per in - den - for man blot,
 3. O, hvor jeg er glad i Dag, Vaa - ren vun - det har sin Sag,

5

o - ver al - le Stran - de. Sva - len hvi - ner gen - nem Luft,
 vil man ej til - ba - ge; læn - ge - re og læn - ger ind,
 Mør - ket maat - te svin - de. Bø - gens un - ge, fri - ske Blad

9

der er Sang og Lys og Duft o - ver Dan-marks Lan - - de.
 blin - det blødt af Drøm-mens Spind, la - der du dig dra - - ge.
 fæ - ster i min Hat jeg glad, jeg vil og - saa vin - - de.

Bredt og mildt

Den dan - ske Sang er en ung, blond Pi - ge, hun

3 gaar og nyn - ner i Dan - marks Hus, hun er et Barn af det

6 hav - blaa Ri - ge, hvor Bø - ge lyt - ter til Bøl - gers Brus. Den

9 dan - ske Sang naar den dy - best klin - ger har Klang af Klok - ke af

12 Sværd og Skjold. I - mod os bru - ser paa

14 bre - de Vin - ger en Sa - ga - to - ne fra He - den - old.

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

1. Den danske Sang er en ung, blond Pige,
hun gaar og nynner i Danmarks Hus,
hun er et Barn af det havblaa Rige,
hvor Bøge lytter til Bølgers Brus.
Den danske Sang naar den dybest klinger
har Klang af Klokke af Sværd og Skjold.
Imod os bruser paa brede Vinger
en Sagatone fra Hedenold.
2. Al Sjællands Ynde og Jyllands Vælde,
de tvende Klange af Blidt og Haardt
skal Sangen rumme for ret at melde
om, hvad der inderst er os og vort.
Og Tider skifter, og Sæder mildnes,
men Kunst og Kamp kræver stadig Staal:
det Alterbaal, hvor vor Sjæl skal ildnes,
det flammer hedest i Bjarkemaal.
3. Saa syng da, Danmark, lad Hjertet tale,
thi Hjertesproget er Vers og Sang,
og lære kan vi af Nattergale,
af Lærken over den grønne Vang.
Og Blæsten suser sin vilde Vise,
og Stranden drøner sit Højtidskvad.
Fra Hedens Lyng som fra Stadens Flise
skal Sangen løfte sig, ung og glad.

Kai Hoffmann

FIRE JYDSKE SANGE
TIL TEKSTER AF ANTON BERNTSEN

192 JENS MADSEN Å AN-SOFI I

Allegretto (Jævnt, fortællende)

Jens Mad-sen wa en Fe - sker-mand a gam-mel Sø-mands-slæjt, han

sej - let o di stu - e Haww, fræ han kons wa en Knæjt, no wa han gywt å

bløw dæ-hjemm å drøw æ Fe-ske - ri, hans Kuen gik rundt å soold æ Fesk, å

hun hjed An-So - fi. Så wa et da en Vin - ter-daw, æ

p *f* *p* *f* *pp* *sempre p*

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

21

Strænd wa fros-sen te, Jens gik der-uud å stan - get Oel å tindt æ Føø ve

26

de; æ Vind håd væend sæ, de blæjst op, han tow sæ ett i

30

Wåår, så knagt æ Is å kam i Drøwt, å no wa Jens i

34

Fåår. De ræww-net å de skil-dest ad, de suk-ket å de sang, å

39

Jens han løv så stærk han kunnd, å øww-er æ Ræww-ner sprang,

f *p* *p* *f*

43

men innd o Land stod An - So - fi, hun jam-ret å tow o: Åå ____

p *p* *p* *p* *f*

48

____ Jens, åå ____ Jens, mi bet-te Mand, hwo -

p *p* *p* *p* *p*

53

dan skal et dæ go? Åå Jens, bet-te Mand, hwo - dan, Jens!

p *p* *p* *p* *p*

58 *ri - tar - dan - do*
 (tales) *forundret glad* *a tempo*

Åå _____ Men Jens han kam end - da i Land å

pp *ri - tar - dan - do* *a tempo* *mp*

62

tra - sket sin - de hjem, han skjændt o An - So - fi å såå: Mon

f *mp*

66

do æ ve di fem? A sej - let o di stu - e Haww, kam åld - ti godt i

f *mp*

71 *poco ri - tar - dan - do*

Land, hwo ka do tænk, te a kund drowwn i såen et lil - le Wand!

poco ri - tar - dan - do

193 WO DÆTTER

II

Blidt og inderligt

1. Hun æ så møj en hwal - le Piig, de hær I nok fã - nom - men, vi
 2. Hun tom - le groww, den lil - le Skat, mæ wos tow gam - mel Nar - re, vi
 3. Vi pas - se hind så godt, vi ka, å bér Gud hjælp wos mæ et, å

3
 tøtt, te vi bløw how - wed - riig den Daw, da hun wa kom - men. Hind
 slid - de båd - de Daw å Nat å blyw - we ål - de far - re. Hun
 de ka væær, vi kan end - da kom noww - e - led - des fræ et. Men

5
 Ywn di æ så klåår å blo, å nær a Glee di skin - ner, di
 skuld jo læær å skekk sæ godt å lyj si Mue å Få - e, de
 hwa dæ ska blyw a wo Bæen, nær vi en Gong go fræ hind, de

7
 æ som et Par Stjan - ner smo, å sik - ken et Par Kin - der!
 goe jo wal i - no let småt, men bi - de kom - me små - el
 leg - ger i Wo - hær - res Hænd, å han vil nok vær mæ hind.

poco f

poco rall.

p

dim.

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

194 DEN JENN Å DEN ANDEN

III

Ikke langsomt, Marschtempo

1. Den jenn ska stu-dier båd - de Græsk å La - tin, den
 2. Den jenn han ka sed som en Goor - mand så bown, den
 3. Den jenn hå få møj å den an - den få let, men en

3

an - den ska ud å graw Groov, jens Arr - bed æ groww, å en
 an - den slo Stien ve æ Vej, den jenn ka vær Konng for æ
 Daw æ di beg - ge - tow henn, å så ka et små - e kom

6

an - dens æ fin, men Men - nesk - værk er et te - hoov
 hie - le Sown, den an - den hå slæt ett æ sæjj
 ud o jet, om do hel - der a wa den jenn

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

IV

195 Æ LASTRÆ

1. Mi Hås - bond wa en piin - won Rad, en uend å gjer - re
 2. Fræ tie - le Muen te swo - ten Nat han ferr - met å hænd
 3. Mæ åld si Sled å Slæev han fæk et Løww - net træls å

4
 Knark, å tit, nær vi i Hø - stens Ti wa mæ ham i æ
 i, kons let han snak - ket mæ hans Kuen, han kund jo ett fo
 long, hans Glee bløw tynd, men tyk å bre hans Tejjn - bog å hans

8
 Mark, han skjældt wos ud å læt wos hør, wo Las wa åldt - fã
 Ti. Hun pas - set båd - de Huws å Haww å fæk en hiel Flok
 Pong. Han fæk en Graw - a troww - e knap, han rol - le i en

12
 smo, nær vi tøtt, vi wa far - re te å leg æ Las - træ o.
 Smo, hun gik så tung, som hun håd fæt et Las - træ læj - jen o.
 lo, om ett di håd en stu - e Stien te Las - træ læj - jen o.

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

BIDRAG TIL
'TILLÆG TIL FOLKEHØJSKOLENS MELODIBOG'

196 ► 178

197 ► 179

198

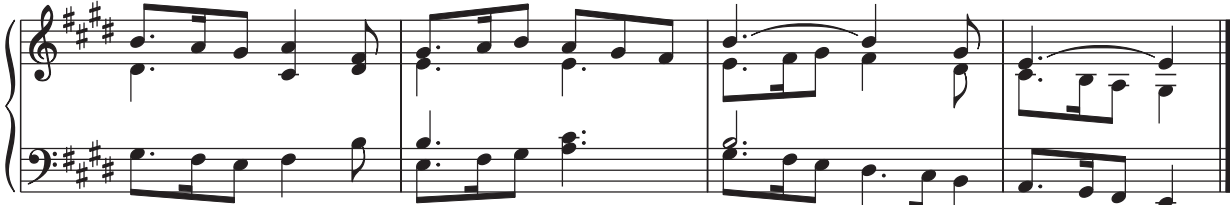
Hvad syn - ger du om så højt i det blå? hvem gæl - der din vi - se? vil

4 sne - en du pri - se og vis - ne strå? har so - len dig kal-det? den

8 skin - ner så kold, og sko - ven er skal-det, og mar - - ken gold.

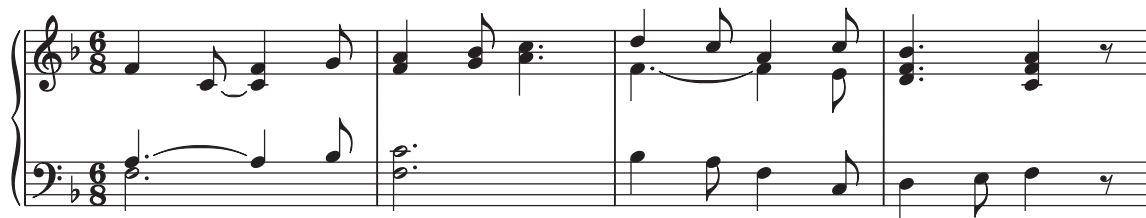
1. Hvad synger du om
så højt i det blå?
hvem gælder din vise?
vil sneen du prise
og visne strå?
har solen dig kaldet?
den skinner så kold,
og skoven er skaldet,
og marken gold.

2. "Jeg stiger så højt,
jeg skuer så vidt,
jeg ser, at den kommer,
den liflige sommer,
med snare skridt.
Alt hører jeg vågne
den rislende bæk,
det døde og dovne
da flyr med skræk.

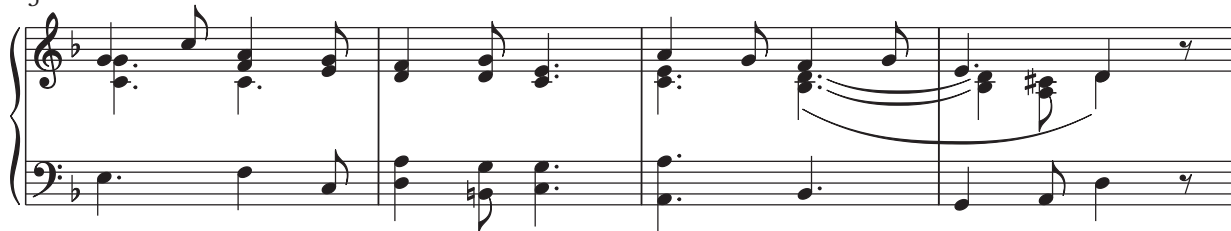
3. Jeg skuer så langt,
jeg synger så frit
om tågen, der lettes,
om engen, der spættes
med rødt og hvidt,
om snekken, der danser,
om sæden, der gror,
om glæden, der kranser
den danske jord.”
4. Hvad drømmer du om
så højt i det blå?
Mon glæden kan trives,
hvor ørnene rives
om fugle små?
kan marken os trøste
og bugnende træ’r,
når fjender skal høste
det guld, de bær?”
5. “Jeg stiger så højt,
jeg skuer så vidt,
bag tågen der omme
jeg øjner det komme
med snare skridt;
alt hører jeg vågne,
hvad slumred så fast,
det døde og dovne
da flyr i hast.
6. Jeg stiger så højt,
jeg skuer med lyst,
at fædrenes minde
sit tempel kan finde
i barnets bryst,
at sagnet i hytte
får vinger igen,
og drenge, der lytte,
går ud som mænd.
7. Jeg skuer så langt,
jeg synger så fro
om vælden, der glipper,
om duen, der slipper
af ørnens klo,
om freden, der kommer
med stordåd og sang,
om sol og skærsommer
i Danevang.”

Jens Christian Hostrup

Da - ne-vang med grøn - ne bred ved den blan - ke vo - ve!

5 i dit skød er kær - lig - hed, fred i di - ne sko - ve.

9 Fug - len syn - ger højt i sky, o - ver kæm - pe - hø - je; men i da - len

14 smi - ler bly vår - vi - o - lens ø - - je.

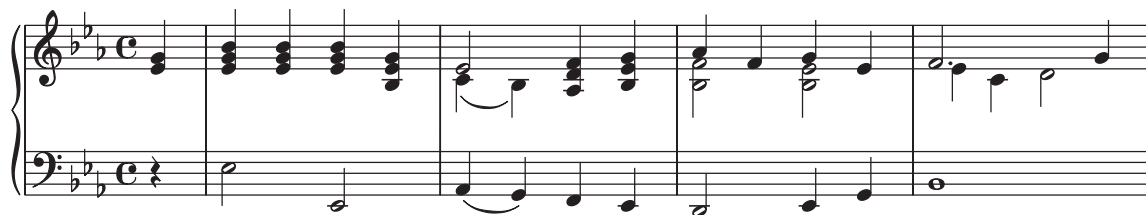

<p>1. Danevang med grønne bred
ved den blanke vove!
i dit skød er kærlighed,
fred i dine skove.
Fuglen synger højt i sky,
over kæmpehøje;
men i dalen smiler bly
vårviolens øje.</p> | <p>2. Danevang! din blomsterarm
fædrene omslynged;
kærlig gløder sønnens barm,
hvor hans vugge gynged.
I de danske fædres spor,
under egeskygger,
dér, hvor troskabsfuglen bor,
enigheden bygger.</p> |
|--|---|

3. Én er fader for os her!
Vi har fælles moder:
Danmark er vor moder kær,
Danmarks søn vor broder!
Som ét hjerte, favn i favn,
broderfolket flamme!
Juble højt dit fadernavn,
gamle skjoldungstamme!

B.S. Ingemann

Nu skal det å - ben - ba - res, at gam - mel kær - lig - hed i

5 hver en skærs-ild kla - res og er for rust i fred; for le - ven - de og

10 dø - de kan da - ners hjær-ter blø - de, men is - ne kan de ej!

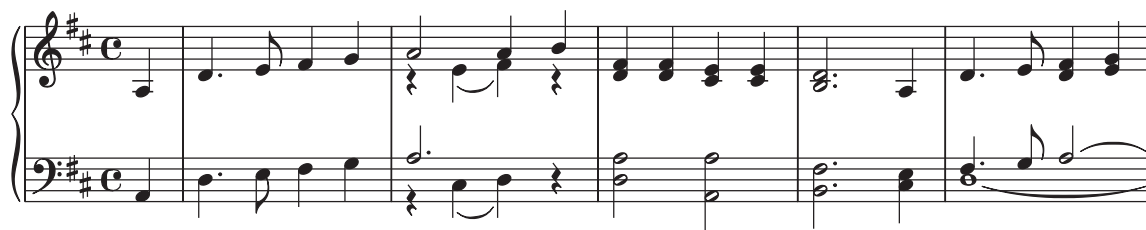

1. Nu skal det åbenbares,
at gammel kærlighed
i hver en skærsild klares
og er for rust i fred;
for levende og døde
kan daners hjerte bløde,
men isne kan de ej!
2. End lever kærligheden,
som aldrig skal forgå,
men klare sig her neden,
til livet at forstå,
til klart *ham* at begribe,
der evig er i live,
som kærligheden selv!
3. Så er da ikke brustet
"fuldkommenhedens bånd",
vor kæde er ej rustet,
den bryder ingen hånd,
men af hvert led udspringer
en blomst med fuglevinger
til gyldenårets krans!

4. Ja, kæden af kærminde
man sagtens prise tør:
jo stærkere den binder,
des friere den gør,
jo længer den må vare,
des mindre står den fare,
des gyldnere den bli'r!
5. Man længe nok må sige,
at kærlighed er blind,
det bli'r dog lysets rige,
hvor ret den strømmer ind,
og *han* har aldrig levet,
som klog på det er blevet,
han først ej havde kær!
6. Fra Arilds tid her inde
vi elsked "liv og fred",
og hos vor danekvinde
vi elsked kærlighed,
så, er *den* livets gåde,
den sikkert bedst vil råde
fuldvoksne danemænd.

N.F.S. Grundtvig

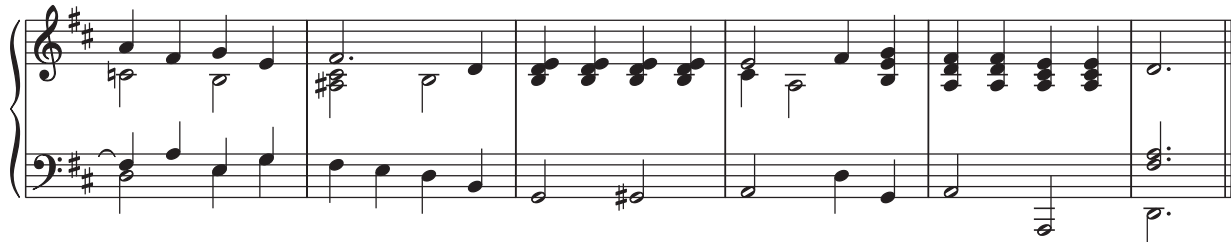
Hvem sid - der der bag skær - men med klu-de om sin hånd, med læ - der-lap for

6 ø - jet og om sin sko et bånd, det er så-mænd Jens vej - mand, der

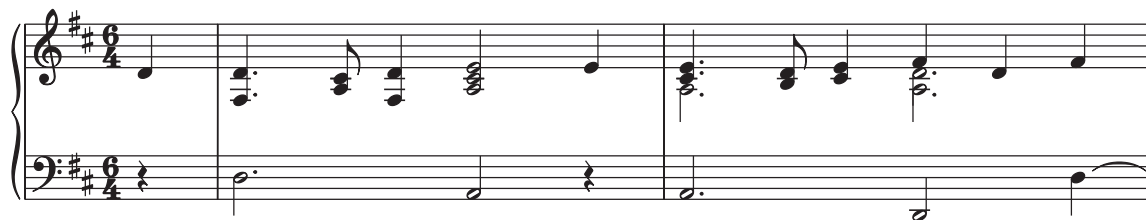
11 af sin su - re nød med ham-ren må for - vand - le de hår-de sten til brød.

1. Hvem sidder der bag skærmen
med klude om sin hånd,
med læderlap for øjet
og om sin sko et bånd,
det er såmænd Jens vejmand,
der af sin sure nød
med hamren må forvandle
de hårde sten til brød.
2. Og vågner du en morgen
i allerførste gry
og hører hamren klinge
påny, påny, påny,
det er såmænd Jens vejmand
på sine gamle ben,
som hugger vilde gnister
af morgenvåde sten.
3. Og ager du til staden
bag bondens fede spand,
og møder du en olding,
hvis øje står i vand, -
det er såmænd Jens vejmand
med halm om ben og knæ,
der næppe ved at finde
mod frosten mer et læ.
4. Og vender du tilbage
i byer og i blæst,
mens aftenstjernen skælver
af kulde i sydvest,
og klinger hammerslaget
bag vognen ganske nær, -
det er såmænd Jens vejmand,
som endnu sidder dér.
5. Så jævned han for andre
den vanskelige vej,
men da det led mod julen,
da sagde armen nej;
det var såmænd Jens vejmand,
han tabte ham'ren brat,
de bar ham over heden
en kold decembernat.
6. Der står på kirkegården
et gammelt frønnen bræt;
det hælder slemt til siden,
og malingen er slet.
Det er såmænd Jens vejmands.
Hans liv var fuldt af sten,
men på hans grav - i døden,
man gav ham aldrig én.

Jeppe Aakjær

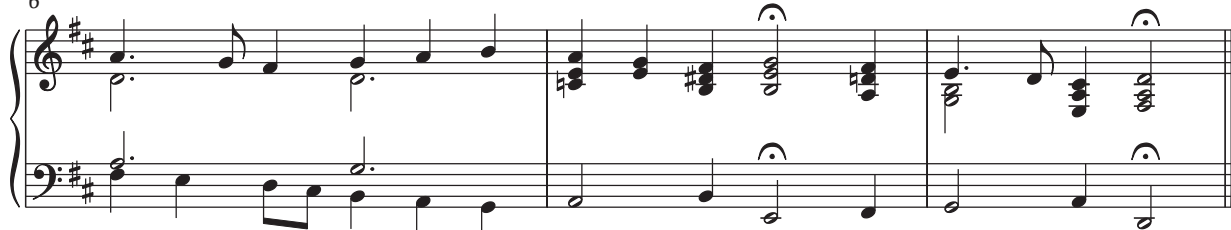
Vi næv - ner et navn, - straks sy - der der mod os i

3 korn - ag - res guld, det le - ger i sko - ge, det lug - ter af muld. Sol

6 dir - rer om da - gen, dugg dri - ver om kvæld, det su - ser i fjeld.

Copyright © Gyldendal Norsk Forlag. Trykt med tilladelse.

1. Vi nævner et navn, -
straks syder der mod os
i kornagres guld,
det leger i skoge,
det lugter af muld.
Sol dirrer om dagen,
dugg driver om kvæld,
det suser i fjeld.

2. Vi nævner et navn, -
det bryder imod os
med livet fra sjø,
med hvalbrug og fugle
og både rundt ø.
Der ropes og svares
med langvejs lyd
- en verden af fryd!

3. Vi nævner et navn, -
da blandes i lyden
af sydende korn
og hvalbrug og fugle
en vagtmands horn.
Selv verden stod ofte
med lyttende blik,
når horntonen gik.

Knut Hamsun

Ha - vet om - kring Dan - mark, vort mo - der - li - ge hav,

3 blå - t som vo - re øj - ne og blidt som vo - re drøm - me,

5 - min - de - ri - ge strøm - me, som stry - ger mildt mod kyst. -

7 Læng - sel har du lagt i vort bryst! Vi van - drer din vej, vi

10 ly - der din lov; vi plø - jer di - ne en - ge med kø - lens ran - ke plov. Du

13 vug - ger os i ver - den, så vi - de som vi vil. - Dig

15 el - sker vi, o hav, og dig vi hø - rer till

1. Havet omkring Danmark, vort moderlige hav,
blåt som vore øjne og blidt som vore drømme,
– minderige strømme,
som stryger mildt mod kyst. –
Længsel har du lagt i vort bryst!
Vi vandrer din vej, vi lyder din lov;
vi pløjer dine enge med kølens ranke plov.
Du vugger os i verden, så vide som vi vil. –
Dig elsker vi, o hav, og dig vi hører til!

2. Havet omkring Danmark, vort moderlige hav,
gråt som vore vilkår og grønt som vore løfter,
– skumbesatte kyster,
som kløver ø fra ø, –
dådfuldt har du lært os at dø!
Vi vandrer din vej, vi lyder din lov,
vi pløjer dine enge med kølens ranke plov.
Du vugger os i verden, så vide som vi vil. –
Dig elsker vi, o hav, og dig vi hører til!

3. Havet omkring Danmark, du moderlige hav,
stridt som vore viljer og stolt som vore sejre,
– brynjeklædte lejre,
som larmer under strand. –
Hæder skal vi høste vort land!
Vi vandrer din vej, vi lyder din lov,
vi pløjer dine enge med kølens ranke plov.
Du vugger os i verden, så vide som vi vil. –
Dig elsker vi, o hav, og dig vi hører til!

L.C. Nielsen

204

Vi slet - ter-nes søn - ner har drøm - me i sind, de våg - ner og bli - ver til

san - ge, de sti - ger af som - mer-nat - tå - ger-nes spind, som

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

7 lær - ker - ne fly - ver af van - ge. De bri - ster af læng - sel en

10 dag i a - pril, som kro - kus og blå hy - a - cin - - ther, de

13 bry - der som vår - so - lens sej - ren - de smil i - gen - nem den smel - ten - de vin - ter.

1. Vi sletternes sønner har drømme i sind,
de vågner og bliver til sange,
de stiger af sommernattågernes spind,
som lærkerne flyver af vange.
De brister af længsel en dag i april,
som krokus og blå hyacinter,
de bryder som vårsolens sejrende smil
igennem den smeltende vinter.

2. Så sejler de over det duftende land,
hvor vårsolen pibler af jorden,
og hilser med jubel bag skovenes rand
den blinkende stribe af fjorden
og skælver i forårets fløjtende lyd,
som triller fra haver og lunde,
og stjæler letsindigt forventningens fryd
fra løndomsfuldt smilende munde.

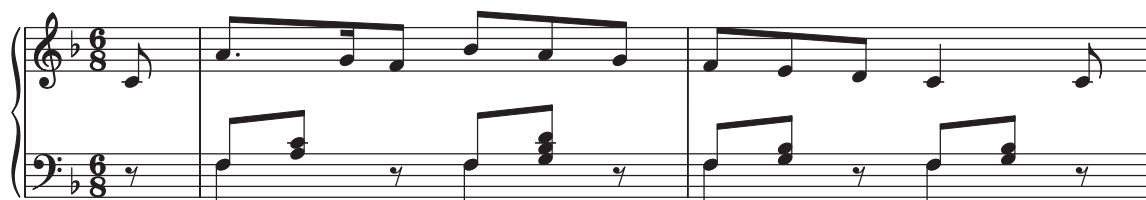
3. Og segner blandt blomster i majnattens favn,
som brister på skrænter og grene,
og hvisker i duggen den elskedes navn,
du rene, du eneste ene.
Det er ikke morgen, det er ikke nat,
sært tankerne vildes i tågen,
højt hamrer et hjerte, og fjernt i sit krat
er sommernatsangeren vågen.

4. Hr. Oluf red over elverbro
i midsommernatten den hvide,
da snubled hans gang på fire guldske. –
Hr. Oluf, hvorhen vil I ride?
Hvorhen vil I ride før morgenens skær,
og hvor er I fostret og båret,
og hvem har I diet, og hvem har I kær,
hvor blev eders kjortel skåret?

5. O, trolddom i sommernattågernes spind!
O, minder, som kogler og frister!
Vi sletternes sønner har drømme i sind,
og ved ikke selv, når de brister.
De ligger og venter forløsningens stund
og længes at blive til sange,
som lærker i kløvermarktuernes bund,
før dagningen lyser i vange.

Ludvig Holstein

Der duk - ker af di - sen min fæd - re - ne jord med

3 å - ser og ag - re og eng; med ryg - gen mod syd og med

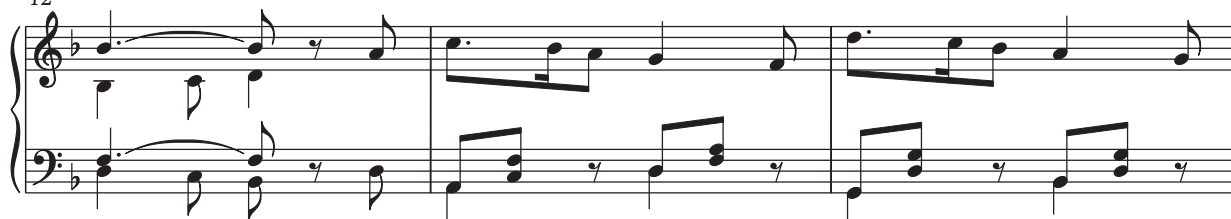
6 tå - en mod nord, den red - te bag san - der sin seng; dog

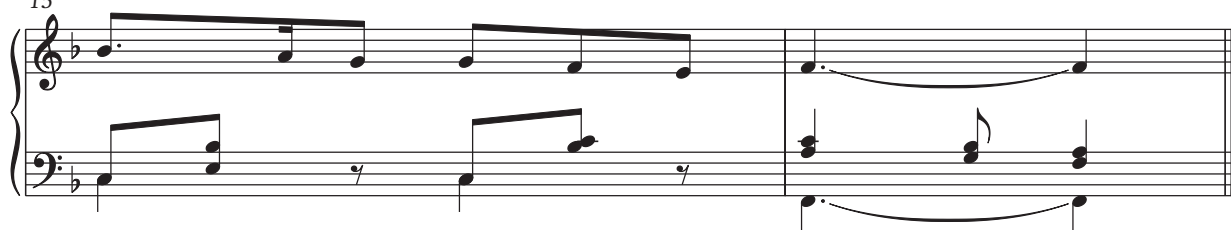
9 ej for at so - ve ret - fær - di - ges søvn, ti sjæl - dent er lan - det i

12 ro, men stor - me - ne går og bræn - din - gen slår på

15 kys - - ten med djær - ve - ste kno.

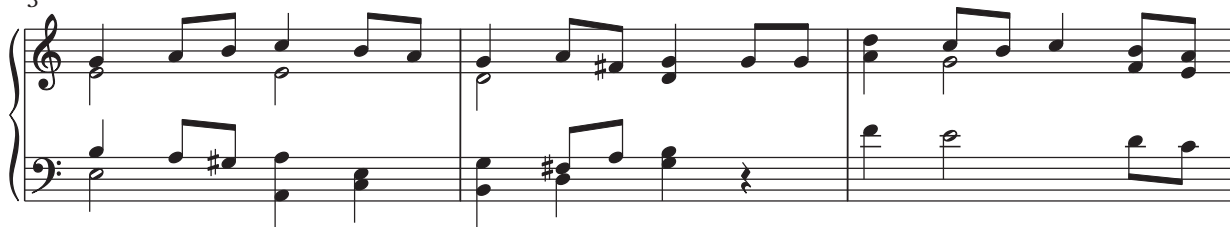
1. Der dukker af disen min fædrene jord
med åser og agre og eng;
med ryggen mod syd og med tåen mod nord,
den redte bag sander sin seng;
dog ej for at sove retfærdiges søvn,
ti sjældent er landet i ro,
men stormene går
og brændingen slår
på kysten med djærveste kno.
2. Der ruller de bække så tungt gennem dal,
langmodigt ta'r åen imod
og skrider til havs i en sindig spiral,
forinden den drev det til flod.
Men hvor den kan glitre en sensommerkvæld,
når laksen går op mod dens strøm,
når siv og når flæg,
får duggstænk i skæg,
og dagen går bort som en drøm.
3. De bredeste enge, jeg nogentid så,
her duger det mossede svær;
blankhornede høvder på ravgullig tå
går rundt i de knortede kær.
Her vokser sig plågen så trind om sin lænd
i højengens vældende saft;
så rød er dens lød,
dens mule så blød,
dens koder de fjedrer af kraft.
4. Og ræven han slikker bag diget sit ben
og soler sin syndige krop;
og haren hun snuser til agerens sten
og gør over stubrene hop;
og odderen plumper i favnedybt høl,
for jæger og hund i behold,
men hjejernes hær,
den flokker sig dér,
hvor hugormen lurer i knold.
5. Mørkt stiger en høj over kornhavet op,
med blåbær og lyng er den klædt;
blandt risenes ranker en lærke med top
sig gynger og kvidrer så spædt.
Det bølger af rug imod kimingens rand,
i dale, på banker den står,
får runding og form
i godtvejr og storm
som barnet, mens gængerne går.
6. Det lufter i lyng, og det ringler i rug,
det sprager i agrenes strå;
højt skyerne drejer den dampspændte bug
og skygger en stund for det blå.
Vildt bierne tørner om husmandens gavl
mod kuben bag grønkål og løg.
I udflyttergård
mod porthjaldet slår
et ekko af rimmende øg.
7. Her lå der engang på en spergelgrøn toft
et hjem med sin skorsten på hæld.
Det havde en enkelt rad pølser på loft,
men ellers kun armod og gæld.
Dog havde det svaler bag forstuedør
og blomster om sokkel og syld
og malurt på væg,
og hønen la' æg
i skjul af den krogede hyld.
8. Der sad hun og spelted min bøjede mor,
ind under den bjælke så lang
og delte sit bryst mellem mig og min bror,
imens så vemodig hun sang.
Nu ligger hun hist under stendigets hæld
i krogen, hvor valmuer står;
gør verden fortræd,
tog sorgen min fred, –
så sagte med lågen jeg går.
9. Hvad var vel i verden det fattige liv
med al dets fortærende tant,
om ikke en plet med en dal og lidt siv
vort hjerte i skælvinger bandt!
Om ikke vi drog fra det yderste hav
for bøjet og rynket at stå
og høre de kluk,
de mindernes suk
fra bækken, vi kyssed som små!
10. Velsignede land, hvor i stormvejret bor
et folk, som er øvet i savn,
jeg ejed vel aldrig et gran af din jord,
som hjemløs jeg kvitted min stavn.
Du rakte mig ud fra dit stenede krat
en høstnat så kroget en stav.
Når staven er brudt
og livsgangen slut
kanske du da skænker en grav.

Jeppe Aakjær

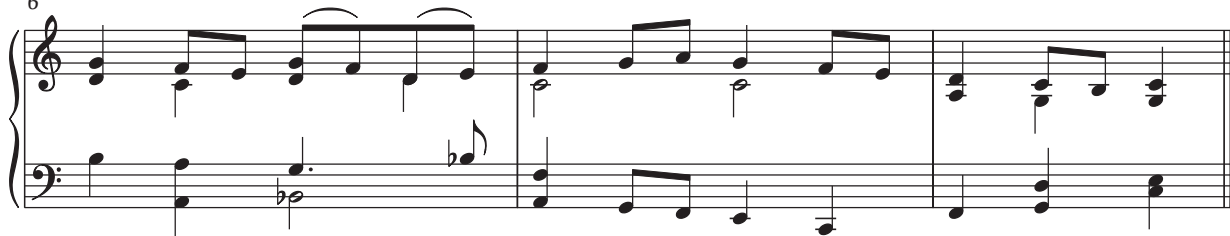
Kan I mær - ke, det lys - ner af sol - skin i sin - det, kan I

3 se, at det glø - der i tan - ker og ord, at vi sam - les i hå - bet og

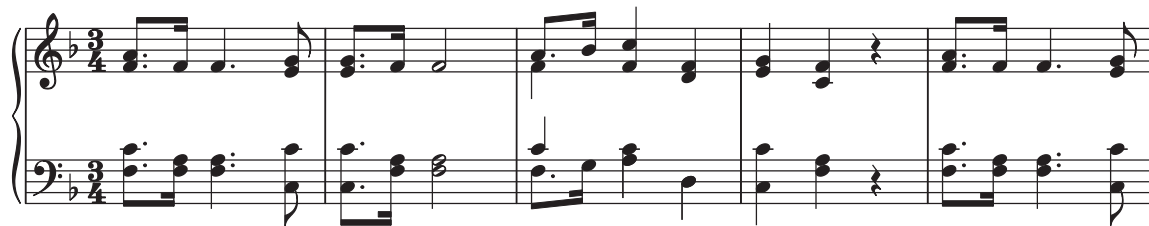
6 mø - des i min - det, vi børn af én stam - me, vi søn - ner af Nord!

1. Kan I mærke, det lysner af solskin i sindet,
kan I se, at det gløder i tanker og ord,
at vi samles i håbet og mødes i mindet,
vi børn af én stamme, vi sønner af Nord!
2. Se de trækker i flok disse sagnrige svaner,
som sang vore drømme over våben og plov,
over Danmarks sletter og Islands vulkaner
og Norges højfjeld og Sveriges skov.
3. Kan vi vinde påny, hvad vi tabte i tiden,
når vi svækked vor styrke og spildte vort blod?
Kan vi glemme, vi mødtes som fjender i striden?
Kan vi dræbe den nidhøgg, som gnaved vor rod?
4. Ja, vi kan, hvis vi vil, og der kommer de dage,
da vi mødes som brødre og glemmer vor strid;
og vor længsel bli'r dåd, – og vi vinder tilbage
denne drøm fra Knud Lavards og Margrets tid.
5. Denne drøm om at sejre og stå blandt de første
og rankes mod himlen med vårfriske skud
ved at samle den kraft, der kan magte det største,
hos de folk, som fik tonen som gave fra Gud.
6. Ja, det jubler som glødende solskin i sindet,
for jeg ser, at det spirer i tanker og ord,
at vi samles i håbet og mødes i mindet,
vi børn af én stamme, vi sønner af Nord!

Jonas Gudlaugsson

Fry - de - ligt med ju - bel - kor hil - ses vå - rens kom - me, sva - len mel - der

6 trindt på jord: "Fro - stens tid er om - me!" Land og hav og lun - dens træ'r her - ligt pry - des

12 fjernt og nær, - ny - e skab - nings - un - der! ny - e skab - nings - un - der! Kraft på - ny vort

18 le - gem får, lægt er nu vort hjer - te - sår i de gla - de stun - der.

1. Frydeligt med jubelkor
hilses vårens komme,
svalen melder trindt på jord:
"Frostens tid er omme!"
Land og hav og lundens træ'r
herligt prydes fjernt og nær,
- nye skabnings-under!
Kraft påny vort legem får,
lægt er nu vort hjertesår
i de glade stunder.

2. Jordens rige blomsterpragt,
skovens grønne smykke,
fuglesangens tryllemagt
fylder os med lykke;
havets storme raser ud,
luften hærges ej af slud,
duggens perler rene
samlers solens stråleglans
i en dejlig perlekrans
rundt på græs og grene.

3. Hvor dog Gud er god og viis!
hvor er verden fager!
Hvor dog alt til herrens pris
ånd og tanke drager!
Han har stort og småt på jord,
urten, som på marken gror,
form og farve givet.
Efter nat vi dagen nu
hilse vil med frejdig hu,
takke Gud for livet!

Morten Børup

Vin-den er så fø - je - lig, og bå - den er klar, ver-den så for -

6 nø - je - lig, når blot man ret den ta'r; blot du ej ta'r bril - ler på, og

11 sær - lig ej de mør - ke - grå, men ser med so - lens øj - ne, så smi - ler sø - en

16 him - mel - blå, og du kan næ - sten ej for - stå, at klit - ter - ne kan væ - re så nøg - ne.

1. Vinden er så føjelig,
og båden er klar,
verden så fornøjelig,
når blot man ret den ta'r;
blot du ej ta'r briller på,
og særlig ej de mørkegrå,
men ser med solens øjne,
så smiler søen himmelblå,
og du kan næsten ej forstå,
at klitterne kan være så nøgne.

2. Søen gør så sære sving,
er sorgløs og kåd,
den slår i stykker mange ting,
men dertil har den råd.
Søen er en jungmand kæk,
han hiver al sin hyre væk,
han har ej lært at spare;
hans liv er op og ned i træk,
hvorfor da stuve under dæk,
hvad der dog ej evindeligt kan vare?

3. Hop da sorgløs, gode båd,
ad søvejen hen;
bliver næsen også våd,
den tørres nok igen.
Bølgen krummer nu sin krop
og løfter på sin skulder op
den sol, som lå begravet.
Vi sætter stagen i sin strop
og hejser sejlet højt i top,
og løber så – godmorgen! – ud på havet.

Holger Drachmann

209

Mit hjem, hvor mi - ne fæd - res fjed gi'r gen - lyd ud fra svund - ne

4 da - ge, hvor nu - tids - ti - men kun er ledd i

7 kæ - den, som går did til - ba - - ge! Mit hjem, hvor slæg - tens

10 sjæ - le - guld jeg fik i arv med mar - kens muld!

1. Mit hjem, hvor mine fædres fjed
gi'r genlyd ud fra svundne dage,
hvor nutidstimen kun er ledd
i kæden, som går did tilbage!
Mit hjem, hvor slægtens sjæleguld
jeg fik i arv med markens muld!

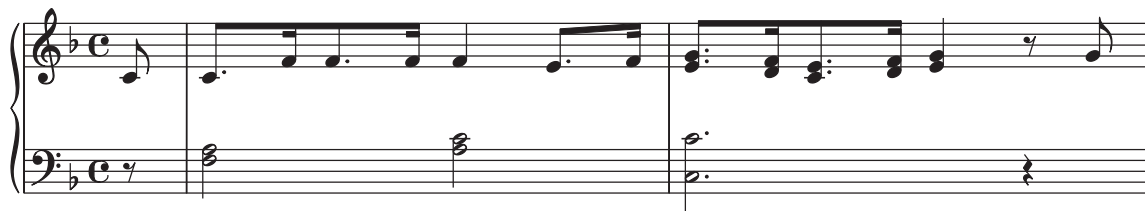
2. Mit hjem, hvor lyset falder blødt
og trænger skyggerne tilbage,
hvor alt det gamle nag er dødt,
som fødtes i de onde dage,
hvor suk fra hundredårig tvang
er tonet ud i frihedssang.

3. Mit hjem, et af de tusind hjem,
hvor danske bønder bor og bygger,
hvor solen lyser stærkest frem
på baggrund af de dybe skygger.
Mit hjem! Jeg synger til din pris,
du er på jord mit paradisi!

Peder Rasmussen Møller

210

Der er en gam - mel røn - ne her u - den-for vor by, den

3 mær - ke - lig - ste plet der er at fin - de, der står de gam - le el - le og

6 pi - le i bry', det spi - rer bå - de u - de og in - de. Ja

9 væg - gen hun er kli - net, og ta - get det er bød't, men in - tet an - det sted er så vel -

12 sig - net og så sødt, og en - ten du kan se det el - ler ej, så må du tro, de

15 præg - tig-ste pa-lad - ser er kun rin - ge der - i-mod... for mig da.

1. Der er en gammel rønne her udenfor vor by,
den mærkeligste plet der er at finde,
der står de gamle elle og pile i bry',
det spirer både ude og inde.
Ja væggen hun er klinet, og taget det er bødt,
men intet andet sted er så velsignet og så sødt,
og enten du kan se det eller ej, så må du tro,
de prægtigste paladser er kun ringe derimod...
for mig da.
2. Der går den bedste mø, hun er rank som en ten,
med håret langt og lemmerne så runde;
som hun så er der ikke en eneste én,
og overdrive gør jeg ingenlunde.
Hun er så fejr og fager, hun er så from og huld,
og stemmen den er sølv, og hendes ord de er guld,
ja kongen han må gerne komme stillende med sin,
hvad er hun dog alligevel ved siden af min...
for mig da.
3. Og nu skal vi ha' bryllup, når dagen bliver lang,
og løvet grønnes i de gamle pile,
når rosenhækken knoppes og der er liflig sang
fra morgengry og indtil aften silde.
Da skal I få at se, sikkert gilde vi skal gør',
at sådan en stads har der aldrig været før,
ja det skal vær' det villeste, her nogen tid er set,
ja det skal vær' det villeste, her nogen tid er sket...
for mig da.

Mads Hansen

Om strøm - men mod dig bru - ser - vov at stå! Om

3 nat - ten sort - ner - yng - ling! vov at hå - be! Synk ej, for tord - nens rø - de ham - re

6 slå! Gak ej i skjul ved reg - nens før - ste drå - be!

1. Om strømmen mod dig bruser - vov at stå!
Om natten sortner - yngling! vov at håbe!
Synk ej, for tordnens røde hamre slå!
Gak ej i skjul ved regnens første dråbe!
2. En ædel sjæl for stormen ræddes ej;
den kække stander oprejst under torden;
han finder gennem tågerne sin vej;
i nattens mørke skuer han fra jorden.
3. Løft op dit åsyn! det blev ikke skabt
for modløs sig i støvet ned at bøje.
I støv du finder ej, hvad du har tabt;
din tro, dit håb, din fryd er i det høje.
4. Den højes billed gik du fra hans hånd;
din røst er selv en genlyd af hans stemme.
Fra støv dit støv, fra himlen er din ånd;
i mulm din krop, i lys din sjæl har hjemme.

Steen Steensen Blicher

Ud går du nu på li - vets vej. Brug li - vet; men mis - brug det ej! I

5 mod-gangs sky, i med - gangs sol ej på dig selv men him - len stol!

1. Ud går du nu på livets vej.
Brug livet; men misbrug det ej!
I modgangs sky, i medgangs sol
ej på dig selv men himlen stol!
2. Gem ej på guld! bortkast det ej!
Til ærlig fordel siig ej nej!
Blandt alvorsdåd forsmå ej skæmt!
skæmt så, at alvor ej bli'r glemt!
3. Mistænk ej nogen uden skel!
tro heller ingen alt for vel!
Vær til at se og høre snar!
sendrægtig derimod til svar!
4. Sky strid, så længe som du kan!
men tvinges du, da strid som mand!
Fra lasters plet hold ren din sti!
fra lønlig brøde vid dig fri!
5. Thi tungest byrde nogen véd,
er dog en tung samvittighed.
Så gå med Gud din bane frem!
Du går da ikke hen, men hjem.

Steen Steensen Blicher

I so - len går jeg bag min plov. Jeg nik - ker til den

4 grøn - ne skov, hvor du, min lyk - ke, gem - mer dig. Mit

7 hjer - te ler og gem - mer sig og gem - mer sin lyk -

10 sa - lig - hed, til sol går ned, til sol går ned.

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

1. I solen går jeg bag min plov.
Jeg nikker til den grønne skov,
hvor du, min lykke, gemmer dig.
Mit hjerte ler og gemmer sig
og gemmer sin lyksalighed,
til sol går ned, til sol går ned.
2. Min lykke vågner ung og ny
som lærkesang ved morgengry.
Hver aftenstund den smykker sig.
Men kun for mig du smykker dig.
Og nætternes lyksalighed
er dagens gyldne hem'lighed.
3. Min lykke siges ej med ord.
Den stråler dyb og rig og stor
i blikket, som hun sender mig.
Min lykke, dér jeg kender dig
og mig og vor lyksalighed,
som ingen véd, som ingen véd.
4. Jeg pløjer op det gode muld.
Men ingen ser det gyldne guld,
som i mit hjerte gemmer sig.
Jeg gemmer mig, jeg gemmer dig;
jeg gemmer vor lyksalighed,
til sol går ned, til sol går ned.

Ludvig Holstein

214 TIL MIT HJERTES DRONNING

Allegretto

Skal vi

van - dre en Stund i den dæm - ren-de Lund, mens Fuld-maa-nen hist hol - der

Vagt? Jeg vil hvi - ske, min Skat! i den kø - li-ge Nat, hvad jeg

cre - - - - - scen - - - - - do

al-drig ved Da-gen fik sagt.

ff *f*

1. Skal vi vandre en Stund
i den dæmrende Lund,
mens Fuldmaanen hist holder Vagt?
Jeg vil hviske, min Skat!
i den kølige Nat,
hvad jeg aldrig ved Dagen fik sagt.
2. Jeg ved Stjernernes Skjær
skal betro Dig en Hær
af Tanker, som aldrig fik Ord,
imens Nathimlens Glands
som en straalende Krands
om din luftige Skjønhed sig snoer.
3. Og naar Maanen fra Sky
over Marker og By
udgyder sin sølverne Flod,
vil mig fængsle dens Skin
paa din Pande, din Kind,
vil jeg knæle iløn ved din Fod.
4. Vil Du dele min Drøm
ved den brusende Strøm,
gynge med mig paa Bølgenes Top?
Lytte, Bryst imod Bryst,
til den selsomme Røst,
som fra Dybet hæver sig op?
5. Ak! som Bølgenes Tog,
naar dem Stormvinden jog,
midt i Natten, mod knusende Kyst.
Saadan var jo den Strid,
som fra tidligste Tid
har raset her i mit Bryst.
6. Lad os sværme en Stund
da ved Sø og i Lund,
mens Fuldmaanen hist holder Vagt!
jeg vil hviske, min Skat!
i den kølige Nat,
hvad jeg aldrig ved Dagen fik sagt.

Original engelsk tekst:

tilskrevet P.B. Shelley

Dansk oversættelse: Caralis

(pseudonym for Christian Preetzmann)

215 SERENADE

Original engelsk tekst: Jeremiah Joseph Callanan
Dansk oversættelse: Caralis (pseudonym for Christian Preetzmann)

Allegretto

1. See!
2. I
3. Vil

5

Luf - ten er stil - le, Smaa - bøl - ger - ne gaee, Dug -
Straa - ler - nes Flit - ter en Skab - ning meer fiin ei
Stor - men mig bø - ie, din Favn er mit Ly, min

9

taa - rer - ne tril - le fra Blad og fra Straa;
o - ver et Git - ter sig bøi - ed, end din.
Him - mel dit Øi - e, der - til vil jeg tye.

13

18

cre - - - - - scen - - - - -

og Maa - nen ned - smi - ler i dei - li - ge
O kom til dit Vind - ve og send mig, min
Hvor høit jeg Dig el - sker, det veed Du, min

cre - - - - - scen - - - - -

22

- - - - - do **ff**

Nat: Nu kom til dit Vind - ve, o Ma - ry, min
Skat, et et Smiil af din Læ - be den dei - li - ge
Skat! God - nat da, min El - skte, min Ma - ry, God -

- - - - - do **ff**

26

Skat!
Nat!
nat!

p

216 TAG JER IAGT FOR ANNA!

Original engelsk tekst: Robert Burns

Dansk oversættelse: Caralis (pseudonym for Christian Preetzmann)

Allegro vivace

1. I
2. Med

5

Knø - se! tag, det raa - der jeg, for An - na Jer i - agt! Hun
hen - de føl - ger Ung - doms-lyst, i Spid - sen Glæ - den gaaer, med

9

har om-kring sin Mund et Smil, som faaer med Hjer - tet
Kjær - lig - he - dens Sei - ers-krands paa re - de Haand den

12

Magt. Hun har en Hud som Sva - ne - duun, et
staaer. Priis Sla - vens Lod, faaer El - skov først med

p

15

Blik som Stjer - ne - skjær, man spæn - de kan om
Man - dens Hjer - te Magt - I Knø - sel tag, det

cresc. *f* *cre* - - - - -

18

scen - - - - - do *f* *dim.*
hen - des Liv - o, kom blot ei for nær!
raa - der jeg, for An - na Jer i - agt!

dim.

21

f

Allegro agitato

4 *mf* *dim.* *cre - - - - - scen - - - - - do*

1. Min Sjæl er mørk – nu, San – ger! flux du
2. Men bort med Skjemt! kun Smer – tens Dyb tør

7 *fz* *f*

Har – pens Streng maa rø – - re, slyng saa i mil – de
tol – ke di – ne Stren – - ge, og græ – de maa jeg,

10 *f* *dim.*

Bøl – ge – slag dens To – ner mod mit Ø – re! Har
San – ger, skal ei Tung – sind Hjer – tet spræn – ge. Thi

13

end min Sjæl et løn - ligt Haab, ved Sang det vil frem -
 det er am - met op med Sorg og døbt i Taa - re -

pp cre - - - - - scen - - - - - do *ff* *f*

16

tryl - - les, og at - ter Øi - ets tør - re Væld af
 strøm - me, og bri - ste maa det nu, kan Sang ei

19

fri - ske Taa - rer fyl - des. -
 lul - le det i Drøm - me.

22

f *f* rit.

218 VEJVISEREN SYNGER

Allegro vivo

Tekst: J.S. Welhaven

4

Til - fjelds o - ver Byg - den staar min Hu naar Gjø - gen be - gyn - der at

8

ga - le, kom med til Sæ - tren i - af - ten du, thi So - len skin - ner paa

12

Fjeld end - nu, mens der er mørkt i Da - le. Der

p rit.

17 Andantino

er paa Ve - jen en dun - kel Lund hvor Al - fer-ne e - re til -

p

hu - se. Husk der maa du gaa med

p

luk - ket Mund selv Nøk - ken der - in - de la - der kun

p

sag - te sin Har - pe bru - se. Men op - pe paa Fjel - det

f Allegro vivo

f

30

er der Klang, som gjen - ly - der i det Fjer - - ne der

33

klin - ger Bjæl - der og Lok - ke - sang med Lan - ge - leg der paa

36

Sæ - ter - vang sid - der min fav - re Ter - - ne.

39

Den gam - le Skov - vei hu - er mig vel, den har no - get mildt Be -

drø - vet, helst naar det lak - ker hen - ad Kveld og rødt det spil - ler paa Lø - vet.

1. Den gamle Skovvei huer mig vel,
den har noget mildt Bedrøvet,
helst naar det lakker henad Kveld
og rødt det spiller paa Løvet.
2. Den er kun aflægs, kryber i Skjul
for Dagslysets brændende Straaler.
Kun sjelden Skovhuggerkarrens Hjul
de hulede Skævspejlsmaal.
3. Den fører slet ingen Steder hen,
slæber sig frem iblinde;
fra fordums Dage den er igjen
som et gammelt forrevent Minde.
4. Den fører kun did, hvor Jægerens Horn
henskræmmer den bange Hare,
ind hvor det buskede Straa leger Korn,
hvor der er ingen Fare.
5. Og Burren kneiser saa uforsagt,
som den var Dronning i Skoven,
hvor Nelders og Bregners brunede Pragt
faar fattigt Solglimt fraoven.
6. Men mellem den forskudte Slægt,
som Haveknivene fælde,
har Egens Ympe sig høinet kjækt,
en Kongesøn mellem Trælle.
7. – Her er saa stille, saa fuldt af Fred,
som Alt maatte her forliges,
og dog paa mange tusinde Led
iløn der kæmpes og kriges.
8. Thi bag Skarntydens kniplede Skjærm
og mellem de Dværgkonvaller,
den Edderkop spinder flink og ferm
og krummer de lange Kraller.
9. Der boer saa mangt et stridigt Folk
alt under den grønne Skræppe,
der myrdes baade med Gift og Dolk
bag Løvet's fugtige Tæppe.
10. Men Kampen føres saa taust og tyst,
hvor Ormen kryber i Støvet,
som om der ikke var anden Dyst
end Vindens Legen med Løvet.

Christian Richardt

Den gam - le Skov - vei hu - er mig vel, den har no - get mildt Be -

drø - vet, helst naar det lak - ker hen - ad Kveld og rødt det spil - ler paa Lø - vet.

1. Den gamle Skovvei huer mig vel,
den har noget mildt Bedrøvet,
helst naar det lakker henad Kveld
og rødt det spiller paa Løvet.
2. Den er kun aflægs, kryber i Skjul
for Dagslysets brændende Straaler.
Kun sjelden Skovhuggerkarrens Hjul
de hulede Skævspejlsmaal.
3. Den fører slet ingen Steder hen,
slæber sig frem iblinde;
fra fordums Dage den er igjen
som et gammelt forrevent Minde.
4. Den fører kun did, hvor Jægerens Horn
henskræmmer den bange Hare,
ind hvor det buskede Straa leger Korn,
hvor der er ingen Fare.
5. Og Burren kneiser saa uforsagt,
som den var Dronning i Skoven,
hvor Nelders og Bregners brunede Pragt
faar fattigt Solglimt fraoven.
6. Men mellem den forskudte Slægt,
som Haveknivene fælde,
har Egens Ympe sig høinet kjækt,
en Kongesøn mellem Trælle.
7. – Her er saa stille, saa fuldt af Fred,
som Alt maatte her forliges,
og dog paa mange tusinde Led
iløn der kæmpes og kriges.
8. Thi bag Skarntydens kniplede Skjærm
og mellem de Dværgkonvaller,
den Edderkop spinder flink og ferm
og krummer de lange Kraller.
9. Der boer saa mangt et stridigt Folk
alt under den grønne Skræppe,
der myrdes baade med Gift og Dolk
bag Løvet's fugtige Tæppe.
10. Men Kampen føres saa taust og tyst,
hvor Ormen kryber i Støvet,
som om der ikke var anden Dyst
end Vindens Legen med Løvet.

Christian Richardt

Andantino

Tekst: J.P. Jacobsen

4

Al - le de vok-sen-de Skyg - ger har

7

væ - - vet sig sam-men til en,

9

en - - som paa Him - me - len ly - - - ser en

The musical score is for a piece in 9/8 time, marked Andantino. It features a vocal line and a piano accompaniment. The piano part consists of a left hand with a steady eighth-note accompaniment and a right hand with chords and moving lines. The vocal line is in a single staff with lyrics in Danish. The score is divided into four systems, each starting with a measure number (1, 4, 7, 9). The key signature has two flats (B-flat and E-flat). The tempo is Andantino. The lyrics are: 'Al - le de vok-sen-de Skyg - ger har væ - - vet sig sam-men til en, en - - som paa Him - me - len ly - - - ser en'.

11

Stjer - ne saa straa-len-de ren, Sky-er - ne ha - ve saa tun - ge

14

Drøm - me, Blom-ster-nes Øj- ne i Dug - graad svøm - me

17

un - der - ligt Af - - ten-vin - den su - - ser i

20

Lin - den.

221 ANGST

Allegretto

Tekst: Emil Aarestrup

Hold

5

fa - ste-re om - kring mig med Di - ne run - de Ar - me hold

9

fast, i-mens Dit Hjer - - te end - nu har Blod og Var - me om

13 meno

lidt saa er vi skilt ad som Bær - re-ne paa Hæk - ken;

pp

18

om lidt er vi for-svund - ne som Bob-ler - ne i Bæk - ken. Hold

23

Tempo I

fa - ste-re om - kring mig med Di-ne run-de Ar - me hold fast i-mens Dit

28

Hjer - te end - nu har Blod og Var - - me.

34

dim.

222 I DRØMMENES LAND

Andante con moto

Tekst: J.P. Jacobsen

Det er her - ligt at le - - ve i

4

Drøm-me-nes Land, hvad jeg vil det staar dér i min Magt, jeg kan

7

le - ge som Fi - sken paa Hav - bun - dens Sand, sku - e

molto

9

Hav - dy - bets tryl - - len-de Pragt.

f

12

dim.

15

Animato

Jeg kan byg - ge som en Som-mer-fugl bag Ro - ser-nes Blad, jeg kan

p staccato

18

tum - le mig som Al - fer-ne i Dug - draa - bens Bad, jeg kan

f

20

sti - ge ned i Bjer - get, der har Flam - mer om sin Tin - de jeg kan

pp *mf* *cre* - - - -

22

vug - ge mig paa Strøm - me-ne de glø - den-de der-in - de, jeg kan

scen - - - - *do*

24

fa - re o - ver Van - de-ne som Aan - den en Gang før, mens

ff

26

sor - te Bøl - ger væl - te sig o - ver mør - - ke Jord,

dim.

28 *Agitato* *Tempo I*

jeg kan sku - - - e Mul - met

ff *p*

30

vi - - - ge for Ly - - sets stær - - ke

p

32

Glans og jub - le glad med

p *cresc.*

34

Jor - - den ved dets før - - - ste

p *cresc.*

(35)

Straa - - - le - krans, jeg kan

ff

t

37

fa - re som Storm o-ver Hav og o - ver Jord og i

39

Kvag slaa den æng - ste-de Sneke - ke,

41

Meno

jeg kan aan - - de som

dim.

pp

(42)

First system of the musical score, measures 42-43. It features a vocal line in treble clef and a piano accompaniment in grand staff (treble and bass clefs). The key signature has two flats (B-flat and E-flat). The lyrics are: "Vaar - vind paa Blom - - ster - nes Flor". The piano part consists of flowing sixteenth-note patterns in both hands.

Vaar - vind paa Blom - - ster - nes Flor

44

Second system of the musical score, measures 44-45. The vocal line continues with the lyrics: "og fra Vin - te - rens Dva - le dem væk - - ke jeg kan". The piano accompaniment continues with similar sixteenth-note patterns. In measure 45, the piano part has a melodic phrase in the right hand and a sustained chord in the left hand.

og fra Vin - te - rens Dva - le dem væk - - ke jeg kan

di - - mi - - nu - - en - - do

46

Third system of the musical score, measures 46-47. The vocal line has the lyrics: "sæn - ke mig som Dæm - ring ud o - ver Mark og Vang, jeg kan". The piano accompaniment features a *pp* (pianissimo) dynamic marking in measure 46. The piano part has a more active role in measure 47, with a melodic line in the right hand and a moving bass line in the left hand.

sæn - ke mig som Dæm - ring ud o - ver Mark og Vang, jeg kan

pp

48

Fourth system of the musical score, measures 48-49. The vocal line has the lyrics: "klin - ge som en To - ne i Lær - kens Mor - gen - sang". The piano accompaniment features a *piu f* (pianissimo forte) dynamic marking in measure 48. The piano part has a more active role in measure 49, with a melodic line in the right hand and a moving bass line in the left hand.

klin - ge som en To - ne i Lær - kens Mor - gen - sang

piu f

50

jeg kan drøm - me som en Knop un - der Bla - de - nes Hang og aab - ne mig som

52

Ro - se un - der Sol - straa - lers Klang jeg kan bæ - ve som Dug - gen paa

54

Bø - ge - træ - ets Blad og fan - ge Glans og svin - de ved

56

Sol - straa - lers Bad jeg kan ru - ge som Skyg - ge i Skov og i Lund, kan

58 Tempo I

bøl - ge som Duft fra Lil - jens Blom - ster-mund

61 jeg kan taar - ne mig som Bøl - ge og knu - ses i - mod

65 Strand, o, her - ligt at le - ve i Drøm - me - nes

69 Land. _____

1. Al - drig hans Ord kan jeg
2. Her, hvor mig Een - som - hed
3. Stem - men mig blev til et

3

glem - me! al - drig den Lyk - ke, hvor-om de for - tal - te!
dæk - ker, er jeg kun Fjel - det, det lyd - lø - se, stil - le;
Min - de, dy - best i Fjeld - bry - stet sid - der den fan - gen;

6

kjær - - lig ved Navn han mig kald - - -
sva - - re som for - - dum jeg vil - - -
in - - gen den lø - - ser, og Klan - - -

9

f

te, da som et E - - cho først
de - Rø - - sten er bor - - te, der
gen e - - vig i Hjer - - tet nu

12

1.2.

vak - - tes min Stem - - - me.
Gjen - - ly - den væk - - - ker.
slut - - ter jeg

13 II

3.

in - - - - de.

224 FÆDRELANDSSANG

Tempo giusto

Tekst: Holger Drachmann

mf

1. Du dan - ske Mand! af al din Magt syng
 2. Syng ud - og Sorg fra For - tids Nat blir
 3. Vort gam - le Land! af al vor Magt vi

f *mf*

5

ud om vor gam - le Mor! En Krans af Hav og Fjord blev lagt om
 Smil paa hver Glæ - des - dag, vor Him - mel skif - ter Far - ve brat men
 ø - ger din Rig - doms Ring, gaar frem - ad seigt og u - for - sagt, om

9

p

Hu - set, hvor hun bor: Mod grøn - ne, si - de Stran - de gaar
 al - drig Fol - kets Flag. Som Dan - marks bli - de Kvin - der har
 ej i sto - re Spring. Og fu - rer Plo - ven Lan - det, saa

p

13

mf

stær - ke, stri - de Van - de, og o - ver Kor - nets Guld - glans staar
 rø - de - hvi - de Kin - der, saa ly - ser Li - vets Frisk - hed fra
 sku - rer Kø - len Van - det, støt staar den dan - ske Sø - mand paa

mf

17

Kor
f *poco rall.*

Vi - kin - ge - ste - nen Vagt, staar Vi - kin - ge - ste - nen Vagt.
 Fri - he - dens dy - re Skat, fra Fri - he - dens dy - re Skat.
 Ha - vet sin Vi - king - Vagt, paa Ha - vet sin Vi - king - Vagt.

f *poco rall.*

Con moto

Tekst: Carl Nielsen ?

Jeg sy - nes om din let - te Gang, dit

4

Ø - jes Blink, din Stem - mes Klang. Jeg sy - nes og - saa du er

7

espressivo

poco rall.

rar, hvad Un - der om du Ven - ner har!

f espressivo *dim.* *poco rall.* *pp*

226 AFHOLDSSANGEN

Marschtempo

Frem til Fri - hed til Lys og til Lyk - ke, frem til Værn om vort

4 Folk og vort Land, frem med Af - hold som Lø - sen og Smyk - ke,

7 frem i E - nig - hed Kvin - de som Mand - det er Maa - let,

10 vi vil naa, det er Ve - jen, vi maa gaa, frem til

13 Sej-ren, som vi al - le sto - ler paa, frem til Sej-ren, som vi al - le sto - ler paa.

1. Frem til Frihed til Lys og til Lykke,
frem til Værn om vort Folk og vort Land,
frem med Afhold som Løsen og Smykke,
frem i Enighed Kvinde som Mand –
det er Maalet, vi vil naa,
det er Vejen, vi maa gaa,
frem til Sejren, som vi alle stoler paa.
2. Frem til Kamp! Thi som fribaarne Sønner
vi om Frihedens Fane staar Vagt
og vil Frihed for alle, som stønner
under Rusdrikkens knugende Magt.
Løfte Aagets tunge Vægt,
søge Brøst og Vunder lægt.
det er Kampen for en frigjort Fremtidsslægt.
3. Som Naturen i Solstraalearme
elskes frem i den smilende Vaar,
med vor Sag og med Kærligheds Varme
frem vi hige mod lysere Kaar;
Modersorg til Glæde vendt,
Barnegraad i Smilet endt,
Liv og Lys i Hjem, hvor Mørke før var kendt.
4. Sandhed lyser, som fremad vi rykke,
Sundhed følger vor Sag i dens Spor,
frem mod Frihed, mod Lys og mod Lykke
for hver lidende Sjæl paa vor Jord.
Derfor med alt godt i Pagt
og med Sejren snart fuldbragt,
som en Enhed frem i Takt – til Daad og Magt!
Moldberg-Kjeldsen

227 DE UNGES SANG

Marschtempo

Vi fik ej un - der Ti - der-nes Tryk et bø - jet Mod en

4 lu - den-de Ryg, vor Kamp, vort Kald, hvad bæ - re vi kan end lig - ger gemt un-der

8 Syns - kre-sens Rand. End vor Røst er u - den Magt og vor Daad u - den Hjem og om

11 os er al-ting sagt med de Ord: vi vil frem! frem - ad ef - ter Li - vets

14 Kran - se! Tid har vi ej til at stand - - se.

1. Vi fik ej under Tidernes Tryk
et bøjet Mod en ludende Ryg,
vor Kamp, vort Kald, hvad bære vi kan
end ligger gemt under Synskresens Rand.
End vor Røst er uden Magt
og vor Daad uden Hjem
og om os er alting sagt
med de Ord: vi vil frem!
fremad efter Livets Kranse!
Tid har vi ej til at standse.
2. Vi ved, der end maa fares i Mag,
vi gaa som mod en gryende Dag,
men famler ej i Mulmet omkring
og skal ej hildes i Taagernes Ring.
Har vi langt endnu til Havn,
der er Vind i vort Sejl,
der er Lysning for vor Stavn,
at vi ej løbe fejl.
Trøstig fremad! tændt er Fyret,
Vej kender Han, som har Styret.
3. Kun Fod for Fod vi se, hvor vi gaa,
men ved dog godt, hvorhen vi skal naa,
til dybt i Barm at ha' vort Kompas
og ej blot finde, men fylde vor Plads.
Ja, vor Gang maa blive fast –
vi er fribaarnes Æt,
og vor Higen maa faa Hast
og vor Fod blive let,
Øjet opladt, Haanden øvet,
Tanken paa Flugt over Støvet.
4. Vi høre, hvor det kalder os frem,
vort gamle, sjunkne Fædrenehjem;
det tappert bød Aartusender Trods,
men har nu hele sit Haab sat til os.
Vi skal rense det for Støv,
vogte tro, hvad som du'r,
vi skal slynge Vaarens Løv
om dets vejrs slagne Mur –
Danmark, uden Læ af Bjærge,
vi vil dig styrke og værge.
5. En ensom Vandring ej staar os an,
vi flokkes fluks, hvor mødes vi kan;
vort Mod til Farten da bliver frit,
og det gaar frem, naar vi kønt holde Trit,
Ja, da trave vi med Sang
over Sten, over Stok,
Vejen bliver aldrig lang
for den sluttede Flok;
slut da sammen! kort er Glæden,
snart skal vi spredt ud i Kæden.
6. Ja snart det sker, at vi skal af Sted,
og alle Vaaben maa vi ha' med;
de slibes alt og skærpes saa smaat,
og vi vil lære at føre dem godt,
lære ret at gøre lyst,
hvor vi sætte vor Fod,
og igennem Livets Dyst
bære Ungdommens Mod;
Dagens Møje, Kampens Lue,
aldrig i os skal det kue!

Jens Christian Hostrup

228 HALLOGES SANG

Andantino

Tekst: Adam Oehlenschläger

mf

Min Hjelm er mig for blank og tung, mit Skjold mig slet be -

5

skjer - mer; jeg fø - ler det, skjøndt jeg er ung, at snart sig Dø - den

9

nær - mer. Læg hen det fryg - te - li - ge Staal paa Hel - tens Bau - ta -

13

ste - ne! I Lun - den staar en Nat - vi - ol; der hvi - le mi - ne

17 *mf*

Be - ne! Jeg Li - vets bed - ste Ro - se brød, og Frei - a væ - re lo - vet! Kom

22

kjæ - re Død! nu i dit Skjød ned - læg - ger jeg mit Ho - ved. Flyv,

26 *f* *p*

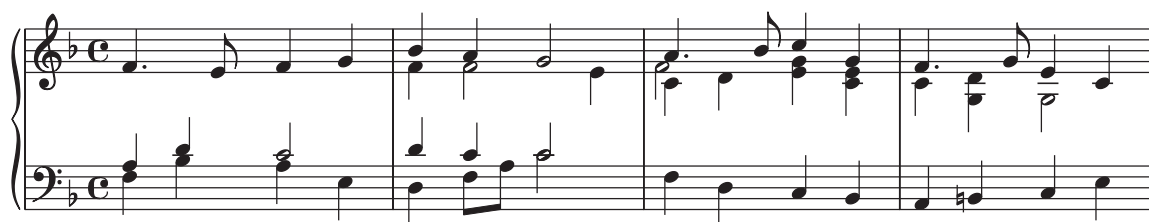
ra - ske Fugl! frygt Rej-sen ej, stræk ud de Vin - ger spæ - de. Du

30 *mf* *p* *f*

svæ - ver til en e - vig Maj og til en e - vig Glæ - de.

229 PAASKE-LILJEN

Paa - ske-blomst! En Draa-be stærk drak jeg af dit gu - le Bæ - ger,

5 og som ved et Un - der-værk den mig hæ - ver, ve - der - kvæ - ger:

9 Ha - ne-gal og Mor - gen - sang, sy - nes mig af den ud - sprang,

13 vaag-nen-de jeg ser de dø - de i en Paa - ske - Mor - gen - rø - de.

1. Paaskeblomst! En Draabe stærk
drak jeg af dit gule Bæger,
og som ved et Underværk
den mig hæver, vederkvæger:
Hanegal og Morgensang,
synes mig af den udsprang,
vaagnende jeg ser de døde
i en Paaske-Morgenrøde.

2. O! hvor est du mig dog kjær,
 Bondeblomst fra Landsbyhave,
 mer end Rosen est du værd,
 Paaskeblomst paa Fædres Grave!
 Du forkynder mig en Vaar,
 ja, et helligt Jubelaar,
 som hver ædel Blomst af Døde
 skal forklaret igenføde.

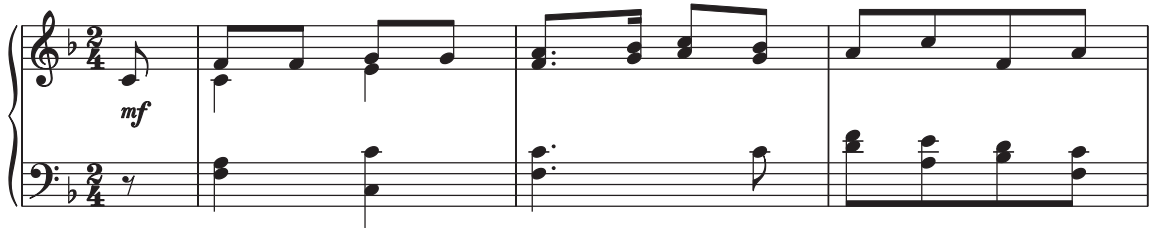
3. Vinterstorm og Hagl og Regn
 suser, bruser over Jorden;
 men jeg stander som et Tegn
 for en Blomstertid i Norden.
 Nægte man mig med Foragt
 Rosenduft og Sommerpragt!
 Lige godt, naar dem jeg fryder,
 som har kjær, hvad jeg betyder!

N.F.S. Grundtvig

230 BØRNEHJÆLPSDAGENS SANG

Poco andantino

Vi Børn, vi Børn, vi vaag - ner læn - ge før det bli - ver

4 Dag. Saa lig - ger vi og lyt - ter til vort e - get Hjør - tes Slag og

9 til en Fugl der u - de i Mor - gen - lys bag Ru - - de.

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

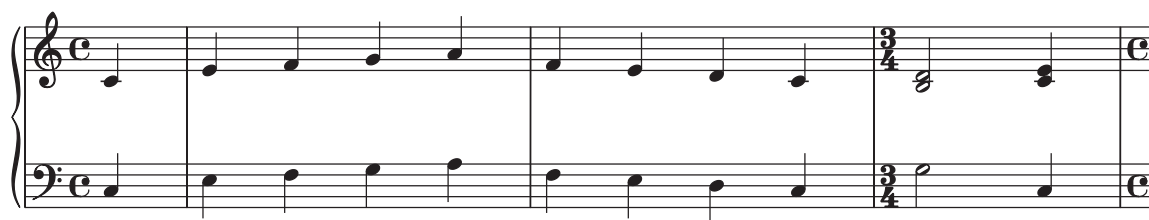
1. Vi Børn, vi Børn, vi vaagner
længe før det bliver Dag.
Saa ligger vi og lytter
til vort eget Hjertes Slag
og til en Fugl der ude
i Morgenlys bag Rude.
2. Vi Børn, vi Børn maa huske
Hvisk og Tisk fra Seng til Seng –
for Mor blir vred paa Tulle
og Fader paa sin Dreng –
de siger, vi skal sove
og drømme om grønne Skove.
3. Vi Børn, vi Børn vi springer
af vor Seng paa bare Ben –
saa kappes vi med Tøjet,
og saa er ingen sèn!
Den Thekop! av, den brænder!
Det er godt for valne Hænder!
4. Vi Børn, vi Børn vi traver,
trippetrap! vor Skolegang,
vi skriver, regner, staver,
aa, Dagen er saa lang!
og glad i sidste Time
vi hører Klokken kime.
5. Vi Børn, vi Børn vi kvidrer
over Gade og i Gaard,
og Fugle, som ej vèd det,
maa tro det nu er Vaar, –
vi har det Foraar inde,
som aldrig skal forsvinde.
6. Vi Børn, vi Børn, vi beder
nu for alle stakkels Smaa,
som maa i mørke Kroge
i Nød og Kulde staa.
Lad os alle med hverandre
i Sang og Solskin vandre!

Johannes Jørgensen

231 KATHOLSK UNGDOMSSANG

Med frejdigt Foredrag

Vel - sig - net væ - re du, vor Her - re, Gud, som

4 før - te os af Ver - dens Træl - dom ud, som lø - ste os af

8 Syn - dens haar - de Baand og før - te hjem os ved din Fa - der - haand.

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

1. Velsignet være du, vor Herre, Gud,
som førte os af Verdens Trældom ud,
som løste os af Syndens haarde Baand
og førte hjem os ved din Faderhaand.
2. Velsignet du, som blev paa Jorden født
til Lægedom, for hvad der blev forødt –
alt har jeg tabt, men alt er endnu mit,
om blot jeg vil, at alt maa være dit!
3. O Rosensblod i Kirkens Urtegaard
til Sonebod for alle Ulivssaar,
hil Dig, o Krist, vor Ven, vort Lys, vor Vej –
naar Brødet brydes, ser vi, det er dig!
4. Lad Lykken dø og Livet gaa i Kvag –
bag Sky og Storm der er en Atterdag,
ved Midjenat der blev en Stjerne tændt,
en Lampe for det store Sakrament.
5. I Bethlehem, i Asenindens Stald
vi møder en, der aldrig stod for Fald –
Maria Mø, du rene Liljevaand,
aftør hver Taare med din Moderhaand!
6. Hvor Petrus er, der være ogsaa vi!
Hans Skygge er det, som vi lever i.
Han er den Klippe, vi vil bygge paa.
Til hvem, o Herre, skal vi ellers gaa?

Johannes Jørgensen

Langsomt, dog skridende

1. Alt paa den vil - de He - - de der gik Ma - ri - as

4 Søn, da mød - te ham den le - - de, som

7 Mor - gen - stjer - nen skøn. 1.-8. 2. Er Sæd! 9.

1. Alt paa den vilde Hede
der gik Marias Søn,
da mødte ham den lede,
som Morgenstjernen skøn.
2. Er du Guds Søn, den rene,
og dog i Hungersnød,
da sig til disse Stene:
Bliv I til Hvedebrød!
3. Ham svared brat den milde:
Tal ej om Hungersnød!
Guds Mund er Livets Kilde,
Guds Ord er Livets Brød. –
4. Er du Guds Søn, den bolde,
da styrt dig trøstig ud!
For dig jo bærer Skjolde
en Engleskare prud.
5. Vor Herre al Ting vidste,
han svared: hvor jeg gaar,
du skal din Gud ej friste,
det ogsaa skrevet staar.
6. Da hviskede den lede,
alt, hvad du ser, er mit,
men vil du mig tilbede,
velan, det alt er dit!
7. Nu fik han Svar i Vrede:
Fy, Satan, pak dig bort!
Kun Gud maa du tilbede,
det Bud er klart og kort.
8. Det var den gamle Slange,
som sov i Kains Barm,
han daarede saa mange,
men fik nu Spot og Harm.
9. Guds Engle Herren loved,
kom, lad os juble med!
Thi knust er Slangens Hoved
af Jesus, Kvindens Sæd!

N.F.S. Grundtvig

Værdigt, men ikke for langsomt

Tekst: Anders W. Holm

mf *f*

1. Fred - lys din Jord, Du dan - ske Mand! Høst - vej - ret hær - ger
 2. Nu kri - ges Grib og Falk og Ørn; værn om dit Bo og
 3. Om - gærd din Gaard, stæng Laas og Slaa! U - fred vil man - ge,
 4. Hegn om dit Hus og Hjem - mets Jord, værn om det Land, hvor

4 *p*

o - ver Land. Nu sti - mer Sil - den ved din Kyst, og
 di - ne Børn, be - skærm dit lil - le Lær - ke - skjul mod
 Fred kun faa. Vis, saa Al - ver - den ser og véd, at
 Dan - sken bor, da skal en Fre - dens Dag i - gen Du

7 *cre - - - - - scen - -*

La - den bug - ner af din Høst. Fred med din Jord og
 Him - lens sto - re, vil - de Fugl; U - vej - ret vi - ger
 Du vil Fred og Ær - lig - hed. Løft o - ver Dan - skens
 fin - de Fjen - der - ne som Ven. Fred - lys din Jord, Du

cre - - - - - scen - -

10 - - - - - do *f*

med din Strand, Du go - de, dan - ske Fre - - dens Mand!
 dog en Gang for Sol og Fred og Fug - - le - sang.
 Jord og Strand dit hvi - de Kors for Fre - - dens Land.
 dan - ske Mand! be - var vort Folk og Fæd - - re - land.

234

Est du mod - fal - - den, kæ - re Ven, som

3 tror dog paa Guds Søn og be - der i hans

6 Frel - ser - navn din e - gen Bar - ne - bøn?

1. Est du modfalden, kære Ven,
 som tror dog paa Guds Søn
 og beder i hans Frelsernavn
 din egen Barnebøn?

2. Se du dig op til Himmerig,
 højt over Skyer graa,
 hvor i vor Faders Højrehaand
 jo alting monne staa.

3. Se ud saa over Jorderig,
 som et Guds Barn, der ved,
 at alt maa tjene dem til Gavn,
 som har Guds Kærlighed.

4. Det er blandt Folk et gammelt Ord:
 Hver Djævel har sin Tid;
 men vist er det, enhver har tabt,
 som gik mod Gud i Strid.

5. Guds Engle er saa mange Slags
som Dage i et Aar,
og hvad hans Bud det sigter til,
det rammer paa et Haar.
7. Og naar al Verden kaster Lod
om Ære, Liv og Gods,
Udfaldet staar dog i Guds Haand,
hans Engle staar derhos.
6. Guds Ærinde gaar hver en Storm,
om den er nok saa vild,
og ihvor gal den bryder løs,
ham tjener dog hver Ild.
8. Og tror du paa den Kærlighed,
han elsker Støvet med,
da læg og rejs dig i hans Aand,
vær ej for Trusel ræd!
9. Vor Tro det er vor faste Borg,
dens Spir det er vort Haab,
i den faar vi Gud Faders Aand
med Jesu Barne-Daab.

N.F.S. Grundtvig

235

Som Dug paa slag - ne En - ge, saa fal - der Li - vets Ord paa

5 Krist - nes Sot - te - sen - ge, i Sky da Haa - bet gror, og

9 Trø - sten o - ver Dø - den der - af er Før - ste - grø - den, for -

13 svun - den er der - ved al Dø - dens Bit - ter - hed.

1. Som Dug paa slagne Enge,
saa falder Livets Ord
paa Kristnes Sottesenge,
i Sky da Haabet gror,
og Trøsten over Døden
deraf er Førstegrøden,
forsvunden er derved
al Dødens Bitterhed.

2. Som Sol gaar ned bag Lunden
i Havet lyseblaat,
i Sommer-Aftenstunden,
mens Fugle kvidre smaat,
saa gaar den Sjæl til Hvile,
i Færd med sødt at smile,
som føler, i sit Ord
hos os vor Herre bor.

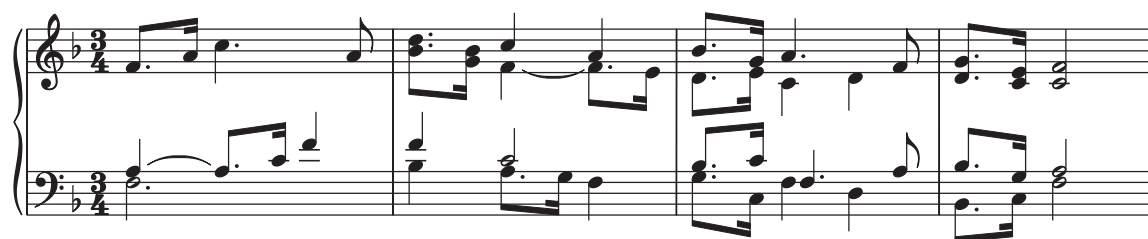
3. Som let vort Legem gyser
i Sommer-Morgengry,
mens Morgenstjernen lyser
og lover Dag paa ny,
mens Sommerdagen gryer
i hvide Morgenskyer,
saa er, med Livets Lys,
vort sidste Kuldegys.

N.F.S. Grundtvig

236 BARNETS SANG

Let skridende

Kom, i Dag maa al - le syn - ge, Maa - let er en Vi - se værd,

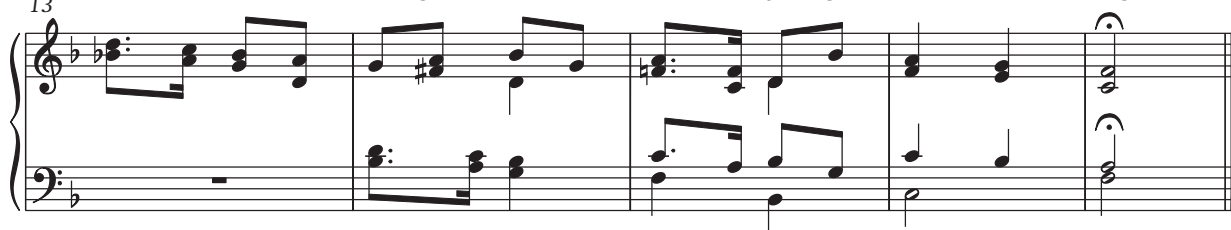
5 vi skal ja - ge Li - vets Tyn - ge bort med gla - de To - ners Hær,

9 ma - ne Vin - trens mør - ke Ti - der bort med ly - se Stem - mers Klang -

13 me - dens For - aars - da - gen li - der, vil vi syn - ge Bar - nets Sang.

1. Kom, i Dag maa alle synge,
Maalet er en Vise værd,
vi skal jage Livets Tynge
bort med glade Toners Hær,
mane Vintrens mørke Tider
bort med lyse Stemmers Klang –
medens Foraarsdagen lider,
vil vi synge Barnets Sang.
2. Dersom selv du nogensinde
dybt i Barneøjne saa',
skimtet har du vist derinde
Skær af Himlens lyse Blaa –
saa', hvor denne lille Himmel
skifte kan fra Smil til Graad,
smile som en Stjernevrimmel,
græde som en Sky saa vaad.
3. Fylde Barnets Sind med Glæde,
det er din og alles Sag,
Barneøjne maa ej græde,
derfor synger vi i Dag.
Og hver Gang dit Øje hviler
paa et Barn, du selv har kær,
tænk saa paa, et andet smiler,
glad for det, du gav det her.

Johannes Dam

237 ARIELS SANG

Ikke for langsomt

Tekst: Helge Rode

1. Selv naar Tor - de-nen tyn - - ger er
2. Frygt ik-ke for at seg - - ne, du

trem.
ppp
sempre pp

4
Æ - te - ren fri og klar.
vær - nes af Vaa - - rens Vind.

cresc.

6
Hør mig! A - ri - el syn - ger, Mu -
In - - tet af dit skal bleg - ne, men

fp *fp* 3 3

8

sik er Gu - der-nes Svar.
straa - le i tu - sin - de Sind.

dim.

10

Jeg skal hvi - - ske gen - - nem Larm,
Se, i - mens du syn - - ger her,

pp

12

gen - - nem Kul - - de ly - - se varm;
er - - din Sjæl - - dog og - - saa dèr,

cresc.

14

gem mig i din Barm, sy - nes du dit Haab for -
baa - de fjærn og nær; og naar du en-gang gaar

f trem. *p* *marcato* *f*

17

gik. Tro det ej, husk at jeg,
did, straa - ler du her end - nu fuld af

p *f* *dim.*

20

rall. *a tempo*
A - ri-el, er din Mu - sik.
Skøn - hed, Aand og Vid.

rall. *a tempo* *f* *p* *mf*

23

dim. *rall.* 1. *ppp* trem. 2. *pp*

238 STUDIE EFTER NATUREN

Let, entonigt og tankeløst

Tekst: H.C. Andersen

So - len skin - ner i Na - bo-ens Gaard, Hu - se-ne e - re saa

la - ve, Gaar - den har Plads til en Mød - ding kun og en tre - a-lens

Ha - ve. Ha - ven er i sin e-gen Ma-ner, den har slet in - gen Gan - ge;

men den ej - er een Stik - kels-bær - Busk, der er saa god som saa man - ge.

mp

rit.

rit.

5

9

14

18

Mut-ter i Dag har næ-sten-dels skjult baa-de Mød-ding og Ha - ve, thi si-ne Seng-klæ-der

fp

23

paa et Stil-lads har hun i So-len den Bra - ve! Un-ger-ne so - le sig og - saa lidt,

fp

28

lig - ge paa Dy - ne og Pu - de, hver har i Haan-den et Smør - re - brød,

mf

32

som de for-tæ - re der - u - de; Smør-ret smel-ter i So - lens Brand, Sø-v-nen o-ver dem

dim. *p*

37

da - ler, Gaard-ha-nen stik-ker sit Ho-ved frem, bry-ster sig stolt og ga - ler.

42

Un - ger - ne

47

so - - le sig, Søv - nen o - ver dem

52

da - - ler.

Med længselsfuld Bevægelse

1. Og jeg vil dra - ge fra Sy - dens Blom - mer, men

4
ik - ke ta - ge dens Tor - ne med. Hvor - hen jeg kom - mer, dér

7
vil jeg pri - se i Spil, i Vi - se dens Ild - fuld - hed. 2. Dog,

1. Og jeg vil drage
fra Sydens Blommer,
men ikke tage
dens Torne med.
Hvorhen jeg kommer,
dér vil jeg prise
i Spil, i Vise
dens Ildfuldhed.
2. Dog, aldrig ender
den Ild, *dér* brænder,
derfor jeg sender
mod Nord min Sang.
Dér veksler Sommer
og skønne Blommer,
de gaar, de kommer
en evig Gang.
3. Dér køler Vinden,
hvad Solen brændte,
dér skærmer Linden,
naar Regnen slaar.
Hvad Sommer tændte,
det Vinter slukker,
indtil man plukker
den nye Vaar.
4. Hvad hurtigst svinder,
det stærkest binder
med alle Minder
af Sang og Duft.
Thi vil jeg drage
mod Nord tilbage
mod Solskinsdage
som Snefaldsluft.
5. Og jeg vil lægge
i mine Toner
bag Kuldens Dække
den stærke Glød.
I andre Zoner
vil varmt jeg prise,
i Spil, i Vise,
hvad Syden bød.

Holger Drachmann

240 BLOMSTERVISE

Let og hurtigt

Tekst: Ludvig Holstein

Dan - marks Som - mer gik sin Gang - Blomst til Blomst i

So - len sang: Kys mig blidt! kys mig tit! Bland dit Støv med mit!

Gul og rød og blaa og hvid sang: kom hid! _____ det er Tid!

Bi - en fløj i Ring og Sving, lod som in - gen - ting.

Musical score for "Blomstervise" (240). The score is in 6/8 time, key of D major. It features a vocal line and a piano accompaniment. The tempo is marked "Let og hurtigt". The lyrics are by Ludvig Holstein. The score includes dynamic markings (pp, poco f, mp, ff, f, dim., poco rall.) and articulation (accents, slurs). The piece concludes with a 2/4 time signature change.

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

Meno

18

f

Bi-en er en flit - tig Mand, rej - ser rundt om Blom - ster-rand,

f *p*

22

læs-ser Hon-ning i sin Baad, rej-ser rundt om Blom-ster - rand, læs-ser Hon-ning i sin

f

27

calando

Baad, slyn - ger støt sin Traad.

mf *dim.* *pp*

calando

Tempo I

31

mf

Kys mig blidt! kys mig tidt! Tag mit Støv og giv mig dit!

35

Blom - ster sang blandt Græs - sets Straa, gu - le, rø - de, blaa.

39

Blom - ster sang paa Bi - ens Vej: Vrag mig ej! Smag paa mig! Kys mig blidt!

44

kys mig tidt! Vrag mig ej, men smag paa mig! Kys mig blidt og

48

kys mig tidt og bland dit Støv med mit!

241 CHRISTIANSHAVN

Værdigt, men ikke for langsomt

Kong Chri - stian stod paa Slots - hol - mens Grund med sin

3 mæg - ti - ge Stok i Haand, han stir - re - de hvast paa det

6 stri - de Sund, et Bil - led steg frem for hans Aand:

1. Kong Christian stod paa Slotsholmens Grund
med sin mægtige Stok i Haand,
han stirrede hvast paa det stride Sund,
et Billed steg frem for hans Aand:
2. Paa Holmen en Børs i "hans egen Stil"
over Strømmen en Bro han saa
og dør - i hans Øjne lyste et Smil -
en By fuldfærdig den laa.
3. Vel var det en Fæstning mod Fjendevold,
dog ej ene det: En Havn,
en Handelsstad med Accice og Told
en By med hans eget Navn.
4. Mikkell Vibe bygged den første Gaard
og flere sig rejste i Hast,
i grønne Kanaler Aar efter Aar
fløj farvede Vimpler fra Mast.
5. Mellem Havnens muntre blaanende Strøm
og Voldgravens vuggende Siv,
der ligger nu Byen - en Fortidsdrøm
med Nutidens larmende Liv.
6. Og Byen har arvet Kongens Humør,
er ung trods de tre Hundred' Aar, -
der ymtes vel om at Idyllen dør,
hvis friere Rum den faar.
7. Lad snakke hvem vil - frit ud Du dig fold:
Thi Drømmen tilbage bli'r,
saalænge Du ejer din grønne Vold,
og "Frelserens" dejlige Spir.

Ove Bauditz

Tekst: Axel Juel

1. Vi el - sker vort blom-stren - de Fæd - re - land, dets Bø - ge og Bak - ker og
 2. Da Ri - ger blev til for i Kamp at dø og seg - ne, i Mør - ket be -
 3. Det Land har de el - sket - som vi - en-gang, det kan vo - re Sjæ - le for -

mf

4

Bøl - ger, vi en - der vor Gang ved en hav - blaa Strand, hvad
 gra - vet, da slum - re - de fjernt paa den blan - ke Sø vort
 nem - me; naar ik - ke vi lyt - ter til Fug - le - sang, saa

7

Vej el - ler Sti vi end føl - ger; og in - gen skal sø - ge for - gæ - ves Ly, og
 Dan-mark, be-skær-met af Ha - vet. Det vaag-ned og kend - te, at Hjer - ter slog i
 hø - rer vi Bøl - ger-nes Stem-me; og Bøl - ger - ne nyn - ner vor Læng - sel frem, mens

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

11

in - gen skal vej - vild van - dre, der er ik - ke læn - ger' fra By til By, end
 Læng - sel ved tu - sind Stran - de - og ud o - ver Bøl - ger - ne Da - ner drog og
 Fug - le i Mark og Sko - ve for - kyn - der at her er vort Hjer - tes Hjem, hvor

15

Klok - ker kan hø - re hver - an - dre. Det Land, det har fo - stret vort
 kæm - ped om Ri - ger og Lan - de. De her - sked i Væl - de - og
 Fæd - re i Hø - je - ne so - ve. Det Land, der skal e - je vor

18

ven - li - ge Sind og smi - let os Fre - den i Hjer - ter - ne ind, det er Dan - mark!
 her - sked de kort, det Land, som be - stan - dig blev de - res og vort, det er Dan - mark!
 Daad og vort Navn og ta - ge os selv i sin kær - li - ge Favn, det er Dan - mark!

Fast og værdigt

Mør - ket vi - ger, Da - gen sti - ger, Klok - ker ki - mer højt mod Sky,

Hel - hest snub - ler, Fol - ket jub - ler mod det un - ge Mor - gen - gry.

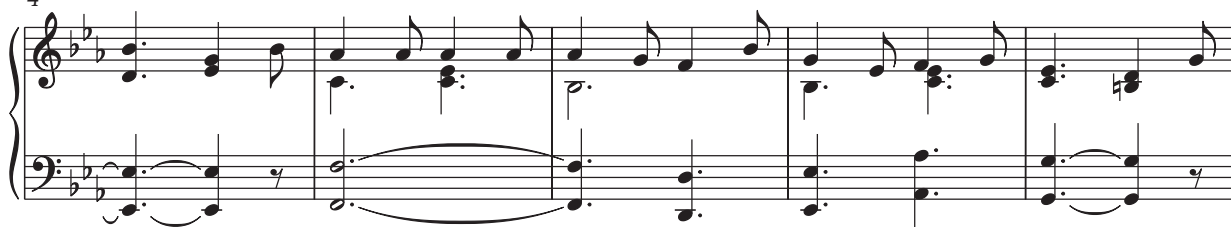
1. Mørket viger,
Dagen stiger,
Klokker kimer højt mod Sky,
Helhest snubler,
Folket jubler
mod det unge Morgengry.
2. Øjet skimter,
Guld som glimter
under Slesvigs sorte Muld.
Hjertet bæver,
mens vi hæver
Slægtens dyre Arveguld.
3. Freja kommer
med vor Sommer,
spredt ud sit gyldne Haar.
Gennem Skoven,
over Voven
Lykkens lyse Vogter gaar.
4. Slukt er Sorgen,
Glædens Morgen
rinder op, trods Suk og Savn,
mens i varme
Moderarme
sødt vi nynner Danmarks Navn.

Hansigne Lorenzen

Det dan - ske Brød paa Slet - ten gror med Lif - lig - hed og

4 Sød - me, det bæ - res ind med Smil af Mor i Mor - gen-so - lens Rød - me, det

9 læg - ger Kraft i Knø - sens Arm, det run - der fint den Jom - fru-barm, hvor

13 Øm - heds-væl - det gyl - den-varm gror ind i Hjør - te - sla - get.

1. Det danske Brød paa Sletten gror
med Liflighed og Sødme,
det bæres ind med Smil af Mor
i Morgensolens Rødme,
det lægger Kraft i Knøsens Arm,
det runder fint den Jomfrubarm,
hvor Ømhedsvældet gyldenvarm
gror ind i Hjærteslaget.
2. Den danske Mand er Fredens Mand,
han buldrer ej og støjer,
hans Fædreland er Hjemmets Land,
han nynner, mens han pløjer,
hans Aand har Sky for Krigens Færd,
hans Plovjærn er hans Riddersværd
og helst han vil sit sande Værd
i ærligt Arbejd stemple.

3. Den danske Viv, den danske Mor,
hun, som vi Hustru kalde,
hun dækker op sit hvide Bord
og sysler om os alle.
Hun er vor Sol i Livets Slud,
vor Stue gjør hun lys og prud,
og deler der Guds Gaver ud
saa alle Munde mættes.

4. Det danske Barn med Kinden rød,
det leger under Lider,
mens Krig og Pest og Sult og Død
igjennem Verden rider.
I Skærm af Hjemmets Hyldetræ
det pludrer trygt ved Moders Knæ,
mens Blodet farver Bjærg og Bræ
i alle Himmelegne.

5. Saa er vort Land et Lykkeland
med Fredens stille Dyder,
hvor der er nok til Mø og Mand
i Spande som i Gryder.
Naar Høduft favner Lo og Stald,
mens Sol gaar ned bag Rugens Fald
til Hjejlefløjt og Vibekald,
da signer Himlen Høsten.

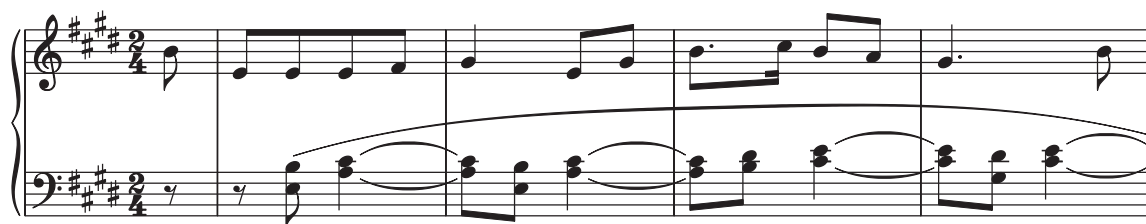
Jeppe Aakjær

245

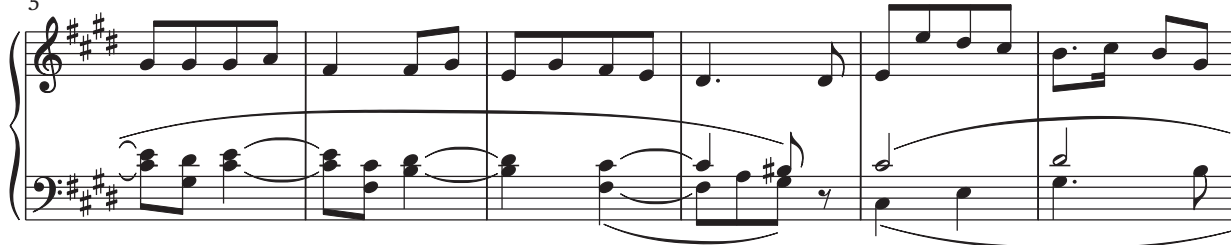
Blidt og yndefuldt

Tekst: Carl Nielsen?

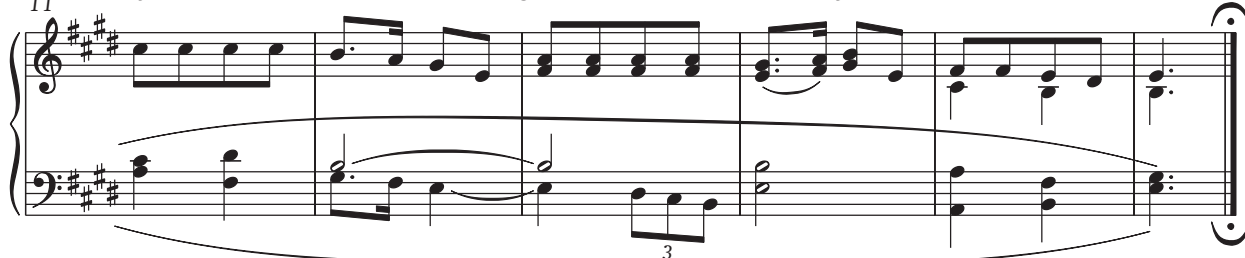
Sof sött, du lil - la Son - ja! Dig gif åtsöm-nen hän! Och

5 när du å - ter vak - nar, är sol-sken här i - gen. Ty di - na blå - a ö - gon små de

11 ly - sa så-som so - lar två. Sof godt, du lil - la Son - ja, du al - las kä - ra vän!

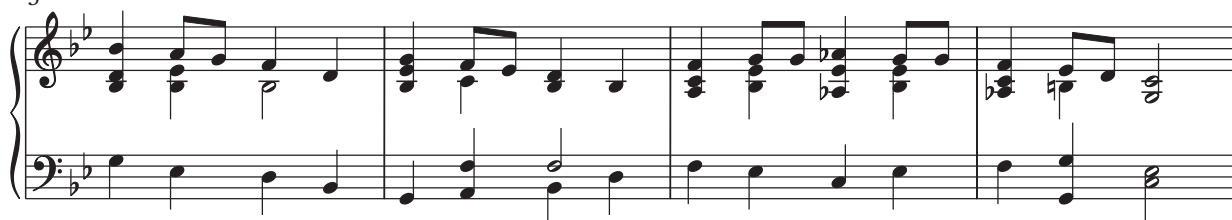
246 SANG FOR DANSK ARBEJDE

Værdigt og friskt

Fø - den og Klæ - den, Baa - den og Tel - tet hjælp vi os til fra Sten - al - ders Vaar,

5 Slægt ef - ter Slægt er fø - get og smel - tet, Lin - jen er le - ven - de, Vær - ker - ne staar.

9 Selv gav vi Sind til Lo - ven og Le - gen, fuld - end - te mer end de Flint - øk - sers Form;

13 Lær - dom og Laan fik Vægt af vor e - gen Livs - kraft, Sek - ler før Ha - rald og Gorm.

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

1. Føden og Klæden, Baaden og Teltet
hjælp vi os til fra Stenalders Vaar,
Slægt efter Slægt er føget og smeltet,
Linjen er levende, Værkerne staar.
Selv gav vi Sind til Loven og Legen,
fuldendte mer end de Flintøksers Form;
Lærdom og Laan fik Vægt af vor egen
Livskraft, Sekler før Harald og Gorm.
2. Før var der een Vej, nu er der tusind,
Udvej og Indvej, alt presser paa.
Svinghjulets Jag og Flammernes Brusen
lod dog endnu et Par Grundlove staa:
Hastværk er Lastværk, hvem hun saa gæster,
Viljen maa vide, før Værktøjet kan.
Selvgjort er velgjort. Mand, er Du Mester,
lyd din Lov, saa Du bygger dit Land!

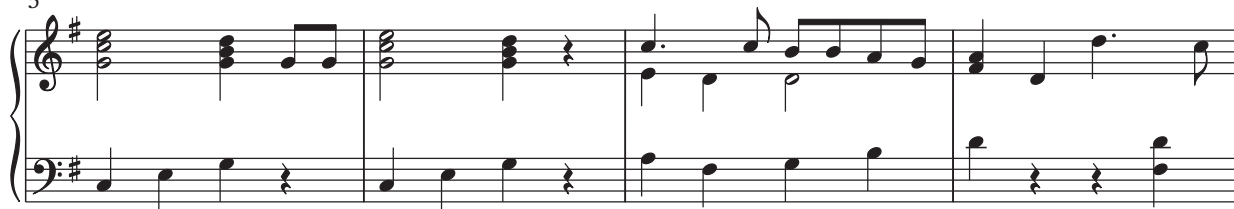
3. Først naar Du yder selv, kan Du fordre,
Luft er din Løn, saa langt Du gør Blæst.
Glad følger faa de fremmedes Ordre,
jævn godt er Hjemlandets Arbejde bedst.
Mer skal der til i Verden at sejre,
dog har vi kunnet det før, naar det gjaldt.
Larmer i Hovmod Massernes Lejre,
Gerning ypperlig gaar overalt.
4. Aands Værk og Haands Værk adskiller ingen,
hellere skilles Nerver og Hud.
Hænderne frigør Tanken i Tingen,
og af en Drøm springer Handlingen ud.
Plovmand og Lovmand, Sejler og Sanger
samlet i Arbejdets frugtbare Navn,
det er det Liv, vi Danske forlanger,
os til Hæder og alle til Gavn.
5. Fremfærd derude, Fodfæste hjemme!
Se kun, at ej dit Sind kommer sidst.
Arv skal vi øge, nyt skal vi nemme,
vogte og virke med Skaberens Gnist.
Jord eller Hjerne, Høvl eller Hammer,
Arbejd vil elskes med Kraft og Humør.
Øvet, saa Gnisten fra Danmark flammer,
lever Værket, mens Redskabet dør.

Valdemar Rørdam

Du fri - e, dan - ske Tun - ge, kling nu kækt fra Læ - ber un - ge! Vi vil

5 hænd - re vo - re Fæd - re, gø - re de - res Vir - ken bed - re, og ved

9 takt - fast Gang og Sang vi ild - ner vor Ev - ne

13 til at løf - te Fæd - res Arv; vi vil stæv - ne frem til Dan - marks Tarv.

1. Du frie, danske Tunge,
kling nu kækt fra Læber unge!
Vi vil hædre vore Fædre,
gøre deres Virken bedre,
og ved taktfast Gang og Sang
vi ildner vor Evne
til at løfte Fædres Arv;
vi vil stævne
frem til Danmarks Tarv.

2. Vort Maal er Rygge ranke,
Ild i Øje, Lys i Tanke,
hævet Pande for det sande,
Frihed over danske Lande.
Vaj for unge Dag vort Flag
med Korset som Mærke!
Fold dig ud med Farve skær!
Viljer stærke
Danmarks Fremtid bær.

Johan Brydegaard

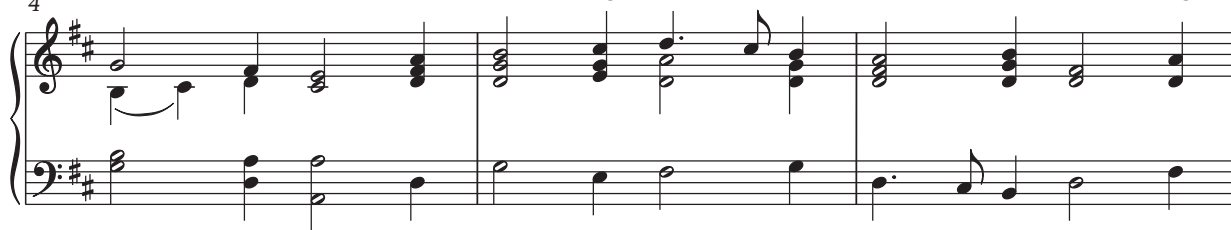
248 JULESANG

Ikke for langsomt

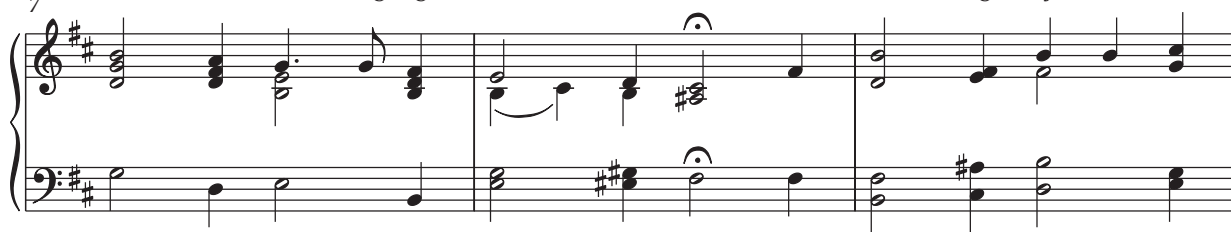
Kom, Jul, til Jord, kom hø - je Gæst, som sad din him - mel-ske

4 Fa - der næst, men lod dig svø - be af Mo - der - haand, dig

7 ven - ted' Støv - dragt og Bar - ne - aand, en fat - tig Kryb - be saa

10 haard og tom - og dog du kom.

1. Kom, Jul, til Jord, kom høje Gæst,
som sad din himmelske Fader næst,
men lod dig svøbe af Moderhaand,
dig vented' Støvdragt og Barneaand,
en fattig Krybbe saa haard og tom -
og dog du kom.

2. O, Ydmyghed: Se Stjernen stod,
hvor Oksen hviled' ved Barnets Fod,
og Engleskarernes Pris og Lov
blev hørt, hvor Lammet hos Hyrden sov,
tre Konger knælede, da de saa
din Vugges Straa.

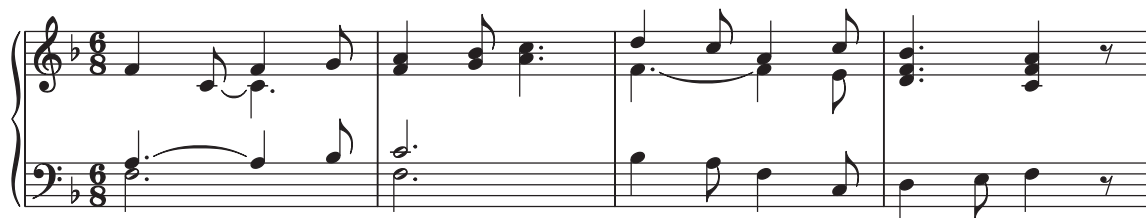
3. Saa knæler jeg ved Krybbens Gem:
O, Frelser, det var dit kaarne Hjem.
Mit Hjertes Hytte har ingen Pragt,
men Kongesøn i din Barnedragt,
tag Bolig her under Stjernens Skjul,
da faar jeg Jul!

Johannes Wiberg

249 JULESANG

Ikke for langsomt

Him - len mørk - ner stor og stum, tændt er Ju - lens Kjær - te;

5 Stjer - nen i det hø - je Rum skæl - ver som mit Hjer - te.

9 Da - gens Larm er svun - det hen, hel - lig blev det søg - ne, Ju - le - træ - et

14 staar i - gen tændt i Bar - ne - øj - - ne.

1. Himlen mørkner stor og stum,
tændt er Julens Kjærte;
Stjernen i det høje Rum
skælver som mit Hjerter.
Dagens Larm er svundet hen,
hellig blev det søgne,
Juletræet staar igen
tændt i Barneøjne.
2. Fjerne Sang fra Klokkemalm
faar os til at lytte,
om et Barn paa Krybbehalm
lagt i ussel Hytte.
Alle Jordens Klokkeklemte
sagte jeg fornemmer,
thi mit Sind er julestemt,
fyldt af Barnestemmer.
3. Du, der selv var Barn engang,
hør den frie Glæde!
Vær i deres Julesang
jubilende tilstede.
Er end Verden barsk og slem,
mørk paa alle Veje,
Stjernens Lys fra Bethlehem
fik hvert Barn i Eje.
4. Fra den høje Himmelbund
Stjerneskaaren skinner.
Julenat er blidest Stund
for de dyre Minder.
Det, som svandt bag Tid og Muld
bort fra Jordens Veje,
skal som Julemorgens Guld
vi for evigt eje.

Mogens Falck

Ikke for langsomt

Hjem - li - ge Jul, straa - ler Du nu!

5 Sti - ger Du ned til den jor - di - ske Gru? Blæn - den - de

10 ly - ser Du ind i vort Læ, dér hvor vi gaar om det

15 tænd - te Træ. Skæn - ker os Stjer - ner og skæn - ker os

20 Ro. Hjem - li - ge Jul, vi el - sker Dig jo!

mf

p

cre -

scen - do

f

molto rall.

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

1. Hjemlige Jul, straaler Du nu!
Stiger Du ned til den jordiske Gru?
Blændende lyser Du ind i vort Læ,
dér hvor vi gaar om det tændte Træ.
Skænker os Stjerner og skænker os Ro.
Hjemlige Jul, vi elsker Dig jo!

2. Jordiske Jul, gylden Din Glans
rækker os Haanden i Haanden til Dans.
Løfter vi Blikket, det blanke, som ler,
er det som om vi en Himmel ser...
Glade vi træder de barnlige Trin,
hjemlige Jul! i Stjernernes Skin.
3. Kærlige Jul, vær Du vor Ven!
Bringer Du Gaver og Godter igen?
Pynteligt smiler det smykkede Bord.
Det er som Granen i Stuen gror.
Skærmer Du Skatten i Grenenes Skjul?
Gemmer Du Guld, Du gavmilde Jul?
4. Festlige Jul, stiger Du frem,
Trolddom for tusinde Fattiges Hjem.
Brød har Du bragt til den bedende Mund.
Sænket en Stjerne til Brøndens Bund...
Bygget i Stuen et Straale-Palads,
tindrende skært, af skælvende Glas.
5. Lønlige Jul, dæmpet i Fryd
lytter vort Hjerte til Lysenes Lyd.
Brændende blinker de ud paa hver Gren,
Stagerne slukkes, en efter en.
Stille som Taarer, der falder, fordi
slumrende Slægt, Du vandrer forbi.
6. Hjemlige Jul, her er vor Sang,
medens vi gaar til Din Stjerne vor Gang.
Hvor end i Verden dens Straaler gaar frem,
bliver der selv for en Hjemløs Hjem.
Det er Dit Under, til Sjælenes Gavn,
hjemlige Jul, Gud signe Dit Navn.

Emil Bønnelycke

251 BALLADEN OM BJØRNEN OP. 47

Tekst: Aage Berntsen efter Carl Jonas Love Almqvist

Tempo giusto (♩ = 100)

4

De dræb-te Bjør-nens Un - ger med Øk - se og med

8

Kniv - nu brø - ler hun i Sko - ve og kræ - ver Liv for

12

poco rall. *a tempo*

Liv. I Sko - ve gaar en Pi - ge, en Jæ - gers Hjør-tens -

poco rall. *a tempo*

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

16

kær; hun pluk - ker Som - mer - blom - ster i Ly af un - ge

20

Trær. Hun gaar saa blid og stil - - le i Vad - mels - kjo - le

24

graa og bin - der Bar - ne - kran - se af Blom - ster, rø - de,

28

blaa, *sotto voce* af Blom - ster, rø - de, blaa.

pp

31

I

cre - - - - - scen do

34 *più mosso*

più mosso

f

Sko - - ve brø - ler Bjør - nen og

36

kræ - - ver Liv for Liv, for

38

de har dræbt dens Un - ger med

ff

40

Øk - se og med Kniv. Dens

42

vil - de Øj - - ne græ - der, det

44

blø - der om dens Tand, tungt

46

tram - per den op o - ver den

48

la - ve Bak - ke - rand, og

50

væl - ter sig mod Pi - gen med Fraa - de om sin Tand, en

52

sort og væl - dig Hun-bjørn i Af - ten-so - lens Brand. Den

54

un - ge Jæ - ger ja - ger med Bøs - se i sin Haand, han

56

hø - rer Bjør - ne - lab - ber, der knæk - ker Kvist og Vaand, han

58

stø - der Sølv-knaps-kug - len i Bøs - se-lø - bet ind, den

60

tun - ge Kug - le hvi - - ner og strei - fer Dy - rets Skind, men

62

lang *p* Andante *dim.* *poco rall.*

ram-mer Pi-ge-bry - stet - hun vak-ler, vak-ler paa sin Fod, og

Tempo I (poco moderato)

65 mezza voce

o - ver Blom - ster pib - - ler det rø - de Hjør - te -

pp

68

ppp poco rall.

accel.

ff

blod, det rø - de Hjør - te-blod. Den

ppp poco rall. *ff*

3

71 Allegro

un - ge Jæ - ger styr - ter frem o - ver Græs og

ff

3 3 3 3 3 3 3 3

73

Sten, han ri - ver si - ne Hænder paa Tjør - nens hvas - se Gren, han

3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3

75

ænd - ser ik - ke Bjør - nen, han kys - - - ser hen - des

cresc.

fz

trem.

77

Mund, kys - - - ser hen - des Mund, _____ men ser kun Sjø - len

dim.

p

rall.

dim.

80 Andante

sluk - kes i Ø - jets Him - mel - grund.

pp

una corda

ppp molto tranq.

83

poco

dim.

87 Tempo I (♩ = 100)

Men Bjør - nen ven - der lang - somt sin

pp

91 sto - re laad - ne Krop og krav - ler tungt til -

94 ba - ge op o - ver Bak - kens Top. Fik

97 Bjør - ne - hjær - tet Hvi - - le og lin - dred det dets

100

Nød, at Bjør - nens Æt blev hæv - - net ved

103

Pi - ge - un - gens Død.

106

For - skræm - te Fug - le

sempre pp

109

skri - - ge, nu fal - der Nat - ten paa, og

112

al - - le Li - vets Far - ver, de bli - ver a - - ske -

115

graa. Den ban - - ge Bon - - de

117

kor - - ser sig paa sin Kær - - res

119

Fjæl. Det jam - - - -

121

rer i Sko

123

ve, som hul - - ke - de en

rall.

125 *a tempo*

Sjæl.

a tempo

poco rall.

127

lang

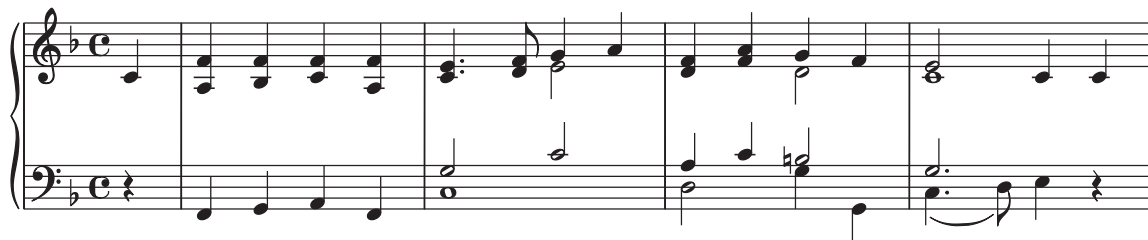
molto rall.

pppp

dim.

Ikke for langsomt

Lad en og an - den ha - ve Ret, lad det kun Daar-skab hed - de, at

5 svær-me for en en - kelt Plet, som Fug - len om sin Re - de; jeg til-staar frit og

10 li - ge-frem: jeg tak - ker Gud, jeg har et Hjem, jeg hol - der mig til Dan - mark.

<p>1. Lad en og anden have Ret,
lad det kun Daarskab hedde,
at sværme for en enkelt Plet,
som Fuglen om sin Rede;
jeg tilstaar frit og ligefrem:
jeg takker Gud, jeg har et Hjem,
jeg holder mig til Danmark.</p>	<p>4. Jeg ved, at Skønheds Ideal
maa langt fra Norden søges,
i Laurbærlundens tætte Sal
og ej i dunkle Bøges;
men Kvinden med det lyse Haar
og saa det Blik, som mit forstaar,
hun findes kun i Danmark.</p>
<p>2. Jeg gerne tror, hvad der er sagt
af Folk, som er i Mode:
"Hvad ligger der paa Sproget Magt,
de er jo lige gode";
og dog jeg ikkun eet har kært,
det har jeg af min Moder lært,
det lærte jeg i Danmark.</p>	<p>5. Der høres Raab i fjerne Land,
for Guldet er de glade.
Bliv, hvor du er, du danske Mand,
bliv her, og brug din Spade.
Det Korn, der ligger gemt i Muld,
det spirer op og bli'r til Guld,
ja, der er Guld i Danmark.</p>
<p>3. Jeg hørte tit om Sydens Ild,
der strømmer gennem Blodet,
mens Nordens Søn var god og mild,
men mangled Heltemodet.
Nu gaar hans Helterrygte rundt.
Han slog, saa selv det gør ham ondt,
nu har vi Fred i Danmark.</p>	<p>6. Mit gamle, kære, frie Land,
jeg kan dig ikke miste;
jeg slipper ej din grønne Strand,
hvad saa jeg end skal friste.
Hvad jeg end lide skal for Nød,
jeg har den Trøst dog i min Død:
jeg bliver her i Danmark.</p>

Peter Faber

253 DANMARK

Vi el - sker vort blom-stren-de Fæd - re-land, dets Bø - ge og Bak - ker og

4 Bøl - ger, vi en - der vor Gang ved en hav - blaa Strand, hvad Vej el - ler Sti vi end

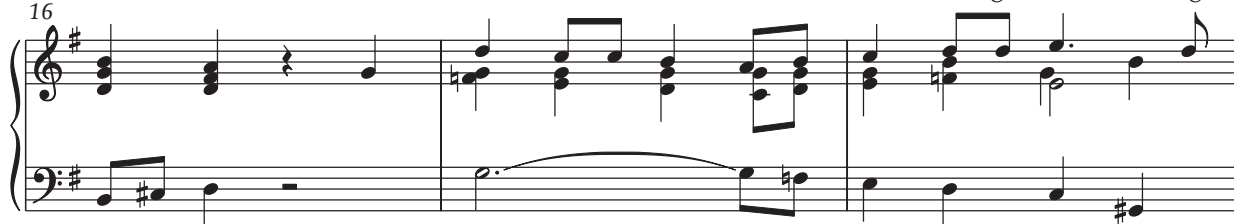
8 føl - ger; og in - gen skal sø - ge for - gæ - ves Ly, og in - gen skal vej - vild

12 van - dre, der er ik - ke læn - ger fra By til By, end Klok - ker kan hø - re hver -

16 an - dre. Det Land, det har fo - stret vort ven - li - ge Sind og

19 smi - let os Fre - den i Hjer - ter - ne ind, det er Dan - mark!

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

1. Vi elsker vort blomstrende Fædreland,
dets Bøge og Bakker og Bølger,
vi ender vor Gang ved en havblaa Strand,
hvad Vej eller Sti vi end følger;
og ingen skal søge forgæves Ly,
og ingen skal vejvild vandre,
der er ikke længer fra By til By,
end Klokker kan høre hverandre.
Det Land, det har fostret vort venlige Sind
og smilet os Freden i Hjerterne ind,
det er Danmark!
2. Da Riger blev til for i Kamp at dø
og segne, i Mørket begravet,
da slumrede fjernt paa den blanke Sø
vort Danmark, beskærmet af Havet.
Det vaagned og kendte, at Hjertet slog
i Længsel ved tusind Strande, –
og ud over Bølgerne Danerne drog
og kæmped om Riger og Lande.
De hersked i Vælde, – og hersked de kort,
det Land, som bestandig blev deres og vort,
det er Danmark!
3. Det Land har de elsket – som vi – engang,
det kan vore Sjæle fornemme;
naar ikke vi lytter til Fuglesang,
saa hører vi Bølgernes Stemme;
og Bølgerne nynner vor Længsel frem,
mens Fugle i Mark og Skove
forkynder, at her er vort Hjertes Hjem,
hvor Fædre i Højene sove.
Det Land, der skal eje vor Daad og vort Navn
og tage os selv i sin kærlige Favn,
det er Danmark!

Axel Juel

Kær est du, Fø - de-land, sødt er dit Navn, til dig staar

al - tid di - ne Børns For - læng - sel. Med løn - lig Magt du dra - ger til din

Favn, hvert an - det Land mod dig er kun et Fæng - sel.

1. Kær est du, Fødeland, sødt er dit Navn,
til dig staar altid dine Børns Forlængsel.
Med lønlig Magt du drager til din Favn,
hvert andet Land mod dig er kun et Fængsel.

2. Kun der er Vaaren i sin fulde Pragt,
kun der i al sin Ynde Somren smiler,
og skøn er selve Vintrens hvide Dragt,
naar den paa vore Barndomsegne hviler.

3. Ja, skønt er Fjeldet med sin Top af Is,
skøn er den Dal, som Fossens Bølger væder,
den gule Ørken er et Paradis,
naar den har skuet Barnets første Glæder.

4. Min Fødestavn er Lyngens brune Land,
min Barndoms Sol har smilt paa mørken Hede,
min spæde Fod har traadt det gule Sand,
blandt sorte Høje bor min Ungdoms Glæde.

5. Skøn er for mig den blomsterløse Vang;
min brune Hede er en Edens Have -
der hvile ogsaa mine Ben engang,
blandt mine Fædres lyngbegravede Grave!

Steen Steensen Blicher

O, hvor jeg er glad i Dag! Bø - gen hej - set har sit Flag

5 o - ver al - le Stran - de. Sva - len hvi - ner gen - nem Luft,

9 der er Sang og Lys og Duft o - ver Dan - marks Lan - - de.

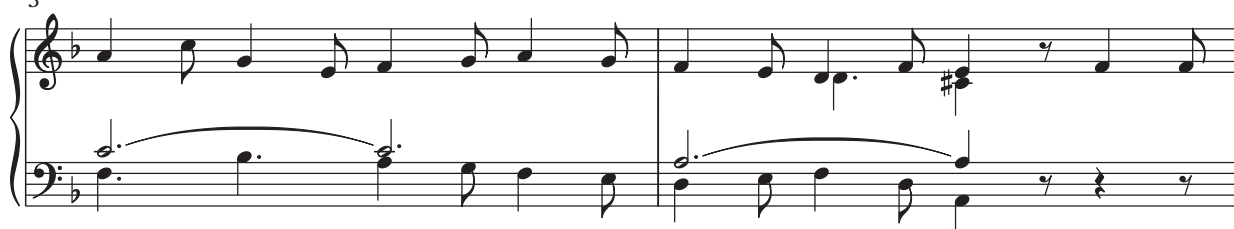
1. O, hvor jeg er glad i Dag!
Bøgen hejset har sit Flag
over alle Strande.
Svalen hviner gennem Luft,
der er Sang og Lys og Duft
over Danmarks Lande.
2. Bonden pløjer glad sin Jord,
Kragen følger tro hans Spor,
Bøgen til ham vifter!
Gøgens Kuk og Finkens Sang,
Droslens klare Fløjtes Klang
hele Dagen skifter.
3. Skoven er det bedste Slot;
slipper indenfor man blot,
vil man ej tilbage;
længere og længer ind,
blindet blødt af Drømmens Spind,
lader du dig drage.
4. O, hvor jeg er glad i Dag,
Vaaren vundet har sin Sag,
Mørket maatte svinde.
Bøgens unge, friske Blad
fæster i min Hat jeg glad,
jeg vil ogsaa vinde.

Michael Rosing

Tyst som Aa i En - gen rin - der, spej - ler Him - mel, Sky og Jord, bæ - rer

3 Spro - get vo - re Min - der, hvad der var, og hvad der gør. Tyst som

5 Aa i En - gen rin - der, rent og stil - le er vort Ord, rent og stil - le er vort Ord.

1. Tyst som Aa i Engen rinder,
spejler Himmel, Sky og Jord,
bærer Sproget vore Minder,
hvad der var, og hvad der gør.
Tyst som Aa i Engen rinder,
rent og stille er vort Ord.

3. Skabt af Luft, med Vindens Vinge,
blødt dets Kys og let dets Spor,
smedet til en smidig Klinge,
Viddet hvæssede vort Ord.
Tungt som Hug af Mandens Klinge,
let som Pigens Dans vort Ord.

2. Uden Brovten, blomsterbroget
som en Eng i Sommerflor,
glimter, lyser, dufter Sproget
af vor egen milde Jord.
Tyst som Aaen, blomsterbroget,
klart og frodigt er vort Ord.

4. Varmet ved vort Hjertes Varme
gror dets Rigdom, naar vi gror.
Modersmaal har aabne Arme,
favner, løfter som en Mor.
Varmet ved vort Hjertes Varme
vokse skal det danske Ord!

Helge Rode

Byg paa Slet - ten, ej paa Tin - den, lev med Sand - hed, ej med Tant;

5 bær ej Kap - pen ef - ter Vin - den, vær med al Slags Løgn paa Kant.

1. Byg paa Sletten, ej paa Tinden,
lev med Sandhed, ej med Tant;
bær ej Kappen efter Vinden,
vær med al Slags Løgn paa Kant.	3. Jævnhed bærer Trygheds Renter,
gør i Hjemmet Tonen mild;
fra de jævne Arner henter
Samfundsanden renest Ild.
2. Hverdagsfolk med grove Hænder
tit paa Livet sikrest ta'r,
Lykken ofte klarest brænder
bag en Væg med sprukket Glar.	4. Læg din Gerning frem i Dagen,
røgt med Tro den Aaret rundt,
virke stort er ikke Sagen, -
men kun det: at virke sundt!

Zakarias Nielsen

258

Væl - di - ge Ri - ger ri - ves om Jor - den, rov - grid - ske Ør - ne stir - rer mod Nor - den.

5 Højt, højt hæ - ver vi vor Fa - ne, frem gen - nem Ti - den bær - rer vi vort Land.

1. Vældige Riger rives om Jorden,
rovgridske Ørne stirrer mod Norden.
Højt, højt hæver vi vor Fane,
frem gennem Tiden bærer vi vort Land.	3. Men har vi Staal i Arm og i Tanke,
Glans i vort Øje, Ryggene ranke,
højt, højt hæver vi vor Fane,
frem gennem Tiden bærer vi vort Land.
2. Sløves vor Vilje, mister vi Modet,
rinder os Lavsind trægt gennem Blodet,
ned, ned tramper de vor Fane,
Trængsel og Trældom byder de vort Land.	4. Segner vi end bag Dugen den røde,
Vaaren vil blomstre over de døde,
højt, højt hæver vi vor Fane,
frem gennem Tiden bærer vi vort Land.

Ahrent Otterstrøm

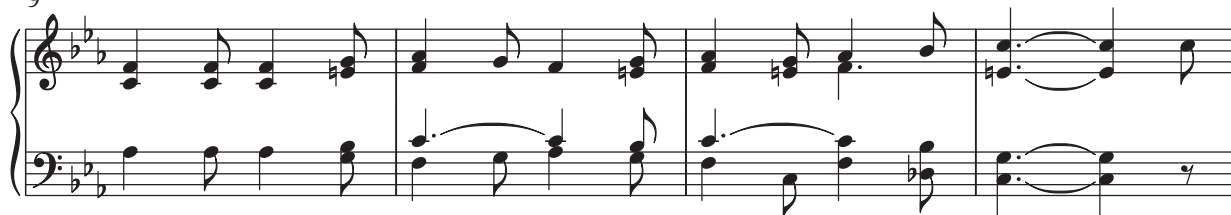
So - len er saa rød, Mor, og Sko - ven blir saa sort.

5 Nu er So - len død, Mor, og Da - gen gaa - en bort.

9 Ræ - ven gaar der - u - de, Mor. Vi laa - ser vo - res Gang. Kom,

13 sæt dig ved min Pu - de, Mor, og syng en lil - le Sang.

Tekst: Med tilladelse af Harald Bergstedts Fond.

<p>1. Solen er saa rød, Mor,
og Skoven blir saa sort.
Nu er Solen død, Mor,
og Dagen gaaen bort.
Ræven gaar derude, Mor.
Vi laaser vores Gang.
Kom, sæt dig ved min Pude, Mor,
og syng en lille Sang.</p>	<p>2. Himlen er saa stor, Mor,
med klare Stjerner paa.
Hvem monstro der bor, Mor,
paa Stjernen i det Blaa?
Tror du, der er Dreng, Mor,
der kigger ned til mig?
Og tror du, de har Senge, Mor,
og sover li'som jeg?</p>
<p>3. Hvorfor blir det Nat, Mor,
og kold og bitter Vind?
Hør den lille Kat, Mor,
den mjaever og vil ind.
Maagerne og Ternerne
har ingen Sted at bo.
Aa hør, nu synger Stjernerne.
De synger mig til Ro.</p>	

Harald Bergstedt

Jævnt skridende

Naar Smaa-børn klyn-ker ved Af - ten - ti - de, vil ik - ke le - ge, vil ik - ke ri - de paa

5 He - sten, som hed-der A - bild-graa, saa er det O - le, der ban - ker paa.

1. Naar Smaabørn klynker ved Aftentide,
vil ikke lege, vil ikke ride
paa Hesten, som hedder Abildgraa,
saa er det Ole, der banker paa.
2. Og naar du lægger din Kind paa Pudén,
mens Maanen titter igennem Rudén,
saa hvisker sagte den lille Mand:
"Nu vil vi ride til Drømmeland."
3. Sin Paraply holder Ole over
din lille Seng, før du rigtig sover,
men naar du lukker dit Øjelaag,
bli'r Paraplyen en Billedbog.
4. Du skimter Nisser med røde Huer,
som leger Skjul mellem Myretuer.
De mørke Graner har Nissen kær,
han ved, de bliver til Juletrær.
5. Men Kilden skummer – kan du begribe,
hvordan den blev til en Sø med Skibe,
der sagte vugger sig ned og op,
i Blink af Sol over Bølgetop?
6. Og Anden rapper, og Frøen kvækker,
og langs med Bredden bag stolte Rækker
af Siv og Rør gror de sære Straa
med høje laadne Kabuser paa.
7. Hvad nu! det blev jo til smaa Gardister
med hver sin Sabel og sin Tornister,
og stiv og strunk staar den hele Flok –
ja, Ole maler nu vittigt nok!
8. Men vækker Mor dig med Kys paa Munden,
er Ole lige med et forsvunden.
Og vil du vide, hvor han blev a',
jeg tror, han løb til Amerika.
9. Derovre sover nu Folk om Dagen,
og Ole hjælper dem, det er Sagen;
men naar vi atter faar Lampen tændt,
er Ole hjemme, og Rejsen endt.

Christian Dabelsteen

Det vi véd, at si - den slan - gens gift på jord har plet - tet glæ - den,

5 må vi selv, hvor højt vi ræk - ke, de - le kår med vin - ter - sæ - den,

1. Det vi véd, at siden slangens
gift på jord har plettet glæden,
må vi selv, hvor højt vi række,
dele kår med vintersæden,
2. nå ej her, som hjertet kræver,
livets fylde, sommertrøsten,
men må nøjes med en grålig,
stakket vår i efterhøsten;
3. bære, selv med furet pande,
ikke moden sæd til lade;
hvad hos os som frugt man priser,
det er kun de grønne blade.
4. Grønnes, - det er, hvad vi kunne,
skyde løv, til vintren kommer,
knejse kækt til trods for kulden,
vokse, visse på vor sommer;
5. grønnes kun - se, det er sagen,
leve med og være vågen,
leve kort tid eller længe,
blot vi lyser op i tågen.
6. Og hvad dette år så grønnes,
sikkert modnes vil det næste,
når vi blot har lært i livets
rette grund vor rod at fæste.
7. Ti så bær' den det, som segner,
gemmer tro, hvad her må falme,
indtil vinterstormens ligsang
ender i en påskesalme.

Jens Christian Hostrup

Varmt og frejdigt

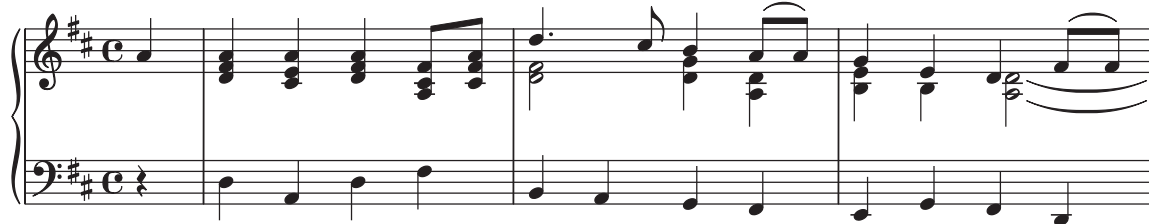
Der er et yndigt Land, det staar med brede
 Bøge, nær salten Østerstrand; det bugter sig i
 Bakke, Dal, det hedder gamle Danmark, og det er Frejas Sal.

1. Der er et yndigt Land,
 det staar med brede Bøge,
 nær saltten Østerstrand;
 det bugter sig i Bakke, Dal,
 det hedder gamle Danmark,
 og det er Frejas Sal.
2. Der sad i fordums Tid
 de harniskklædte Kæmper,
 udhvilede fra Strid;
 saa drog de frem til Fjenders Mén,
 nu hvile deres Bene
 bag Højens Bøtasten.
3. Det Land endnu er skønt,
 thi blaa sig Søen bælder,
 og Løvet staar saa grønt;
 og ædle Kvinder, skønne Møer
 og Mænd og raske Svende
 bebo de Danskes Øer.

Adam Oehlenschläger

Mildt

Jeg kø - rer frem gen-nem Straa - le-fryd i Søn - dags - Stil - hed med

4 Klok - ke - lyd. Alt løft - ter So - len, fra Myg til Sæ - den, som

7 var den sel - ve Al - kær - lig - he - den. Og Folk for - bi mig til

10 Kir - ke kø - re, snart sti - ger Sal - men for aab - ne Dø - re. Godt

13 Mod, du hil - ste paa fler end mig, skønt du i Skyn - din-gen saa det ej.

1. Jeg kører frem gennem Straalefryd
i Søndags-Stilhed med Klokkelyd.
A l t løfter Solen, fra Myg til Sæden,
som var den selve Alkærligheden.
Og Folk forbi mig til Kirke køre,
snart stiger Salmen for aabne Døre.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.
2. Jeg har det herligste Rejsefølge,
skønt det sig stundom mon listig dølge;
men naar du saa mig saa søndagsglad,
var det, fordi at vi flere sad,
og naar du hørte mig dæmpet synge,
de sad i Tonen, som i en Gynge.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.
3. Mig følger en med en Sjæl saa stor,
for mig hun ofrede alt paa Jord;
ja hun, som lo, naar min Baad blev krænget,
og blev ej bleg under Uvejrshænget;
ja hun, imellem hvis hvide Arme
jeg kendte Livets og Troens Varme.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.
4. Se, deri er jeg af Sneglearten,
at Huset bærer jeg med paa Farten,
og den, som tror, det er tungvindt Bør,
han skulde vide, hvor godt det gør
at krybe ind under Taget atter,
hvor hun staar lys mellem Barnelatter.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.
5. Ej maaler Tankens, ej Digtets Søn
saa høj en Hvælving, saa dyb en Brønd
som fra den himmelske Kærlighed
til der, den spejler i Vuggen ned.
Ej Sjælen lyser, ej Hjertet dugger,
som naar dit Barn under Bøn du vugger.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.
6. Hvo ej har Kærlighed i det smaa,
han kan ej Mængdens, ej Mindets faa;
hvo ej kan bygge sit eget Hus,
hvad stort, han bygger, gaar og i Grus.
Med sejr fra Moskva til Kartagena,
han dør dog ensom paa Sankt Helena.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.
7. Har først du bygget dig selv et Fæste,
saa tit du frelser endog din Næste;
skønt Børnehænders og Kvindeværk,
det Fæste holder din Sjæl saa stærk,
at den gaar hel gennem Kamp og Fare
og giver Mod til den største Skare.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.
8. Et enkelt Hjem bar saa tit et Land,
naar ud det sendte dets Frelsermand,
og mange tusind af Hjem det var,
som Landet frelst ifra Slaget bar;
og det, som bærer det gennem Freden,
er Hjemmets Pulsslag i Travelheden.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.
9. Trods alt det fine i fremmed Duft,
helt ren alene er Hjemmets Luft;
der møder bare det barnesande,
og Synden kysses ifra din Pande;
til Hjemmet hist staar der aabne Døre,
thi derfra kom det, og did det føre.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.
10. Godt Mod, du Vandrer paa Kirkevej,
du ber for dine, for mine jeg;
thi Bønnen bærer et Stykke frem
paa Vejen mellem de tvende Hjem.
I bøjer ind, jeg maa vidre køre,
mens Salmen følger fra aabne Døre.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.

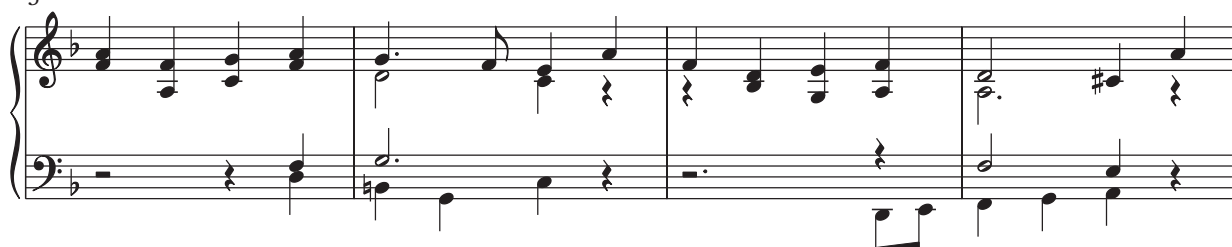
Bjørnstjerne Bjørnson

Jævnt

Den gam - le Hus-mand staar ved Gavl og stir - rer o - ver Væn - get. Vel

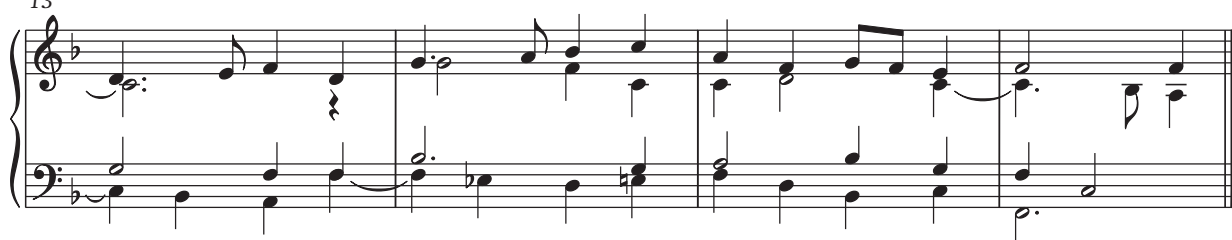
5 er han kun en fat - tig Skravl paa al - le Si - der stæn - get; men

9 nu han ret - ter krø - get Krop og ry - ster af sin Tyn - ge, han

13 lyt - ter til, han vaag - ner op, han hø - rer Lær - ken syn - ge.

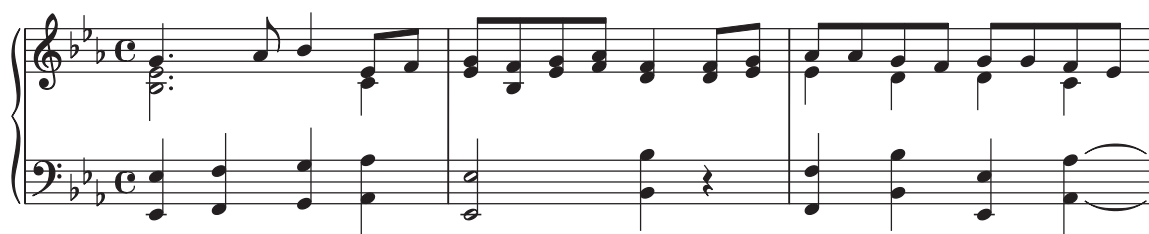

1. Den gamle Husmand staar ved Gavl
og stirrer over Vænget.
Vel er han kun en fattig Skravl
paa alle Sider stænget;
men nu han retter krøget Krop
og ryster af sin Tynge,
han lytter til, han vaagner op,
han hører Lærken synge.
2. Han fatted ej, i lange Aar,
dens glade Toneflagren,
fordi han Sommer, Høst og Vaar
stod krummet over Agren.
Nu vaagner han, for første Gang,
der før var stum og stille,
han nynner med, hans Røst faar Klang
ved Lærkens glade Trille.
3. Han saa kun Furen, som han drog
bag sine dorske Stude,
ej Tidens store Tanketog
i Horisonten ude.
Nu føres Haanden over Bryn,
hen over Jordens Skygger
han skuer ud; et Fremtidssyn
sig for hans Tanke bygger.
4. Det Syn er Løn for flittig Færd,
for ondt, han før har døjet;
det løfter sig i Morgenskær
og lægger Smil i Øjet;
det viser ham, hvad Ret og Tro
i Kærlighed kan avle,
der vil for vist en Nytid gro
rundt om ved Husmandsgavle.

Johan Skjoldborg

Marchtempo

Hver har sit, du har dit og jeg har mit, og kun Dø - ge - nig - ten pla - ges ej af

4 Plig - ten. Men den ar - bejds - van - te ved, den som slø - jer slæn - ges

8 ned i Slak - kens sor - te Gry - de. Thi Ar - bej - dets Lov maa vi

11 ly - - de, den bund - ne som den der kan by - - de.

1. Hver har sit,
du har dit og jeg har mit,
og kun Døgenigten
plages ej af Pligten.
Men den arbejdsvante ved,
den som sløjer slænges ned
i Slakkens sorte Gryde.
Thi Arbejdets Lov maa vi lyde,
den bundne som den der kan byde.

2. Fælles Kaar
i det lange Løb vi faar.
Men før Fællesskabet
tynger Lighedstabet.
Hvad er Ret for den, som bor
der, hvor Skyggen skummelt gror,
som knap har Brød at bryde.
Men Arbejdets Lov maa vi lyde,
den nøgne som den der kan nyde.

3. Dag for Dag
vokser Verden om vor Sag.
Til et Vejr af Toner
vandrer Millioner.
Truende mod Jericho
rykker Hæren stærk af Tro,
mens Stadens Æsler skryde.
Men Arbejdets Lov maa vi lyde,
i Gade saa vel som i Gyde.

4. Tusinds Takt
giver Mod og større Magt.
Mænd i Had og Haaben
er som Mænd i Vaaben.
Er det ikke Tid endnu,
hærder vi vor Arbejdshu
det ypperste at yde.
Thi Arbejdets Lov maa vi lyde
for frem til vor Frihed at bryde.

L.C. Nielsen

266

Tekst: Johannes Ewald

Varmt og sværmerisk *mf*

1. I kø - len-de Skyg - ger, i Mør - ke som Ro - ser ud -
Hjør - de-ne brø - le mod Sko - vens let-sprin - gen-de
skert - sen-de Bøl - ger be-skvul - pe den Van - drer, hvis
Kum - mer og Smer - te fandt, gla - de, dit Af - tryk, du

4 bre - - de, hvor San - ger-sken byg - ger og kvid - ren-de rø - ber sin
Søn - - ner og pu - ste og fø - le den Rig - dom, i hvil - ken de
Ø - - je snart stir - ren-de føl - ger med Hel - sin-ges graa - nen-de
hø - - je, det æd - le - ste Hjer - te i hvert et med-li - den-de

Re - - de, hvor sprud - len - de Bæk - ke snart dys - se, snart væk - ke Ca -
 støn - - ner, hvor Mej - e - ren syn - ger blandt gyl - de - ne Dyn - ger og
 Hø - - je, snart un - dren - de ha - ster blandt Sko - ve af Ma - ster og
 Ø - - je, hvor Ven - lig - hed pry - der de stren - ge - ste Dy - der, der

p *mf* *cresc.* *f*

10

moe - ner - nes Ynd - ling, den fø - len - de Skjald, med sted - se ens - ris - len - de
 tæl - ler sin Skat og op - løf - ter sit Raab til den, som har kro - net hans
 for - sker og ken - der den frem - me - des Flag og glem - mer den hæl - den - de
 vok - ste min Sang, og den un - dren - de Skov gav Gen - lyd af Ska - be - rens

p *poco rall.*

di - mi - nu - en - do *p* *pp* *poco rall.*

13

1.2.3. 4.

Fald. 2. Hvor Lov.
 Haab. 3. Hvor
 Dag. 4. Hvor

ral - len - tan - do *pp*

267 VOCALISE-ÉTUDE

Poco adagio

mf

mf

mf

f

f

poco rall.

f

poco rall.

f

più vivo

tr

dim.

pp

p

più vivo

pp

pp

8 Allegro non troppo

8

p cre - - - - - scen - - - - - do

12

f

And. *

15

ff

18

p *f*

21

p

dim.

mp

24

f

f

27

f

30

f

35

3

39

f

43

dim.

47

ad lib.

3

3

3

3

3

ri - tar - dan - do

di più

mf

ri - tar - dan - do

48 Valse lente e semplice

Measures 48-54. The score is in 3/8 time. The piano part features a series of chords in the right hand and a melodic line in the left hand. The first measure of the piano part is marked *ppp possibile*. The melody in the right hand of the piano part consists of eighth notes and chords. The violin part is mostly rests.

Measures 55-62. The piano part continues with chords in the right hand and a melodic line in the left hand. The violin part enters in measure 55 with a melodic line. The piano part has a *tr* marking in measure 55.

Measures 63-70. The piano part continues with chords in the right hand and a melodic line in the left hand. The violin part continues its melodic line. The piano part has a *tr* marking in measure 63.

Measures 71-78. The piano part continues with chords in the right hand and a melodic line in the left hand. The violin part continues its melodic line. The piano part has a *tr* marking in measure 71.

79

84

sempre pp

89

2

94

dim.

dim.

And.

268 DANSK VEJR

Stærkt og frejdigt

Sus af Vind og Bøl - ge-slag var - sler ind den dan - ske Dag.

5 Blæ - sten født paa Ha - vets Rand fa - rer salt-frisk o - ver Land.

9 Dag - lig Gæst, mun - tre Blæst! Giv hver raad - den Stub dens Rest.

13 Fyg og fej og kast om-kuld, hvad der kun kan du' som Muld.

1. Sus af Vind og Bølgeslag
varsler ind den danske Dag.
Blæsten født paa Havets Rand
farer saltfrisk over Land.
Daglig Gæst,
muntre Blæst!
Giv hver raadden Stub dens Rest.
Fyg og fej og kast omkuld,
hvad der kun kan du' som Muld.

2. Solestrejf og Skyers Jag
veksler i den danske Dag.
Regn og Sol i evig Skift
gav vor Muld den stærke Drift.
Kald da ud
nye Skud!
Heftig vær dit Vaarfrembrud!
Funkle lad i gylden Dans
unge Evners Kornmodsglans.

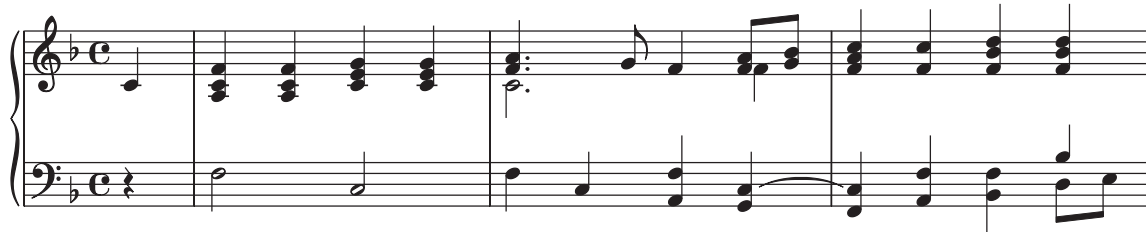
3. Aftenstille falder ind,
Stjernelys og Maaneskin,
Nattens Skygger siver frem,
slører dine Minders Hjem.
Mørke Ro
bygger tro
mellem Dagens Kampe Bro,
leder langs sin Afrunds Rand
frem til Morgen Danmarks Land.

4. Ja, af alskens Vejr og Vind
Danmark fik sit eget Sind,
frugtbart, stridt, foranderligt,
lunefuldt og stemningsrigt,
snart i Hvil,
snart i Il,
snart til Graad og snart til Smil.
Just ved dette Bygevejr
blev du dine Børn saa kær.

Ove Rode

Med frejdig hu

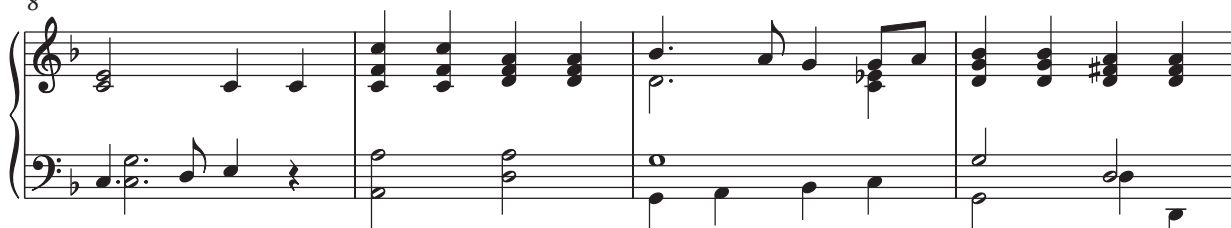
Den træn - ger ud til hvert et sted, den hår - de strid her -

4 hjem - me, og den, som ej vil væ - re med, får svært ved sig at

8 gem - me; men vi vil ger - ne ta' vor tårn, så snart vi tør os

12 mel - de, og få vor plads blandt ti - dens børn og ik - ke blandt dens træ - le.

1. Den trænger ud til hvert et sted,
den hårde strid herhjemme,
og den, som ej vil være med,
får svært ved sig at gemme;
men vi vil gerne ta' vor tårn,
så snart vi tør os melde,
og få vor plads blandt tidens børn
og ikke blandt dens trælle.
2. Vi søger ej at finde svar
til hundene, som glamme,
men finde først, hvad kraft vi har
for ej at stå til skamme;
det gælder, om vi hjælpes til
at se med egne øjne
og ret forstå, hvad tiden vil,
men ikke tro dens løgne.
3. Vi véd det godt, vi lidet véd,
og højere vi stunder,
men vil ej rive himlen ned,
kun bygge fast derunder;
vi la'r os ej af dagens vé
vort gode håb betage,
og aldrig friste til at se
på livet som en plage.
4. Vi tror, at han, som os det gav,
har altid godt i sinde,
med ringe kår og store krav
des mer det har at vinde;
vi tror, om stormen raser vildt,
skal ej vi la' os skræmme,
nej, ingen ærlig kamp er spildt,
der står for livets fremme.

5. Og denne tro vi slipper ej,
 mens vi mod kampen stævne,
 i den vi bryder os vor vej
 og øver hver en evne,
 og den vi trolig med os bær',
 når læretiden slutter,
 for så til Danmarks folkehær
 at støde som rekrutter.

6. Den hær vil ikke blod og sår,
 hvor krigens lurer gjalde
 men nyfødt fred i friheds vår
 med lige ret for alle,
 og den vil sindig fremad gå
 og ej fra kampen træde,
 før selv den mindste af de små
 får del i livets glæde.

Jens Christian Hostrup

270

Lyst og let

Jeg gik i mar-ken og vog - te-de får, slog min har - pe i skyg-gen af pal - mer,

5 glad som en fugl i den fag - re-ste vår hop-ped rundt jeg og nyn - ned på sal - mer!

1. Jeg gik i marken og vogtede får,
 slog min harpe i skyggen af palmer,
 glad som en fugl i den fagreste vår
 hopped rundt jeg og nynnede på salmer!
2. Da kom der bud fra min fader som bedst:
 Skynd dig hjem! klæd dig på! kom til gilde!
 Seeren siger, der fattes en gæst,
 det er dig, kom nu ikke for silde!

3. Rødmusset blev jeg da mere end før,
som en fugl, som en vind, var jeg hjemme,
blegnet kun flygtig ved højloftsdør,
da jeg hørte de vældiges stemme.
4. Bæger af guld med den skummende vin
rakte seeren brat mig i salen,
salved mit hoved med olie fin
som en dugg over græsset i dalen!
5. Mange i salen så skævt til mit held,
ikke vidste dog nogen min lykke,
lønlig udsprang der i barmen et væld,
som en kilde i palmernes skygge.
6. Kongeligt blev da mit sind og min hu,
for min hjord turde alting jeg vove,
løver og bjørne, dem trodsed jeg nu,
trodsed mer, trodsed falskhed ved hove.
7. G o l i a t praled med hjælm og med skjold,
imod ham så jeg ud som græshoppen,
dog med min slynge jeg fældte den trold,
skilte godt også hoved fra kroppen!
8. Træde jeg måtte fuld mødige fjed
over stok, over sten, i det øde,
før jeg fik kronen at fryde mig ved,
under den måtte hjertet end bløde.
9. Konge dog blev jeg, navnkundig som få,
i J e r u s a l e m godt jeg blev hjemme,
og medens troner på jorderig stå,
D a v i d s - h a r p e n går aldrig ad
glemme!

N.F.S. Grundtvig

A - post - le - ne sad i Je - ru - sa - lem og bi - ed på her - rens ti - me, for

5 ø - ren da brat det rin - ged dem, som tu - sin - de klok - ker ki - me.

<p>1. Apostlene sad i Jerusalem
og bød på herrens time,
for øren da brat det ringed dem,
som tusinde klokker kime.</p> <p>2. Det rørte dem alle så underlig,
det var ikke før oplevet,
der taltes om dem i himmerig,
der blev deres navne skrevet.</p> <p>3. Der taltes om dem, som livets ord
nu skulde med kraft forkynde,
om himmelglæden ved herrens bord,
som skulde på jord begynde.</p> <p>4. Da hørtes på Sion der sus og brus
det bølgede som et lagen,
med kraft fra det høje det lave hus
opfyldtes på pinsedagen!</p> | <p>5. Da sås der tunger som ild og glød,
Guds venner de fløj i munden,
på alle folks tunger Guds ord genlød,
mangfoldig, men ens i grunden.</p> <p>6. Så tændtes på jorden det lys fra Gud,
der haver som solen strålet,
hvor levende røster Guds julebud
forkyndte på modersmålet.</p> <p>7. Og har vi til nu på det store ord
som børnene små kun stammet,
af himmelens ild, som kom til jord,
vi har dog en gnist annammet.</p> <p>8. Den gnist, den ulmer hos os endnu,
opblusser og i Guds time,
så gladelig rinder det os i hu,
at himmerigs klokker kime!</p> |
|---|--|

N.F.S. Grundtvig

272 GULDFLODEN

Tankefuldt

Der strøm-mer en Flod mod det e - vi-ge Hav med Kraf - ten helt un - der -

fuld; hver Bjer - gets Malm i dens Bøl - ge-grav dens Strøm for-vand-ler til Guld.

1. Der strømmer en Flod mod det evige Hav
med Kraften helt underfuld;
hver Bjergets Malm i dens Bølgegrav
dens Strøm forvandler til Guld.
2. Den Guldfloed strømmer mod Evigheds Hav
fra Livets Paradiskyst;
den bruser med Kraften, Guddommen gav,
dybt gennem Naturens Bryst.
3. Den strømmer i alle Naturer ind,
hvor Guddomslivet end bor:
dens Strøm forvandler i Menneskets Sind
til Himmel den sorte Jord.
4. Den bruser gennem Digterens Bryst
med Livets evige Klang:
hver Sorg den forvandler til Vemodsløst,
hvert Suk til smeltende Sang.
5. Selv Stenen, der knuged med Bjergevægt,
opløses til gyldne Gran;
forklaret bortsvømmer Stenenes Slægt
i Livsstrømmens Ocean.
6. Strøm, Guldfloed, strøm mod det evige Hav
med Kraften helt underfuld!
Hver Livets Malm i din Bølgegrav
omsmelt til det lutrede Guld!

B.S. Ingemann

Nu ru - ger paa Re - den i Fjer og Straa ved Ro - den af Hve - den de Lær - ker smaa. Nu

5 gem - mer det Grøn - ne en Fugl i Ro med Øj - ne som Brøn - de saa dy - be, tro.

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

1. Nu ruger paa Reden
i Fjer og Straa
ved Roden af Hveden
de Lærker smaa.
Nu gemmer det Grønne
en Fugl i Ro
med Øjne som Brønde
saa dybe, tro.

2. Som Frø i din Rede,
o, Fuglemor,
med Kløver og Hvede
små Hjerter gror.
Dit eget maa haste
fra Dag til Dag
med ivrige, faste
små hede Slag.

3. Kun Øjnene flytter,
og Hjertet slaar,
mens bunden du lytter
blandt Græs og Faar.
Ned over dig ringer
din Lykkes Klang
fra svirrende Vinger
din Elskers Sang.

Ludvig Holstein

Marschtempo

Tekst: Vilhelm From Bartrumsen

1. Vi er Jy - der, Børn af Lan-det Syd for Ska - ge -
 2. Vi er Jy - der! Det kan hø-res, naar vi snak - ker
 3. Jyl - land, Mor, du lod os ar - ve Sol og Regn og

5
 rak. Vi vil al - drig bli - ve an-det, el - lers man - ge Tak! Og vi
 op. Hvad vi gør skal fær-digt gø-res, før vi si - ger Stop! Sin-digt
 Vind: hvert et Smil og hver en Far-ve i dit stær-ke Sind. Med dit

10
 bæ - rer paa det stær - ke, kær - ne-sun - de jyd - ske Mær - ke li - ge
 kan vi frem - ad lok - kes; staar vi, kan vi ik - ke rok - kes. Slaar en
 fa - ste Drag om Læ - be har du ma - net os at stræ - be. Vi for -

14
 cre - - - - scen - - - - do *ff*
 fra det før - ste Vræl til den sid - ste Mi - le - pæll!
 Jy - de for sin Ret, dør - han, før han bli - ver trætl!
 staar dig u - den Ord, Jyl - land, Jyl - land, Gam - mel - mor!

cre - - - - scen - - - - do *ff*

Andantino

Tan - ker skal tæn - des og skri - de... Luft - syn, som Fæd - re - ne saae,

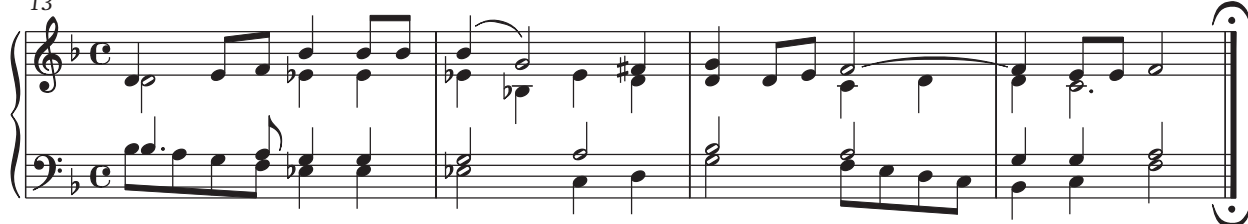
5 - Bro, A-quæ-dukt, Py - ra - mi - - de! - flim - rer end-nu mod det Blaa.

9 Smuld-ret er Haan-den og Læ - ben, Drøm-men blev dæk - ket af Jord.

13 Men om den e - vi - ge Stræ - ben vid - ner et sej - - ren-de Spor.

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

1. Tanker skal tændes og skride . . .
Luftsyn, som Fædrene saae,
– Bro, Aquædukt, Pyramide! –
flimrer endnu mod det Blaa.
Smuldret er Haanden og Læben,
Drømmen blev dækket af Jord.
Men om den evige Stræben
vidner et sejrende Spor.
2. Kaldte vi Rummet: det tomme, –
bundløst var Gavernes Kar!
Rig er den Dag, der skal komme,
vendt imod Dagen, der var.
Dette er Grublerens Naade,
rakt ham af Stjernernes Skaal:
Rummet er Gaade bag Gaade,
Mørke bag lysende Maal.
3. Ind i det Mulm skal vi vandre,
ført af vort brændende Kald.
Giv os at lyse for andre,
følges end Flugten af Fald.
Skovenes Billed staar tegnet
dybt i Forgængelsens Støv.
Men for hvert Blad, som er segnet,
bruser det levende Løv!

Hans Hartvig Seedorff Pedersen

1. Jeg
2. Hvor
3. Men

3

vand - rer o - ver mi - ne Fæd - res Jord i Barn - doms - min - ders
Køl - len røg og bru - ned Skin - kens Svær, og Mul - met ul - med
op fra Da - len, op ad Bak - kens Hæld en Gran - skov sti - ger

6

dy - re - ba - re Spor, et frøn - net Skur, et Skov - bryn og en A - ger - hvor - hen jeg
un - der Ta - gets Spær, der lig - ger nu kun Syl - dens Sten de sor - te, og de, der
som en Vin - ter - kvæld; den saa jeg plan - tet, lav og lys og fa - ger, nu er den

9

ser, en el-sket Ting, der dra - ger. Den gam - le Sme - die
vir - ked her, er al - le bor - te. Den sto - re Gyn - ge,
Styr - ken, der mod Stor-men ta - ger. Min Barn - doms Egn, i

12

mi - stet har sit Tag, i Es-sens Dyb den kla - re kol - de Dag! Men
der svang Bar - net op, saa Fryd og Ræd-sel sit-red i dets Krop, i -
di - ne Min-ders Ly skal in-gen Kla-ge, in-gen Svag-hed gry, men

15

for - an nyn-ner Kil - dens re - ne Strøm-me, som da de spej-led Bar-nets Leg
gen-nem Skyg-gers Is og So-lens Flam-mer, den lig-ger brudt nu mel-lem Bø - -
af din dunk-le Gran - skov skal jeg læ - re den Sin-dets Styr-ke, der gør Hjem -

18

poco rall. *a tempo*

— og Drøm - - me.
- ge - stam - - mer.
- met Æ - - re.

poco rall. *a tempo*

Der går et stil - le tog i - gen - nem kam - pens bul - der med bøn på

5 al - - le sprog; det bø - jer mod den fald - ne ned med

9 kor - set på sin skul - der, med bud fra hjem og fred.

1. Der går et stille tog
igennem kampens bulder
med bøn på alle sprog;
det bøjer mod den faldne ned
med korset på sin skulder,
med bud fra hjem og fred.
2. Det findes d é r ej kun,
hvor kampens vunde bløder,
men på alverdens rund.
Det er alverdens kærlighed
af ædle, gode hjerter,
som stille knæler ned; -
3. det er arbejdets sky
for krigens mord og hærjing
der be'r om fred og ly;
det er hver lidende på jord,
som kender nød og kummer,
der sukker for sin bror; -
4. det er hvert smerte-støn
af sårede og syge,
det er den kristnes bøn;
det er forlattes blege råb,
det er den krænkes klage,
den dræbtes sidste håb; -
5. en bønnens regnbu-bro
op gennem verdens uvej r
i skin af Kristi tro:
at over lidenskabens nød
må kærlighed få sejre,
ti så h a n s løfte lød.

Bjørnstjerne Bjørnson

Frejdigt

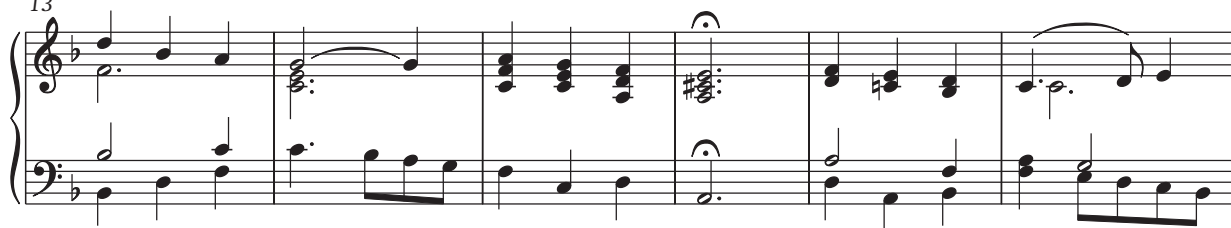
Frem - ti - dens Land! Der - hen de sty - rer, de tu - sin - de Savn,

7 al - le de Suk - ke, som ej fin - der Favn, dan - ner sig Land - skab i

13 Sky - lag og Glød o - ver vor Nød, - sa - li - ge Sy - ner af,

19 hvad som skal gro op af vor Tro i Frem - ti - dens Land.

1. Fremtidens Land!
Derhen de styrer, de tusinde Savn,
alle de Sukke, som ej finder Favn,
danner sig Landskab i Skylag og Glød
over vor Nød, -
salige Syner af, hvad som skal gro
op af vor Tro
i Fremtidens Land.

2. Fremtidens Land!
Alt af vort Arbejd', som bliver til Gavn,
vokser i Slægter, som glemte vort Navn,
samles til andres og øger en Gang
Foryngelsens Trang.
Denne har Kraften, som bærer det ind,
usvigelig ind
i Fremtidens Land.

3. Fremtidens Land!
 Taarer, som fældes ved det, som er slet,
 Blod-Sved i Kampen for højere Ret
 salver den Vilje, som sejrer til Slut.
 Bli'r vi end brudt,
 ondt kan det standse, godt kan det saa,
 op skal det staa
 i Fremtidens Land.

4. Fremtidens Land
 dæmrer i Linjer og Farver og Kvad,
 blinker som Solguld i det, som gør glad,
 anes i Børnenes Øjne og ser
 ned, naar du be'r.
 Vinder vi Sejren, og Sejren er sund,
 staar vi en Stund
 i Fremtidens Land.

5. Fremtidens Land
 sagtelig stiger; i Morgenens Glans
 gløder vort Hjerter og skærpes vor Sans.
 Vender vor Hjemstavn mod Opgangen hen,
 vor Gerning med den, -
 ser vi som Moses med luende Sind
 i Dødsstunden ind
 i Fremtidens Land!

Bjørnstjerne Bjørnson

279

Med begejstret sving

Mor - gen - ha - nen at - ter gol, slog med dug - get Vin - ge,

5 Lyk - ke os den gyld - ne Sol vil med Ly - set brin - ge,

9 naa - vi tak - ke ham i Løn o - ver al - le So - le,

13 som gør Mor - gen - rø - den skøn, sig - ner Li - vets Sko - - le.

1. Morgenhanen atter gol,
slog med dugget Vinge,
Lykke os den gyldne Sol
vil med Lyset bringe,
naar vi takke ham i Løn
over alle Sole,
som gør Morgenrøden skøn,
signer Livets Skole.
2. Dagen har han skabt til Daad,
Skumringen til Hvile,
ingen maalte Livets Traad,
derfor lad os ile,
gøre Gavn, mens Dagen gaar,
prøve vore Kræfter,
visse paa, at gode Kaar
rette sig derefter.
3. Ord i Mund og Skrift i Bog
skal vor Ungdom lære
ret at bruge Kraft og Sprog,
Livet til Guds Ære;
da vor Manddom, klog og stærk,
svare skal til Navnet,
krone Skolens Ungdomsværk,
vise, det har gavnet.

N.F.S. Grundtvig

Alvorligt

Ind un - der Jul, hvor er det trist, Sne - fog og Kul - de og

4 kor - te Da - ge, Sin - det bø - jer sig ned til sidst, ved ik - ke, hvor det skal

8 Mo - det ta - ge; min - dre og min - dre af Dag det ly - ser,

11 Hjer - tet i Kul - de og Mis - haab gy - ser. Kom - mer ej Jul?

1. Ind under Jul, hvor er det trist,
Snefog og Kulde og korte Dage,
Sindet bøjer sig ned til sidst,
ved ikke, hvor det skal Modet tage;
mindre og mindre af Dag det lyser,
Hjertet i Kulde og Mishaab gyser.
Kommer ej Jul?

2. Aaret, som stod ved Sankte Hans
lyst mellem Blomster i Sommerdagen,
nu er det fattigt paa Sol og Glans,
ligger og sygner paa Sneens Lagen,
fryser og føler dets Kraft er omme;
saa maa det være, før Jul kan komme.
Kommer ej Jul?

3. Saadan stred Verden en Vinter haard,
længted med Soltrang i Hjertegrunden,
stred med en Vinter paa tusind Aar,
tænkte, den skulde til Vaaren vunden.
Men da den følte, dens Kraft var omme,
da først lod Herren sin Sol nedkomme,
da først kom Jul.

4. Midt udi Mørket og Jordens Kuld,
medens vor Sol er ved at dale,
stiger Vorherre op som Jul,
bli'r det Sankt Hans i Himlens Sale;
netop som Jord ej mer' kan raade,
kommer et Frelsens Væld af Naade,
saa kommer Jul.

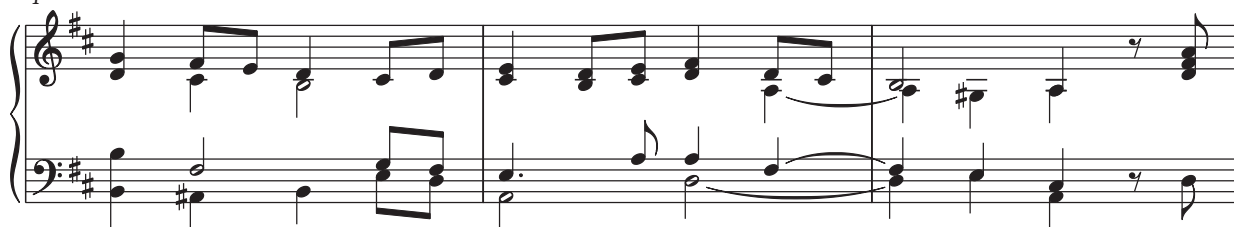
Jonas Lie

Varmt og sværmerisk

I kø - len - de Skyg - ger, i Mør - ke som Ro - ser ud - bre - de, hvor

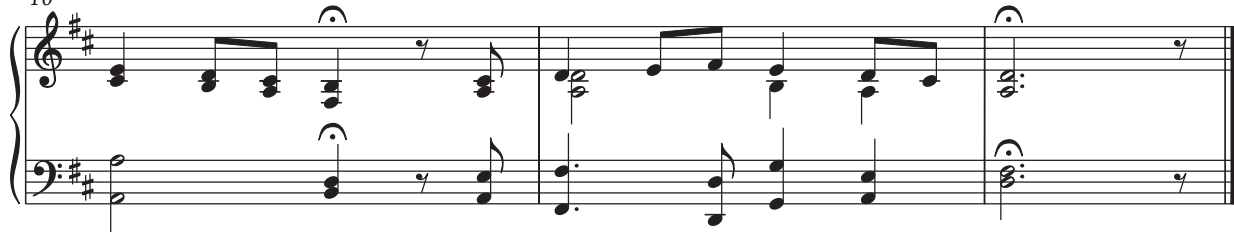
4 San - ger - sken byg - ger og kvid - ren - de rø - ber sin Re - de, hvor

7 sprud - len - de Bæk - ke snart dys - se, snart væk - ke Ca - moe - ner - nes Ynd - ling, den

10 fø - len - de Skjald, med sted - se ens - ris - len - de Fald.

1. I kølende Skygger,
i Mørke som Roser udbrede,
hvor Sangersken bygger
og kvidrende røber sin Rede,
hvor sprudlende Bække
snart dysse, snart vække
Camoenernes Yndling, den følende Skjald,
med stedse ensrislende Fald.

2. Hvor Hjordene brøle
mod Skovens letspringende Sønner
og puste og føle
den Rigdom i hvilken de stønner;
hvor Mejerens synger,
blandt gyldene Dynger,
og tæller sin Skat og opløfter sit Raab
til den, som har kronet hans Haab;

3. hvor skærtsende Bølger
beskvulpe den Vandrer, hvis Øje
snart stirrende følger
med Helsinges graanende Høje,
snart undrende haster
blandt Skove af Master,
og forsker og kender den fremmedes Flag
og glemmer den hældende Dag.

4. Hvor Kummer og Smerte
fandt glade dit Aftryk, du høje
det ædleste Hjærte
i hvert et medlidende Øje;
hvor Venlighed pryder
de strængeste Dyder;
der vokste min Sang, og den undrende Skov
gav Genlyd af Skaberens Lov.

Johannes Ewald

Stolt

Dan-ne-brog, vift med din Vin - ge, du skal brin - ge os i Min - de stærk om

5 Ti - den, da i Stri - den du dig o - ver Dan - sken svang før - ste Gang.

1. Dannebrog, vift med din Vinge,
du skal bringe
os i Minde stærk om Tiden,
da i Striden
du dig over Dansken svang
første Gang.

2. Væk igen, hvad længe sover
Danmark over
buldre, smæld for hvert et Øre
lad det høre:
Se, nu har vi Natten bag,
det er Dag.

3. Let jer nu, det er paa Tide,
hvo kan vide,
hvad den Dag imorgen bringer.
Op jer svinger
muntert, hør vor Morgensang,
Dannevang.

Steen Steensen Blicher

Friskt og djærvt

Har I nu Tæn - der i Ri - ven sat, er I pa - rat, mi - ne Dren - ge?

5 Dug - gen har drys - set den he - le Nat, Le - en har ven - tet os læn - ge.

Ar - men er styr - ket af Søv - nen sund. So - len os hil - ser fra Bak - kens Rund;

9 bag Sy - re - ner for - bor - gen kuk - ker en Gøg: God - mor - gen.

13

1. Har I nu Tænder i Riven sat,
er I parat, mine Dreng?
Duggen har drysset den hele Nat,
Leen har ventet os længe.
Armen er styrket af Sønnen sund.
Solen os hilser fra Bakkens Rund;
bag Syrener forborgen
kukker en Gøg: Godmorgen.
2. Mor har pustet til Arnens Glød,
sysler derinde ved Davren,
se, hvor Røgen fra hendes Grød
sænker sig blødt over Havren.
Mad hun smører, som kan forslaa,
Øl hun styrter i Dunke graa,
lægger en Klukkert i Tejnen,
som kan ta Tonen fra Degnen.
3. Nu paa Vognen enhver især,
Plagen i Stenene skraber.
Vidt opslaget, mod Østens Skær
Porten undrende gaber.
Svalen svitter om Vognens Spand,
Dagen venter den glade Mand,
Blodet synger i Bringen
dæmpet til Klokkers Ringen.

Jeppe Aakjær

Andante tranquillo

Tekst: Alma Rogberg

Det är höst, höst. Ack

5 här i mitt bröst en ving - sku - ten få - - gel

9 sit - - - ter. Den lyss - - nar ef - ter mitt

13 hjär - - tas slag och frå - - gar:

17

kom - mer ej sol - - ljus dag då jag fly - ger med

mf

21

sång ut i vå - - - ren?

f *dim.*

25

Det är höst, höst, säg

p

29

var fin - nes tröst för ving - skju-ten få - gel i

33

bur? Ack läng - ta ej bort från mitt

37

hjär - - tas vrå du lil - la, vi kun - na ej

f

f

di - - - mi -

41

skil - - jas vi två.

- - nu - - - en - - do

45

Men när ej me - ra mitt hjär - ta slår, då

49 *rall.* *a tempo*

lä - kes ditt dju - pa vin - ge - sår.

rall. *a tempo* cre - - - scen

53

- - - do *poco f* *dim.* *pp*

58 *a tempo*

Flyg med en drill då mot so - - -

a tempo *cresc.* *dim.*

62 *poco rall.*

- - - len.

poco rall. *a tempo* *rall.* *ppp*

Med mild Varme

Dan - mark, nu blun - der den ly - se Nat bag - ved din Seng, naar du

so - ver. Gø - gen kuk - ker i Skov og Krat, Ve - ster - ha - vet og Kat - te - gat

syn - ger, i - mens det dug - ger, sag - te som Sang ved Vug - ger.

1. Danmark, nu blunder den lyse Nat
bagved din Seng, naar du sover.
Gøgen kukker i Skov og Krat,
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte som Sang ved Vugger.
2. Danmark, du vaagner med Søer blaa,
mætte som Moderøjne.
Alt, hvad i dine Arme laa,
lader du Solen skinne paa,
ser, hvor det yppigt glider,
frem af forgangne Tider.
3. Lærker, som hopped' af Æg i Vaar,
svinder i Himlens Straaler.
Tonerne ned med Lyset gaar,
samme Sang som i tusind Aar.
Lykken fra glemte Gruber
klinger af unge Struber.
4. Hyldene dufter i Stuen ind
ude fra Danmarks Haver.
Kornet modnes i Sommervind,
Hanegal over lyse Sind
stiger bag Gavl og Grene,
hvæset som Kniv mod Stene.
5. Køer og Heste og Faar paa Græs
henover brede Agre,
aabne Lader for fulde Læs,
Sejl, som stryger om Klint og Næs,
Byger, som gaar og kommer –
det er den danske Sommer.
6. Pigernes Latter og lyse Haar,
Leg, som faar aldrig Ende,
Øjnene blaa som Vand i Vaar –
mildt om et evigt Danmark spaar,
Sol over grønne Sletter,
Lykke og lyse Nætter.

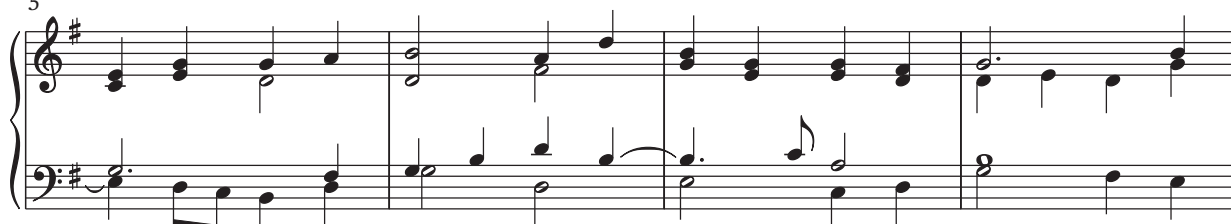
Thøger Larsen

Alvorligt

Hvor blev den Blomst, som fyld - te din Sans med lif - lig Duft? Det

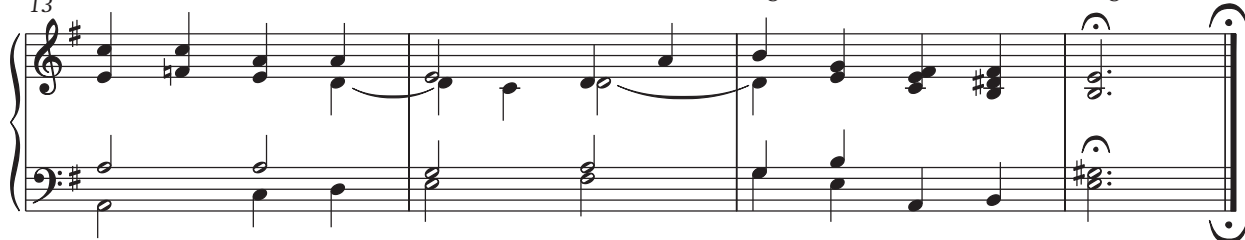
5 Sol - skin, som for - gylt - te den som - mer - var - me Luft? Hvor

9 blev de grøn - ne Kro - ner, der ud i Vaa - ren sprang ved

13 for - aars - fri - ske To - ner af Fug - le - ko - rets Sang?

<p>1. Hvor blev den Blomst, som fyldte
din Sans med liflig Duft?
Det Solskin, som forgyltde
den sommervarme Luft?
Hvor blev de grønne Kroner,
der ud i Vaaren sprang
ved foraaersfriske Toner
af Fuglekorets Sang?</p>	<p>3. O, kast dit Blik tilbage,
og se hvad selv du var!
Hvor er de svundne Dage,
med hver en Frugt de bar?
Hvor er vel Haabets Kerte
og Kærlighedens Krans?
Hvor er dit glade Hjerte
og hvor dit Øjes Glans?</p>	<p>5. Der skal til eet vi samle,
hvad stykkevis gik tabt;
der vaagner alt det gamle
og staar forynget skabt:
den Sjæl, som her du kaared',
det Maal, du stræbte til,
den Drøm, som her dig daared',
dig hisset vinke vil.</p>
<p>2. Og Dyrets Liv, der dækkes
som af en dunkel Sky,
skal ej det genopvækkes,
naar Livets Taager fly?
Den Hund, som trofast døde
af Sorg paa Herrens Grav,
skal aldrig ham den møde,
til hvem den hen sig gav?</p>	<p>4. Een Gang maa alt erfares
og leves om igen,
etsteds maa dog bevares
hvad Tiden tæred hen;
ej blot hvert Glimt vi skue
af Aandens indre Lyn,
men hver en jordisk Lue
og hvert et jordisk Syn.</p>	<p>6. Den Trøst er dog den sidste!
Den Tro bestaar til sidst:
hvad her vi maatte miste,
vi faar tilbage hist.
Til Undergang ej skabtes
endog det mindste Frø:
det var kun Skal, hvad tabtes:
Livskærnen kan ej dø.</p>

Frederik Paludan-Müller

287 ISLAND
FOR RECITATION OG KLAVER

Tekst: Otto Lagoni

Lento

ff trem. *f*

8.....

5

di-mi-nu-en-do

8.....

Recitation:
I gamle Dage – for over hundred tusind Aar til - bage, hvor alt endnu i Mørke laa begravet;

10

rall. *p a tempo*

8.....

da rejste Island langsomt sig af Havet.

13

poco f dim.

dim. ral - len - tan - do

Højt blev det løftet paa Vulkanens Skulder; Ildsøjler bar det frem med Brag og Bulder,

17

pp a tempo cre - - - -

og Jordens Flade revned med et Drøn. –

I Damp stod Havet. Lavastrømme hvæste.

19

scen - - - do

ffp trem. *molto*

8.....

Og alle Verdens vilde Vinde blæste.

Af Jordens Side var

21

ffz

di - - - mi - - - nu - - - en - - - do

8.....

der født en Søn. – Da skjalv den hele Jord fra

Pol til Pol, og Aksen drejed mod en nyskabt Sol.

Og Sneen føg, og varme Kilder
sprang, og Fossens Larm blev
Islands første Sang.

23

ral - - - len - - - tan - - - do

dim.

dim.

Da trængte Lyset frem med al sin Magt.

Og se! Nu spredtes Mørket;

25

pp un pochettino mosso

det holdt op at sne og dér laa Island i sin hvide Pragt,

(26)

med sine Jøkler hævet imod Himlen. —

28

3 3 cre - 3 scen -

3 3 3 3 3 3

Og Nordlys straaledede i Stjernevrmlen.

(29)

The musical score for Example 29 consists of two staves. The upper staff is for the vocal part, and the lower staff is for the piano. Both staves are in the key of D major (two sharps) and 4/4 time. The piano part features triplet eighth notes in both hands. The vocal part has a melodic line with a 'do' note and a fortissimo (ff) dynamic marking.

31

dim. *ral - len - tan - do*

pp *mp*

Island! Du stolte, stormomsuste Land. Du Saga Ø

33

Example 33

med dine gamle Minder. End brydes Bølgen mod din Klippestrand. End bruser

35 *cre - - - - - scen - - - - - do* ***f***

Fossen over Fjældets Rand, og Himlen spejler sig i Elvens Vand; mens Sol -

37

di - - mi - - nu - - en - - do *p*

glød farver dine Jøkeltinder.

39

ral - - - len - - - tan - - - do

Og saadan Island skal Du altid staa.

41

a tempo ma tranq.

En Nordhavs Drot med snehvid Krone paa. Stolt skal Du hævde Dig din Plads i Norden;

44

cre - - - -

8 - - -

til Ragnarok vil vælte hele Jorden.

46

scen - - - - do *molto* *ff*

3

TO SANGE FRA ADAM OEHLenschlägers
'SANCT HANSAFTENSPIl'

288

I

Allegretto

S 1 2 *mf*

1. I Skyg-gen vi van-ke blandt
Hans-Urt vi san-ke, hvor

A 1 2 *mf*

Pianoforte *f* *dim.* *mf*

This system contains the first two staves of the vocal parts and the piano accompaniment. The vocal staves (Soprano and Alto) are in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a common time signature (C). They both start with a whole rest for two measures, followed by a half note G4, a quarter note A4, and a half note G4. The piano accompaniment is in treble and bass clef with the same key signature and time signature. It begins with a forte (f) dynamic, playing a rhythmic pattern of eighth and sixteenth notes. After two measures, it transitions to a diminuendo (dim.) and then to a mezzo-forte (mf) dynamic.

S 1 2

lys-grøn-ne Straa; Sanct Hans-Urt vi san-ke, hvor Blom-ster-ne staa.
Blom-ster-ne staa, blandt Stam-mer saa ran-ke, blandt lys-grøn-ne Straa. }

A 1 2

Pf.

This system continues the vocal parts and piano accompaniment. The vocal staves (Soprano and Alto) continue their melodic line with eighth and sixteenth notes. The piano accompaniment (Pf.) continues with a similar rhythmic pattern, featuring some accented notes. The system concludes with a final chord in the piano part.

7 *f* *mp*

S 1 2 Pæ - ne lil - le Urt staar saa rent og purt, staar saa frisk, saa grøn, saa

A 1 2 *f* *mp* staar saa frisk, staar saa grøn,

Pf. *f* *mp*

10 1. *rall.* 2. *rall.*

S 1 2 grøn u - for - mærkt i Løn. 2. Sanct Løn.

A 1 2 staar saa u - for-mærkt i Løn. 2. Sanct Løn.

Pf. 1. *rall.* 2. *rall.*

Allegretto

mf

Børn

Kvir-ri-lit, tia! kvir-ri-lit, tia! kvir-ri-lit, tia! kvir-ri-lit, tia!

S 1 2

A

T 1 2

B 1 2

mf

I

mf

Allegretto

Pianoforte

3

3

3

3

3

3

5

S 1 2

A

Maa - ne - skin tit - ter vi Fug - le saa smaa bag Gre - ne - nes Git-ter til hin -

Pf.

11

Børn

Kvir-ri - lit, tia! kvir-ri - lit, tia! kvir-ri - lit, tia!

S 1
2

an - den og slaa.

A

Pf.

15

Børn

kvir-ri - lit, tia!

S 1
2

f

Gud - ske - lov, vi er e - ne paa vo - re smaa Gre - ne! Naar vi

A

f

Pf.

20

Børn

Kvir-ri - lit, tia! kvir-ri - lit, tia!

S 1
2

kun har Ro til at hop - pe frit. _____

A

Naar vi kun har Ro, naar vi kun har Ro til at hop-pe frit. _____

Pf.

25

Børn

kvir-ri - lit, tia! kvir-ri - lit, tia!

S 1
2

f

O, da er vi saa froe, saa froe, saa

A

f

8 - 7

3

Pf.

30 *ff*

Børn

Kvir-ri-lit, tia! kvir-ri-lit, tia! kvir-ri-lit, tia! kvir-ri-lit, tia!

S 1 2 *ff*

froe, saa froe.

A *ff*

T 1 2

saa froe.

B 1 2

Pf. *ff*

35

Børn

Kvir-ri-lit, tia! kvir-ri-lit, tia! kvir-ri-lit, tia! kvir-ri-lit, saa froe.

S 1 2

A

T 1 2

B 1 2

Pf.

Quasi allegretto (stille, inderligt)

Flauto 1 2 *pp*

Fagotto 1 2 *pp* *mezza voce*

Violino 1 *con sord.* *p* *pp*

Violino 2 *con sord.* *p* *pp*

Viola *con sord.* *p* *pp* *div.*

Violoncello *pp* *pp*

Fl. 1 2 *mp* *dim.* *pp*

Fg. 1 2 *mp* *dim.* *pp*

mf espressivo

bøj det i Bla - de - ne ned, vent kun med luk - ket Kro - ne

VI. 1 *mf* *dim.*

VI. 2 *mf* *p* *dim.*

Va. *mp* *dim.*

Vc. *mp* *dim.*

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

463

16 poco rall. a tempo

Fl. 1 2

Fig. 1 2

dim. *pp* *pp* *pp*

Stjær - ner, sov dig sa - lig og sund.

poco rall. a tempo

VI. 1

VI. 2

Va.

Vc.

dim. *pp* *pp* *pp* *pp*

20

Fl. 1 2

Fig. 1 2

Sov som et Barn, der vug - ges blidt i sin Mo - ders Favn,

VI. 1

VI. 2

Va.

Vc.

pp *pp* *pp* *pp* div.

24 poco rall.

Fl. 1 *mp*

Fl. 2 *dim.*

Fl. 1 *pp*

Fl. 2 *pp*

Fig. 1 *mp*

Fig. 2 *dim.*

Fig. 1 *pp*

Fig. 2 *pp*

mezza voce

vaag - ner kun halvt og suk - ker smi - len - de Mo - ders

VI. 1 *mf*

VI. 2 *dim.*

VI. 1 *pp*

VI. 2 *pp*

Va. *mp*

Va. *dim.*

Va. *pp*

Vc. *mp*

Vc. *dim.*

Vc. *pp*

27 a tempo

Fl. 1 *pp*

Fl. 2 *dim.*

Fl. 1 *pp*

Fl. 2 *pp*

Fig. 1 *pp*

Fig. 2 *dim.*

Fig. 1 *pp*

Fig. 2 *pp*

Navn.

a tempo

VI. 1 *dim.*

VI. 2 *ppp*

VI. 1 *ppp*

VI. 2 *ppp*

Va. *dim.*

Va. *ppp*

Vc. *dim.*

Vc. *ppp*

Bredt men ikke for langsomt

Tekst: Adam Oehlenschläger

Flauto

Clarinetto (A)

Cornetto (A)

Trombone 1
2

1. Der er et yn - digt Land, det staar med bre - de
2. Der sad i for - dums Tid de har - nisk - klæd - te
3. Det Land end - nu er skønt, thi blaa sig Sø - en

Bredt men ikke for langsomt

Violino 1

Violino 2

Viola

Violoncello

Contrabbasso

Pianoforte

4

Fl.

Cl.(A)

Cnt.
(A)

Trb. $\frac{1}{2}$

p

Bø - ge, nær sal - ten Ø - ster - strand; det bug - ter sig i
 Kæm - per, ud - hvi - le - de fra Strid; saa drog de frem til
 bæl - ter, og Lø - vet staar saa grønt; og aed - le Kvin - der,

VI. 1

VI. 2

Va.

Vc.

Cb.

Pf.

8

Fl.

Cl.(A)

Cnt.
(A)

Trb. 1
2

Vl. 1

Vl. 2

Va.

Vc.

Cb.

Pf.

mf *cresc.* *f*

mf *cresc.* *f*

p *cresc.* *f*

p *cresc.* *f*

mf *cresc.* *f*

mf *cresc.* *f*

mf *cresc.* *f*

mf *cresc.* *f*

Bak - ke, Dal, det hed - der gam - le Dan - mark, og det er Fre - jas Sal.
Fjen - ders Mén, nu hvi - le de - res Be - ne bag Hø - jens Bav - ta - sten.
skøn - ne Møer og Mænd og ra - ske Sven - de be - bo de Dan - skes Øer.

Meget livfuldt

Tekst: Mads Damm

1. Den Spil - le-mand spil - ler paa Stren - ge, saa rapt hans Bu - e kan
 2. Den Spil - le-mand spil - ler paa Stren - ge, saa rapt hans Fin - gre kan
 3. Den Spil - le-mand spil - ler paa Stren - ge, med Fo - den han Tak - ten mon

Violino 1 *mf*

Violino 2 *mf*

Violino 3 *mf*

4

gaa! Da flok-kes de Pi-ger og Dren - ge, om - kring ham sto - re og
 gaa! Ja vel I Pi-ger og Dren - ge, en rig - tig Dans skal I
 slaa. Der dan-ser de Pi-ger og Dren - ge, saa rapt de-res Ben kan

VI. 1

VI. 2

VI. 3

8

smaa.
faa.
gaa.

VI. 1 *f* *ff*

VI. 2 *f* *ff*

VI. 3 *f* *ff*